STEPHEN KING

RÜYALAR VE KARABASANLAR

İNKILÂP

STEPHEN KING

RÜYALAR ve KARABASANLAR

*"Bir on sentliğin bir treni raydan çıkaracağına inanıyorum.
New York kanalizasyonunda timsahlar ve midilliler kadar büyük fareler olduğuna inanıyorum.
Bir çelik çubukla bir insanın gölgesinin kopartılacağına inanıyorum.
Bir Noel Baba olduğuna ve Noel zamanında sokakta gördüğüm o kırmızı elbiseli insanların onun yardımcıları olduğuna inanıyorum.
Çevremizde gözle görülmeyen bir dünya olduğuna inanıyorum.
Golf toplarının içinde zehirli gaz olduğuna ve ikiye kestiğiniz takdirde çıkan gazın insanı öldüreceğine inanıyorum.
Her şeyden çok da hayaletlere inanıyorum.
Tamam mı? Hazır mısınız? İyi. İşte elim. Şimdi içeri giriyoruz. Ben yolu biliyorum. Sizin bütün yapmanız gereken şey elimi sıkıca tutmak ve inanmak olacaktır."*

Stephen King

Stephen King
RÜYALAR VE KARABASANLAR

Rüyalar ve Karabasanlar / *Nightmares and Dreamscapes*

Sertifika No: 10614

Kitabın Editörü Hasan Öztoprak
Düzelti Ufuk Altaş
Dizgi Girişim Dizgi

ISBN: 978-975-10-2309-4

11 12 13 14   10 9 8 7 6 5 4

Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ BASKI TESİSLERİ

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
posta@inkilap.com
www.inkilap.com

Stephen King

RÜYALAR VE KARABASANLAR

ROMAN

Çeviren:

Mehmet Harmancı

İNKILÂP

İçindekiler

Giriş

EFSANE, İNANÇ, İMAN VE İSTER İNAN İSTER İNANMA!

Ben çocukken söylenen her şeye, okuduğum her şeye ve aşırı çalışan hayal gücümün gönderdiği her mesaja inanırdım. Bu nedenle epey gecemi uykusuz geçirirdim ama, yaşadığım dünya da huzurlu geçen geceler karşılığında takas edemeyeceğim renkler ve dokularla dolu olurdu. Daha o zamandan dünyada hayal güçleri ya uyuşmuş ya da tümüyle tükenmiş insanlar olduğunu ve bunların renkkörlüğüne yakın bir durumda yaşadıklarını bilirdim. Onlara hep acırdım ve hayal gücü olmayan bu tiplerden çoğunun, gerek mantıksız korkularım, gerekse her şeye inanmaya hazır olduğumdan dolayı bana ya acıdıklarını ya da beni küçük gördüklerini hayal bile edemezdim. Bazılarının –ki, annem bunların arasındaydı– şöyle demiş olmaları muhtemeldir: "İşte sana Brooklyn Köprüsü'nü bir kere değil de, birkaç kere üst üste satın alacak bir çocuk."

Bu o zaman için bir dereceye kadar doğruydu ve dürüst olmak gerekirse, şimdi de bir doğruluk payı vardır. Karım kocasının ilk oyunu yirmi bir yaşında Richard Nixon için kullandığını söylemekten hâlâ zevk alır. Genellikle göz-

leri parıldayarak, "Nixon bizi Vietnam'dan çıkartacak bir planı olduğunu söylemişti ve Steve de buna inanmıştı!" der.

Evet doğru; Steve ona inanmıştı ve Steve'in kırk beş yıllık yaşamında inandıkları bu kadarla sınırlı kalmamıştır. Örneğin, bizim mahallede o sokak başlarındaki Noel Babaların aslında gerçek Noel Baba olmadığını kanıtladığına karar veren son çocuk bendim. Okulda da her söylenene inanırdım. Bir çocuk bana rayların üstüne bir on sentlik koyarsam ilk üstünden geçecek trenin raydan çıkacağını söylemişti, ben de ona inanmıştım.

Connecticut Stratford'da Merkez İlkokulu'nda ve Maine Durham'da Durhaın İlkokulu'nda golf toplarından (ortaları insanı zehirlerdi), kara kedilere (eğer önünden geçersen hemen kem göz işareti yapmalıydın, yoksa o geceye kalmadan ölürdün) kadar çok çeşitli konularda inandığım şeyler vardı.

O günlerde benim o harika gerçekler hakkındaki başlıca kaynaklarım Ripley'in *İster İnan İster İnanma* kitaplarıydı. Gerçek devler olduğunu (biri 2.5 metreden uzundu), gerçek periler olduğunu (bir kadın yirmi santim boyundaydı) ve TARİF EDİLEMEYECEK KADAR KORKUNÇ CANAVARLAR olduğunu (hepsini tarif eder, hem de resimlerini çizerdi) hep Ripley'den öğrenmiştim.

Benim için o kitaplar, arka cebimde taşıyabileceğim, beysbol oyunu olmadığı ve herkesin Monopol oynamaktan bıktığı yağmurlu günlerde dünyanın en harika gösterisiydi. Ripley'in o garip yaratıkları ve insan canavarları gerçek miydi? Bu bağlamda bunun hiç önemi yoktur. Bana gerçekmiş gibi geliyorlardı ve hayal gücünün geliştiği altı ila on bir yaş arasındaki bir çocuk için çok gerçektiler. Bir parayla treni raydan çıkaracağıma inandığım gibi onlara da inanırdım. Burada sözünü ettiğimiz şeyin inanç olduğunu unutmayın ve inanç da efsanelerin beşiğidir. 'Gerçek nedir?' diye soracaksınız. Doğrusunu isterseniz umrumda bile değil. Ben, en azından yazılı eserlerimde, gerçeğe pek önem ver-

memişimdir. Sivri kazıklar vampirler için neyse, gerçek de çoğunlukla hayal gücü için, odur.

Bence efsane ve hayal gücü birbirleriyle yer değiştirebilen kavramlardır ve inanç da her ikisinin kaynağıdır. Neye inanç mı? Doğrusunu isterseniz bunun pek önemi yok. Bir Tanrı'ya ya da daha çoğuna. Ya da bir on sentliğin bir treni raydan çıkaracağına.

Benim bu inançlarımın imanla bir ilgisi yoktu; bu konuda açık konuşalım. Ben Metodist olarak yetiştirilmiştim ve böyle bir iddianın dine küfür olduğunu bilecek kadar çocukluğumun dinci öğretilerine sahibim. Bu garip şeylere inanmamın nedeni, garip şeylere inanmak üzere yetişmiş olduğumdu. Bazı insanlar hızlı koşacak bir yapıya sahip olduklarından koşucu ya da Tanrı kendilerini iki metre boyunda yarattığı için basketbolcu olurlar.

Bu kitaptaki her hikâyenin fikri bir inanç anında gelmiş ve bu inanç, mutluluk ve iyimserlik dalgası altında yazılmıştır. Bu pozitif duyguların kendi karanlık benzerleri vardır ve başarısızlık korkusu bunların en kötüsünden bile çok uzaktadır. En kötüsü –en azından benim için– söyleyeceğim her şeyi söylemiş olduğum ve şimdi, sustuğum zaman sessizliğin çok korkunç olması nedeniyle sadece kendi sesimi dinlemekte olduğum korkusudur.

Hikâye yazmak için gerekli inanç sıçrayışı son birkaç yıl içinde özellikle güçleşmiştir; bugünlerde her şey roman olmak istemektedir ve her roman da ortalama dört bin sayfa olmak istiyor. Bunu pek çok eleştirmen, çoğunlukla olumlu bulmayarak dile getirmişlerdir. *The Stand*'dan *Needful Things*'e kadar yazdığım her uzun romanın eleştirilerinde, gereğinden fazla yazmış olmakla suçlanmışımdır. Bu eleştiriler bazı durumlarda haklıysalar da, diğerleri sadece son otuz yılın edebiyat iştahsızlığını, bir tartışma ve karşı çıkma eksikliğiyle kabullenmiş olan insanların huysuz çırpınışlarıdır.

Peki, eleştirmenler tarafından haksızlığa uğramadığını hissetmiş bir yazar var mıdır? Bu eleştiri konusuna girme-

den önce söylemek istediğim şuydu: Bir inanç anını gerçek nesneye dönüştüren –yani, insanların okumak isteyecekleri bir kısa hikâyeye– inancı elde etmek son birkaç yıldır benim için epey güçleşmiştir.

"Öyleyse yazma sen de," diyecektir biri. "Nasıl olsa bunların getireceği paraya ihtiyacın yok artık."

Bu doğrudur. Çocuklardan birinin iltihaplı kulağına penisilin alacak ya da kiranın bir kısmını karşılayacak, dört bin sözcüklük yazı karşılığında alınan çeklerin günü geçmiştir. Ama mantık yüzeysel olmaktan da ötedir; tehlikelidir. Benim romanların getirdiği paraya da ihtiyacım yok çünkü. İş sadece para olsaydı, yaşamımın sonuna kadar Karayipler'de bir adada günbatımını seyreder, tırnaklarımın uzamasını izlerdim.

Ama renkli basın ne derse desin, bunun ne parayla ne de daha küstah eleştirmenlerin inandıkları gibi, kendini satmakla bir ilgisi var. Temel şeylerin zamanla ilgisi yoktur ve benim için hedef değişmemiştir –ve bu da, sevgili okurum– seni geceleri banyonun ışığını açık bırakmadan uyutmayacak kadar ürkütmektir. Bu hâlâ, olanaksızı ilk kez görmek ve sonra da söylemektir. Bu hâlâ, hiç olmazsa kısa bir süre, sizi benim inandığım şeye inandırmaktır.

Bu konuda fazla konuşmam ama, ben hâlâ hikâyeleri büyük bir şey, sadece yaşamları yücelten değil, onları kurtaran bir şey olarak görmekteyim. Mecazi konuşuyor değilim. İyi yazmak –iyi hikâyeler– hayal gücünün tetiğidir ve bence hayal gücünün amacı bizi, aksi takdirde katlanılmaz olacak olan durumlardan korumaktır. Ben sadece kendi deneyimlerime dayanarak konuşuyorum kuşkusuz, ama beni çocukluğumda uyanık tutan ve dehşete düşüren hayal gücünün beni yetişkin olarak insanı çıldırtan o korkunç dönemlerden sağ salim geçirdiğine inanırım. Eğer bu hayal gücünden çıkan hikâyeler, onları okuyan bazı insanlarda da aynı şeyi yapabilmişse, o zaman çok mutlu ve tatmin olmu-

şum demektir ve bu duygular, çok iyi bildiğim gibi, yüklü film anlaşmaları ya da milyonlarca dolarlık kitap sözleşmeleriyle satın alınamaz.

Yine de, kısa hikâye güç ve meydan okuyucu bir edebi formdur; bu nedenle üçüncü bir kitabı dolduracak kadar hikâyem olduğunu fark edince çok şaşırdım ve sevindim. Kitap çok hayırlı bir zamanda gelmiştir; çocukluğumda emin olduğum gerçeklerden biri (herhalde onu da Ripley'in *İster İnan İster İnanma*'sından almışımdır) insanların her yedi yılda bir tüm hücreleri ve organlarıyla kendilerini yenilediklerlyidi. *Rüyalar ve Karabasanlar*'ı da 1992 yazında bir araya getirirken son hikâye kitabım olan *Skeleton Crew*'dan bu yana yedi yıl geçtiğini fark ettim. Ki o da ilk hikâye kitabım olan *Night Shift*'ten yedi yıl sonra yazılmıştı. En önemli olanı, bir fikri gerçeğe dönüştürmek için gerekli inanç sıçrayışının, güç de olsa (sıçrama kasları her gün biraz daha yaşlanıyor, bilirsiniz) hâlâ mümkün olduğunu görmekti.

Benim yapmaya çalıştığım şey eskileri, sandık dibinde kalmış hikâyeleri yeniden ortaya çıkarmaktan uzak durmak olmuştur. 1980'li yıllardan sonra bazı eleştirmenler 'Çamaşır listemi yayımlasam bile bir milyon satacağımı' söylemişse de, bu kitap büyük bir ölçüde onlara bu arada ne yapmakta olduğumu gösterecektir. Kitaplarımı zevk için okuyan insanlar onlar gibi düşünmemektedir ve ben bu kitabı eleştirmenleri değil, okuyucuları düşünerek yazdım. Artık bütün hikâyelerim kitap biçiminde toplanmış ve kötüleri halının altına süpürülmüştür ve orada da kalacaklardır. Bir koleksiyon daha çıkacak olursa, bu henüz yazılmamış ve hatta düşünülmemiş hikâyelerden oluşacaktır. Onun da 2 ile başlayan bir yılda çıkacağını tahmin ediyorum.

Bu kitaptaki hikâyelerin hepsinde bir süre için inandığım şeyler vardır ve bunların bazılarının biraz ürkütücü olacağını biliyorum, ama yine de işe birlikte başlarsak sağ salim çıkacağımıza da inanmaktayım. Ama önce hep birlikte şunları tekrarlayalım:

Bir on sentliğin bir treni raydan çıkaracağına inanıyorum.

New York kanalizasyonunda timsahlar ve midilliler kadar büyük fareler olduğuna inanıyorum.

Bir çelik çubukla bir insanın gölgesinin kopartılacağına inanıyorum.

Bir Noel Baba olduğuna ve Noel zamanında sokakta gördüğüm o kırmızı elbiseli insanların onun yardımcıları olduğuna inanıyorum.

Çevremizde gözle görülmeyen bir dünya olduğuna inanıyorum.

Golf toplarının içinde zehirli gaz olduğuna ve ikiye kestiğiniz takdirde çıkan gazın insanı öldüreceğine inanıyorum.

Her şeyden çok da hayaletlere inanıyorum.

Tamam mı? Hazır mısınız? İyi. İşte elim. Şimdi içeri giriyoruz. Ben yolu biliyorum. Sizin bütün yapmanız gereken şey elimi sıkıca tutmak ve inanmak olacaktır.

Bangor, Maine
6 Kasım 1992

1

Dolan'ın Cadillac Arabası

İntikam soğuk yenmesi gereken bir yemektir.
- İspanyol atasözü

Tam yedi yıl bekledim ve gözetledim. Dolan'ın gidiş gelişlerini gördüm. Onun her seferinde kolunda ayrı bir kadınla, arkasında iki korumasıyla hep frak giymiş olarak lüks lokantalara girişini seyrettim. Benimkiler başım kabak kalana kadar dökülürken, onun saçlarının demir grisinden moda olan gümüşiye dönüşünü izledim. Onun Batı Kıyısı'na gitmek üzere Las Vegas'tan çıkışlarını ve dönüşlerini izledim. Birkaç kere de saçlarıyla aynı renk olan Sedan DeVille arabasının 71 no'lu karayolunda Los Angeles'a doğru uçar gibi giderken gördüm. Sonra bir iki kere de, onun aynı Cadillac'la Hollywood Hills'teki evinden çıkıp Las Vegas'a döndüğünü gördüm. Ben bir öğretmenim. Öğretmenler ve yüksek fiyatlı eşkıyalar aynı hareket özgürlüğüne sahip değildir; bu yaşamın ekonomik bir gerçeğidir.

O benim kendisini gözetlediğimi bilmiyordu. Bunu fark edeceği kadar yaklaşmadım kendisine. Dikkatliydim.

Dolan karımı öldürmüş veya öldürtmüştü; sonuçta ikisi de aynı şey. Ayrıntıları mı istiyorsunuz? Bunları benden

öğrenemezsiniz. Eğer ille de istiyorsanız, gazetelerin eski sayılarına bakın. Karımın adı Elizabeth'ti. Benim hâlâ öğretmenlik yaptığım okulda öğretmendi o da. Birinci sınıf öğretmeniydi. Çocuklar onu çok severdi ve sanırım şimdi genç kızlık çağına yaklaşmış olmalarına rağmen bazıları sevgilerini unutmamışlardır. Ben onu severdim ve hâlâ seviyorum. Güzel değildi, ama hoş bir kadındı. Sakindi ama gülmesini bilirdi. Onu rüyalarımda görürüm. Kestanerengi gözlerini. Benim için başka kadın olmamıştır ve olmayacaktır da.

Dolan bir yanlışlık yaptı. Bu kadarını bilmeniz yeter ve Elizabeth de yanlış zamanda yanlış yerdeydi ve onun yanlışını gördü. Polise gitti, polis onu FBI'a gönderdi, o da "Evet, tanıklık ederim," dedi. Onu korumaya söz verdiler, ama ya bir yanlışlık yaptılar ya da Dolan'ı küçümsediler. Belki ikisi de. Her neyse, Elizabeth bir akşam arabasına bindi ve kontak anahtarına bağlanmış olan bomba beni dul bıraktırdı. Beni o dul bıraktı, Dolan yani.

İfade verecek tanık olmadığı için de salıverildi.

O kendi dünyasına döndü, ben kendi dünyama. Ona Vegas'taki lüks çatı katı, bana bomboş bir ev. Ona pullu gece elbiseli ve kürklü kadınlar, bana sessizlik. Ona bu yıllar boyunca dört gri Cadillac, bana yaşlı bir Buick Riviera. Benim saçım dökülürken onunki kırlaştı.

Ama ben onu hep gözetledim.

Dikkatliydim, çok dikkatli hem de. Onun ne olduğunu, neler yapabileceğini biliyordum. Eğer beni görürse ya da kendisi için ne olabileceğimi hissederse bir böcek gibi ezerdi beni. Onun için çok dikkatliydim.

Üç yıl önceki yaz tatilimde onu (yeteri kadar uzaktan) sık sık gittiği Los Angeles'a kadar izledim. Oradaki güzel evinde kaldı ve partiler verdi, ben de insanların radyolarını yüksek sesle çaldıkları ve karşıdaki barın neon lambasının ışığının penceresinden içeri girdiği ucuz bir otelde kaldım. O geceler uyuduğumda hep Elizabeth'in kestanerengi göz-

lerini gördüm, yaşananların yaşanmamış olduğunu gördüm ve zaman zaman yüzümde kuruyan gözyaşlarıyla uyandım.

Umudumu kaybetmek üzereydim.

Adam korunuyordu, hem de çok iyi korunuyordu. Yanında silahlı iki gorili olmadan bir yere gitmiyordu ve Cadillac da zırhlıydı. O iri radyal lastikleri, o küçük ve huzursuzluk dolu ülkelerin diktatörlerinin pek sevdiği deliği kendi kendine kapanan türdendi.

Sonra, o son seferde, işin nasıl yapılabileceğini gördüm, ama ancak çok kötü bir korku geçirdikten sonra.

Onu Las Vegas'a kadar izlerken aramızda en az bir mil, bazen de iki üç mil bırakmaya dikkat etmiştim. Doğuya doğru çölü geçerken arabası ufukta bir parıltıdan başka bir şey değildi ve ben Elizabeth'i, güneşin saçlarında nasıl parıldadığını düşünüyordum.

Bu defa çok geride kalmıştım. Hafta ortasıydı ve 71 no'lu karayolunda trafik rahattı. Trafik rahat olunca izlemek güç olur, bunu bir ilkokul öğretmeni bile bilir. Geçtiğim bir turuncu yol işaretinde SERVİS YOLU 5 MİL yazdığını görünce daha da yavaşladım. Çöl servis yolları trafiği kaplumbağa hızına düşürürdü ve ben, gri Cadillac arabanın hemen arkasında kalmak istemiyordum.

Bundan sonraki yol işaretinde SERVİS YOLU 3 MİL yazıyordu ve altında da şu yazı vardı: İLERDE DİNAMİTLEME BÖLGESİ - TELSİZLERİNİZİ KAPATIN.

Birkaç yıl önce gördüğüm bir film geldi aklıma. Filmde silahlı soyguncular, sahte trafik işaretleriyle zırhlı bir arabayı çöle yöneltmişlerdi. Sürücü numarayı yutup da çöldeki toprak yola girince (çölde çiftlik yolları, koyun sürüleri için patikalar, hiçbir yere gitmeyen eski devlet yolları gibi binlerce yol vardır) hırsızlar işaretleri kaldırmışlar, sonra muhafızlar arabadan inmeden zırhlı aracı kuşatmışlardı.

Sonra muhafızları öldürmüşlerdi.

Bunu hatırlıyordum.

Muhafızları öldürmüşlerdi.

Ben de servis yoluna girdim. Yol tahmin ettiğim kadar berbattı; sıkıştırılmış toprak zemin, iki şeritli ve delik deşikti. Buick'in yeni amortisörlere ihtiyacı vardı, ancak amortisörler pahalı nesneler olup, çocuğu ve intikamdan başka hayali olmayan dul bir erkek olsa da, öğretmenlerin genelde geriye bıraktığı bir şeydir.

Buick sallana sallana giderken aklıma bir fikir geldi. Bir dahaki sefere Los Angeles'tan Vegas'a ya da Vegas'tan Los Angeles'a gitmek üzere ayrıldığında Dolan'ın arabasını izleyecek yerde, onu geçip önden gidecektim. Filmdeki gibi sahte bir yol işareti koyup, onu Las Vegas'ın batısındaki dağlarla çevrili ıssızlığa çekecektim. Sonra yine filmdeki soyguncular gibi işaretleri kaldırıp...

Birden gerçeğe dönüverdim. Dolan'ın arabası tam önümde, yolun kenarına park etmişti. Kendi kendini onaran türden olsa da lastiklerinden biri inmişti. Hayır, inmiş değildi. Patlamış ve yarısı janttan dışarı fırlamıştı. Yerdeki sivri bir kaya parçası minyatür bir tank tuzağı oluvermişti. İki korumasından biri arabanın önüne krikoyu takmaya çalışıyordu. Diğeri Dolan'ın yanındaydı. Çölde olsalar bile görevlerini savsaklamıyorlardı.

Açık yakalı gömleği, koyu renkli pantolonu ve çöl rüzgârında savrulan kır saçlarıyla Dolan bir kenardaydı. Sigara içiyor ve adamlarını sanki başka bir yerdeymiş, bir lokanta ya da bir balo salonundaymış gibi seyrediyordu.

Arabamın ön camında göz göze geldik ama beni tanımadı. Oysa yedi yıl önce beni bir ön duruşmada karımın yanında otururken görmüştü (ama o zaman saçım vardı).

Cadillac'a yetişmiş olmanın korkusunun yerini müthiş bir öfke aldı.

Yan cama doğru eğilip, "Beni nasıl unutabilirsin ki? Beni aklından nasıl çıkarırsın?" diye bağırmayı düşündüm. Ama bunu ancak bir kaçık yapardı. Beni unutmuş olması

iyiydi, beni önemsememesi çok iyiydi. Duvarın ardında telleri kemiren fare olmak daha iyiydi. Kirişlerin arasında ağını örmekte olan bir örümcek olmak daha iyiydi.

Krikoyla boğuşan adam benden yana el salladıysa da, görmezden gelen sadece Dolan değildi. Kolunu sallayan adamın ilerisine gözlerimi dikerek bir kalp krizi geçirmesini diledim. Yola devam ederken başım zonkluyordu ve bir an ufuktaki dağlar iki kat, hatta üç kat çoğalmış gibi geldi bana.

Bir tabancam olsaydı, diye düşündüm. Bir tabancam olsaydı! Bir tabancam olsaydı onun o kokuşmuş, o sefil yaşamını orada sona erdirebilirdim!

Birkaç mil sonra mantık yine galip geldi. Bir tabancam olsaydı, olacak tek şey benim öldürülmemdi. Tabancam olsaydı arabayı kenara çeker ve krikolu adam bana el sallayınca inip çevreye deli gibi kurşun yağdırır ve belki de birini yaralardım. Ama sonra öldürülüp derin olmayan bir çukura gömülürdüm ve Dolan güzel kadınlarla dolaşıp gümüş rengi arabasıyla Los Angeles ile Las Vegas arasında gidip gelirdi. Çöl hayvanları ise soğuk mehtabın altında cesedimi çıkarır ve kemiklerim için boğuşurlardı. Elizabeth'in de intikamı alınmamış olurdu.

Dolan'ın yanındaki insanlar öldürmek üzere eğitilmişlerdi. Ben ise üçüncü sınıf öğrencilerine ders vermek üzere.

Yola dönüp de İNŞAAT ALANI SONU tabelasıyla karşılaştığımda, 'Bu film değil,' dedim kendi kendime. Gerçeği filmle kıyaslama yanlışlığını bir daha yaparsam, miyop ve kel kafalı bir üçüncü sınıf öğretmeninin kendi hayalleri dışında bir yerde Kirli Harry olabileceğini düşünürsem, intikam diye bir şeyden asla söz edilemezdi.

Peki intikamımı alamayacak mıydım?

Sahte bir servis yolu yaratma fikrim, yaşlı Buick arabamdan atlayıp üçünü de kurşun yağmuruna tutmak kadar uzaktı gerçekçi olmaktan. On altı yaşımdan bu yana elime

tüfek almış değildim ve bir kere olsun bile tabancayla ateş etmemiştim.

Böyle bir şey bir çete olmadan yapılamazdı; gördüğüm o film bile, bütün romantikliğine rağmen, bunu açıkça belirtmişti. Filmde iki grup halinde sekiz kişiydiler ve birbirleriyle telsizlerle bağlantı kurmuşlardı. Hatta zırhlı aracın bölgede yalnız olduğunu saptamak için yolun üzerinde bir helikopter bile uçmuştu.

Filmin senaryosunu herhalde yüzme havuzunun kenarında buzlu içkisiyle oturan bir yazar yazmıştı ve o bile fikrini gerçekleştirmek için bir orduya ihtiyaç duymuştu. Oysa ben tek başımaydım.

Bu mümkün değildi. Yıllardır aklımdan geçen diğerleri gibi bu da bir anlık sahte bir parıltıydı. O güne kadar aklıma gelen fikirler arasında Dolan'ın havalandırma sistemine zehirli gaz vermek, Los Angeles'taki evine bomba yerleştirmek ya da bazuka gibi bir silahla arabasını ateş topuna çevirmek de vardı.

En iyisi unutmaktı.

Elizabeth adına içimde konuşan ses, "Onu çölün ıssızlığına yönelt ve orada hepsini öldür," diyordu.

Olmazdı ama. Başka hiçbir gerçeği kabul etmesem de, Dolan kadar uzun süre sağ kalmayı becermiş birinin güdüleri çok keskin olmalıydı. Servis yolu numarasını o da, adamları da, gördükleri anda anlarlardı herhalde.

Elizabeth için konuşan ses, "Bugün yola girdiler ya," dedi. "Bir an bile duraksamadılar. Mary'nin küçük kuzusu gibi daldılar yan yola."

Ama ben Dolan gibi insandan çok kurda benzeyenlerin tehlike konusunda altıncı bir duyu geliştirdiklerini biliyordum. Bir yol yapım şantiyesinden servis yolu işaretleri çalıp gerekli yerlere yerleştirir ve hatta o portakal renkli külahlardan bile bulabilirdim. Bunların hepsini yapardım ama, Dolan yine de bu nesnelerde benim elimin heyecanlı ter kokusunu alırdı. O kurşun geçirmez camlarının ötesinden hem de. Göz-

lerini kapatır ve beyni olan o yılan deliğinin derinliklerinde Elizabeth'in adını duyardı.

Elizabeth'in adına konuşan ses susunca, onun en azından bugünlük pes ettiğini düşündüm. Ama Vegas çölün ucunda titreyen gölgeler halinde belirdiğinde yine konuştu.

"Öyleyse onu sahte bir servis yoluyla kandırmaya çalışma," dedi. "Onu gerçek bir şeyle kandır."

Buick yolun kenarına doğru savrulurken iki ayağımı frene basarak güçlükle durdurdum. Dikiz aynasında kendi şaşkınlığımdan irileşmiş gözlerime baktım.

Elizabeth adına konuşan o ses gülmeye başladı. Bu bir çılgının kahkahasıydı, ancak çok geçmeden ben de onunla gülmeye başlamıştım.

* * *

Dokuzuncu Sokak Sağlık Kulübü'ne yazıldığımda, öteki öğretmenler gülmüştü. Ben de onlarla güldüm. İnsanlar kendileriyle birlikte güldükçe benim gibi birinden asla kuşkulanmazlar. Neden gülmeyecektim ki? Karım öleli yedi yıl olmamış mıydı? Tabutunda birkaç tel saç ve bir kemik yığınından başka bir şey değildi artık. Neden gülmeyecektim ki? Benim gibi biri gülmeyi kesince insanlar bir aksaklık olup olmadığını düşünür.

O sonbahar ve kış boyunca kaslarım hep ağrıdıysa da, ben de onlarla güldüm. Hep aç oldumsa da güldüm onlarla; yemeği ikinci kere almak, gece yarısı yemekleri, bira ve yemek öncesi aperitif yoktu artık. Çok kırmızı et ve yeşillik, hep yeşillik yiyordum.

Noel geldiğinde tam bir makine olmuştum.

Dolan'ı daha seyrek görüyordum; ben göbeğimi eritmek, kollarımı, bacaklarımı ve göğsümü güçlendirmekle meşguldüm. Ancak kimi zaman devam edemeyecek gibi oluyor, gerçek formuma asla erişemeyeceğimi; pasta yemeden, kahveme şeker koymadan yaşamayacağımı sanıyor-

dum. O zaman Dolan'ın gözde lokantalarından birinin karşısında arabamı park ediyor ya da onun gittiği kulüplerden birine gidip, onun bir yanında buz gibi bir sarışın, öteki yanında bir kızıl saçlıyla sis grisi Cadillac arabasından inmesini bekliyordum. İşte benim Elizabeth'imi öldüren bu Bijan gömlekli, altın Rolex saati gece kulüplerinin ışığında parıldayan adamdı. Yorgun olduğumda ya da cesaretimi kaybettiğimde çölde vaha arayan susuz bir insan gibi, ben de Dolan'ı arardım. Onun zehirli suyundan içer ve kendime gelirdim.

Şubatta her gün koşmaya başladım ve öteki öğretmenler, ne kadar güneş yağı sürsem de, kızarıp derileri dökülen çıplak kırmızı kafama güldüler. Sanki iki kere bayılacak gibi olmamışım ve koşu sonlarında bacaklarımın kasları dakikalarca krampla titremiyormuş gibi ben de onlarla güldüm.

Yaz gelince Nevada Karayolu Dairesi'ndeki bir iş için başvurdum. Belediye istihdam bürosu, doldurduğum forma bir damga vurup, beni Harvey Blocker adındaki bölge ustabaşısına gönderdi. Blocker, Nevada güneşinden adeta kapkara olmuş uzun boylu bir adamdı. Üzerinde kot pantolon, kolları omuzlarından kesilmiş bir tişört, ayaklarında çizmeler vardı. Tişörtünün üzerinde KÖTÜ DAVRANIŞLAR yazıyordu. Derisinin altındaki iri et yığınlarıydı kasları. Başvuru formuma baktı. Sonra bana bakıp güldü. O iri eli içinde başvuru formu çok küçük kalmıştı.

"Sen dalga geçiyorsun galiba, dostum," dedi. "Biz burada çöl güneşinden ve çöl sıcağından söz ediyoruz; o çıtkırıldımların gittikleri solaryum palavrasından değil. Sen gerçek yaşamında nesin, ahbap? Muhasebeci mi?"

"Öğretmenim," dedim. "Üçüncü sınıf öğretmeni."

"Vay vay!" diyerek bir kahkaha savurdu. "Yıkıl karşımdan! Tamam mı?"

Büyük bir demiryolunda çalışmış olan büyükbabamın babasından kalma bir cep saatim vardı. Aile arasında söylendiğine göre, demiryolunun son altın çivisini çaktıkların-

da dedem oradaymış. Saati çıkartıp Blocker'in yüzüne doğru salladım.

"Bunu görüyor musun?" dedim. "Altı yedi yüz dolar eder."

"Bu rüşvet mi yani?" Blocker tekrar güldü. "İnsanların şeytanla anlaşmalar yaptığını duymuştum, ama cehenneme girmek için rüşvet verenlerin ilkisin sen." Yüzüme acır gibi baktı. "Başına nasıl bir dert sarmakta olduğunu anladığını sanıyorsun muhtemelen, ama ben bu konuda hiçbir fikrin olmadığını söylüyorum işte. İndian Springs'in orada temmuz ayında sıcaklığın kırk beş dereceye çıktığını gözlerimle görmüşümdür. Güçlü insanları ağlatacak kadar sıcak olur ve sen güçlü değilsin. Kemiklerinin üstünde birkaç spor kulübü kasından başka bir şey olmadığını görmek için gömleğini çıkartmana gerek yok."

"İşi başaramayacağımı anlarsam bırakırım," dedim. "Saat de sende kalır."

"Dalga geçiyorsun."

Adamın yüzüne baktım. Uzun bir süre göz göze durup bekledim.

Blocker şaşkın bir sesle, "Dalga geçmiyorsun," dedi.

"Geçmiyorum."

"Saati emaneten Tinker'e bırak." Parmağıyla kenardaki buldozerin sürücü koltuğunda oturan ve bir McDonald's meyveli keki yiyip bizi dinleyen siyah adamı gösterdi.

"Güvenilir bir insan mıdır?"

"Elbette."

"O zaman sen beni kovana ya da ben eylülde okula dönene kadar saat onda kalsın."

"Peki, ben karşılığında ne vereceğim?"

Elindeki başvuru kâğıdını gösterdim. "İmzala onu. Senin yapacağın şey de o işte."

"Sen çıldırmışsın."

Dolan'ı ve Elizabeth'i düşündüm, bir şey söylemedim.

"Pis işle başlayacaksın," dedi Blocker. "Kamyonun ardından çukurlara kürekle sıcak asfalt boşaltacaksın. Saatini istediğimden değil, ilk başlayanların yaptıkları iş bu olduğundan."

"Tamam."

"Anladıysan bir sorun yok."

"Anladım."

"Hayır, anlamadın," dedi. "Ama anlayacaksın."

Haklıydı.

* * *

Bundan sonraki birkaç hafta hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum; tek hatırladığım sıcak asfaltı kürek kürek boşaltmak, bastırmak ve başım yerde kamyonun ardından bir sonraki çukura kadar yürümek. Kimi zaman Strip'in yakınlarında çalışıyorduk ve kumar makinelerinin zil seslerini duyuyordum. Kimi zaman zillerin kafamın içinde çaldığını sanırdım. Başımı kaldırınca Harvey Blocker'in, yüzü yoldan yükselen sıcağın arasında titreyerek merhametle bana bakmakta olduğunu görürdüm. Kimi zaman da buldozerin üstünde branda gölgeliğin altında oturan Tinker'e bakardım. Tinker dedemin saatini zincirinin ucunda salladıkça, madenin üzerinden güneş parıltıları yayılırdı.

Önemli olan, ne olursa olsun bayılmamak, bilincine sıkı sıkı yapışmaktı. Haziran boyunca ve sonra temmuzun ilk haftası direndim. Bir gün Blocker öğle saatinde sandviçimi yerken yanıma geldi. Sandviçi tutan elim titriyordu. Kimi geceler saat ona kadar titrerdim. Sıcaktandı bu. Ya titreyecektin ya da bayılacaktın ve ben Dolan'ı düşünerek her nasılsa titremeye devam ediyordum.

"Hâlâ yeterince kuvvetli değilsin, ahbap," dedi.

"Doğru. Ama sen bir de beni başlangıçta görseydin."

"Her an arkama bakıp seni yolun ortasında baygın yatarken göreceğimi sanıyorum. Ama bayılacaksın."

"Hayır, bayılmayacağım," dedim.

"Bayılacaksın. Elinde kürekle kamyonun ardında yürümeye devam edersen bayılacaksın."

"Hayır."

"Yazın en sıcak günleri başlamadı daha."

"Bana bir şey olmaz."

Blocker cebinden bir şey çıkarttı. Dedemin saati. Kucağıma attı. "Al bu lanet şeyi, ben istemiyorum," dedi.

"Ama bir anlaşma yapmıştık."

"Anlaşmadan vazgeçiyorum."

"Beni kovarsan seni şikâyet ederim," dedim. "Başvuru formunu imzaladın. Sen..."

"Seni kovmuyorum," dedi gözlerini kaçırarak. "Tink sana kepçe kullanmasını öğretecek."

Ne diyeceğimi bilemeyerek uzun uzun baktım yüzüne. Serin ve güzel üçüncü sınıf dersliğim çok uzaktaydı artık ve Blocker gibi bir insanın nasıl düşündüğünü ya da söylediği bir şeyin ne anlama geldiğini hâlâ bilemiyordum. Onun bana aynı zamanda hem hayran olduğunu, hem de beni küçük gördüğünü biliyordum. Bunları neden hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafamın içinde birden Elizabeth'in sesini duydum: "Buna kafanı takma, sevgilim. Senin işin Dolan'la. Dolan'ı hatırla."

Sonunda, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

Yüzüme baktı, onun hem öfkeli hem de alaycı olduğunu gördüm; ama sanırım baskın duygu öfkeydi. "Senin neyin var, ahbap? Sen beni ne sanıyorsun?"

"Ben..."

"Lanet saatin için seni öldüreceğimi mi sandın? Bunu mu sandın, ha?"

"Özür dilerim."

Dedemin saatini cebime koydum.

"Sen hiç güçlü olmayacaksın, ahbap. Bazı insanlar ve bazı bitkiler güneşte kök salar. Bazıları da kuruyup ölür. Sen ölüyorsun. Öldüğünü biliyorsun ve hâlâ gölgeye girmek istemiyorsun. Neden? Neden kendini böyle zora sokuyorsun?"

"Benim de kendime göre nedenlerim var."

"Bundan hiç kuşkum yok ve yoluna çıkacak olanın Tanrı yardımcısı olsun."

Blocker kalkıp gitti yanımdan.

Ardından Tinker sırıtarak yaklaştı.

"Kepçe kullanmasını öğrenebilecek misin, ha?"

"Sanırım," dedim.

"Bence de öğrenirsin. Blocker senden hoşlanıyor, ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyor."

"Farkına varmıştım."

Tinker güldü. "Epey sertiz, değil mi?"

"Öyle olduğunu umarım," dedim.

O yazı kepçe kullanarak geçirdim ve sonbaharda okula döndüğümde Tinker kadar siyahtım. Öteki öğretmenler bana gülmüyordu artık. Bazen ben geçtikten sonra gözlerinin ucuyla bana bakıyorlardı, ama gülmüyorlardı.

"Benim de nedenlerim var," demiştim ona. Vardı da. O yazı cehennemde geçirmemin nedeni kapris değildi. Bir insana mezar kazmaya hazırlanmak bu kadar ağır koşullarda çalışmayı gerektirmez, ama benim aklımda bir insan yoktu.

O lanet Cadillac arabayı gömmeye niyetliydim.

* * *

Ertesi yıl Eyalet Karayolları Komisyonu'nun posta listesine alınmıştım ve her ay "Nevada Yol İşaretleri" adlı bir bülten geliyordu. Ben broşürün son bir iki sayfasıyla ilgilenirdim. Takvim başlıklı bu bölümde gelecek ayın yol yapım

ve onarım çalışmalarının listesi yer alırdı. Ben özellikle YENKAP kısaltması altında yazılı yer ve tarihleri incelerdim. Bu yeni kaplama demekti ve Harvey Blocker'in ekibinde çalışırken, servis yolunda en çok ihtiyaç duyulan onarımların bunlar olduğunu öğrenmiştim. Her zaman değil ama. Bir yolun bir kısmının kapanması ancak başka seçeneğin olmaması durumunda başvurulacak bir yöntemdi. Ama ben bu altı harfin ergeç Dolan'ın sonu olacağından emindim. Sadece altı harf, ama bunları rüyamda gördüğüm zamanlar da oluyordu.

Bu kolay ya da yakında olacak bir şey değildi; bunun için yıllar gerekebileceğini ve bu arada Dolan'ı bir başkasının temizleyebileceğini biliyordum. Dolan kötü bir insandı ve kötü insanların tehlikelerle dolu yaşantıları vardı. Dört ayrı eğrinin bir noktada buluşması gerekiyordu: Dolan'ın yolu, benim tatil zamanım, milli bir bayram ve üç günlük bir hafta sonu.

Yıllarca bekleyebilirdim. Ya da bu hiç gerçekleşmezdi. Ama içim sakindi; bunun mutlaka olacağından ve olduğunda da hazırlıklı bulunacağımdan emindim. Sonunda oldu da. O yaz değil ama, hatta onu izleyen sonbaharda da değil. Geçen yılın haziran ayında "Nevada Yol İşaretleri"ni açtığımda Takvim'de şu ilanla karşılaştım.

1 TEMMUZ - 22 TEMMUZ (YENKAP)

Ellerim titreyerek masa takviminin temmuz ayını buldum. 4 Temmuz pazartesi gününe geliyordu. Bağımsızlık Bayramı.

Eh, eğrilerin üçü gerçekleşmişti; benim için tatil, milli bir bayram ve üç günlük hafta sonu. Böylesine geniş kaplı bir onarımda trafik mutlaka servis yolundan verilirdi.

Ama Dolan? Dördüncü eğri ne olacaktı?

Onun 4 Temmuz haftası –ki Las Vegas için pek hareketli bir hafta olmazdı– Los Angeles'a üç kere gittiğini hatırlıyordum. Üç kere de başka yerlere gitmişti –bir kere New York'a, bir kere Miami'ye ve bir kere de ta Londra'ya– ve yedi yılda sadece bir kere Vegas'ta kalmıştı.

Eğer giderse...

Bunu öğrenmemin bir yolu var mıydı?

Bunu uzun uzun düşündüysem de, gözlerimin önünden iki sahne gitmek bilmiyordu. Birincisinde Dolan'ın arabası 71 no'lu karayolu üzerinde arkasında uzun bir gölge bırakarak Los Angeles'a doğru gidiyordu. Onun İLERDE SERVİS YOLU işaretlerini geçtiğini görüyordum. Cadillac terk edilmiş yol araçlarının yanından geçiyordu. Araçlar üç günlük tatil için orada öylece bırakılmıştı.

İkinci sahnede hemen hemen her şey aynıydı, sadece yan yola sapma işaretleri yoktu.

Çünkü onları kaldırmıştım.

Okulun son günü bunu nasıl öğrenebileceğim aniden aklıma geldi. Aklım okuldan da, Dolan'dan da çok uzaklardayken, birden daldığım uyuşukluktan kurtuldum ve kürsünün kenarında duran vazoyu devirdim (öğrencilerim bana okul sonu armağanı olarak çöl çiçeklerinden bir demet getirmişlerdi). Vazo yere düşüp parçalanınca, kendileri de uyuklayan öğrencilerim birden ayağa dikildi. Yüzümde onları korkutan bir şey görmüş olmalılar ki, Timothy Urich adındaki küçük oğlan ağlamaya başlayınca kendisini avutmaya koyuldum.

Bir yandan da çarşaflar, diye düşünüyordum. Çarşaflar, yastık kılıfları ve gümüş eşya; halılar. Her şeyin olduğu gibi kalması gerek. O her şeyi öyle isteyecektir.

Elbette. Her şeyi olduğu gibi istemek Dolan'ın, tıpkı Cadillac'ı gibi, bir parçasıydı.

Gülümsemeye başladım, Timmy Urich de bana bakıp gülümsedi, ama ben Timmy'ye gülümsemiyordum.

Benim gülümsediğim Elizabeth'ti.

* * *

Okul o yıl 10 Haziran'da sona erdi. On iki gün sonra uçakla Los Angeles'a gittim. Bir araba kiralayıp her zaman kaldığım otele yerleştim. Üç gün arka arkaya Hollywood Hills'e gidip Dolan'ın evini gözetledim. Fark edebilirler endişesiyle sürekli olarak gözetlemiyordum. Zenginler hırsızları seçebilmeleri için adam tutarlar.

İlk başta hiçbir şey yoktu. Ev kapatılmamıştı, çimler bakımsız değildi ve havuzdaki su temizdi. Ama yine de evde bir boşluk ve kullanılmamışlık vardı; yaz güneşine karşı perdeler çekilmişti, evin önündeki yolda arabalar yoktu, atkuyruğu saçlı genç bir adamın iki günde bir temizlediği havuzu kullanan yoktu.

29 Haziran'da, bir yıl daha gözetlemeye ve beklemeye hazırlanmışken, LOS ANGELES GÜVENLİK SERVİSİ yazılı mavi bir arabanın Dolan'ın evinin bahçe kapısında durduğunu gördüm. Üniformalı bir adam arabadan inip cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açtı. Arabayı içeri sürüp köşeyi döndü. Birkaç dakika sonra yayan olarak geri geldi, kapıyı kapatıp kilitledi.

Eh, hiç olmazsa tekdüzeliği kıran bir şey olmuştu. İçimde hafif bir umut.

Arabayı sürdüm, oradan tam iki saat uzak kaldıktan sonra bu defa sokağın diğer ucuna park ettim. On beş dakika sonra evin önünde mavi bir kamyonet durdu. Kamyonetin yan tarafında, BÜYÜK JOE TEMİZLİK SERVİSİ yazıyordu. Kalbim dışarı fırlayacak gibi oldu. Dikiz aynasından seyrediyordum; kiralık arabanın direksiyonunu tutan ellerimin direksiyonu nasıl sıktığını hâlâ hatırlarım. Kamyonetten dört kadın çıktı; ikisi beyaz, biri siyah, biri Çinli. Garsonlar gibi beyaz giyinmişlerdi; ama garson değil, temizlikçiydiler.

Biri kapının zilini çalınca güvenlik elemanı gelip açtı. Beşi birden konuşup şakalaştı. Güvenlik memuru kadınlardan birine parmak atmaya çalıştı ve kadın gülerek adamın eline vurdu.

Kadınlardan biri kamyonete binip bahçeye sürdü. Muhafız kapıyı kilitlerken diğerleri konuşarak eve doğru yürüdüler.

Yüzümden aşağı terler boşanıyordu; ter değil de, yağdı sanki. Kalbim gümlüyordu içimde.

Dikiz aynasında görüş alanımdan çıkmışlardı. Bir kumar oynayıp başımı çevirip baktım.

Kamyonetin arka kapılarının açıldığını gördüm.

Kadınların birinin elinde bir çarşaf yığnı, diğerinde havlular, üçüncüsünde elektrikli süpürge vardı.

Güvenlik memuru kadınları eve aldı.

Ben neredeyse arabayı süremeyecek kadar titreyerek uzaklaştım oradan.

Evi hazırlıyorlardı. Dolan gelecekti.

Dolan Cadillac arabasını her yıl, hatta iki yılda bir bile değiştirmezdi; gri Sedan DeVille o haziranda neredeyse üç yaşını dolduracaktı. Boyutlarını ezbere biliyordum. Bir araştırmacı yazar olduğumu söyleyerek GM'ye mektup yazıp öğrenmiştim. Bana o yılın bir el kitabıyla broşürünü göndermişlerdi. Hatta üzerine adresimi yazıp pulladığım zarfı bile geri göndermişlerdi. Büyük şirketler zararda oldukları zaman bile kibarlıklarını koruyor anlaşılan.

Arabanın en geniş, en yüksek ve en uzun yerlerinin ölçülerini alıp Las Vegas Lisesi'nde matematik öğretmeni olan bir arkadaşıma götürmüştüm. Daha önce söylediğim gibi, bu iş için hazırlanmıştım ve hazırlığım sadece bedensel değildi. Kesinlikle hem de.

Problemi bir varsayım olarak ortaya koymuştum. Bir bilimkurgu hikâyesi yazıyordum ve rakamlar kesin olmalıy-

dı. Hatta sözde hazırladığım hikâyenin bir iki yerini bile anlatmıştım ve bu yaratıcılığım en çok da beni şaşırtmıştı.

Arkadaşım bu uzay keşif aracımın ne hızla gideceğini sordu. Bu beklemediğim bir soruydu. Önemli olup olmadığını sordum.

"Elbette önemli," dedi. "Hem de çok önemli. Bu keşif aracının tuzağına düşmesini istiyorsan, tuzağın kusursuz olması gerek. Sen bana beş metreye bir buçuk metre dedin."

Bunun tam ölçü olmadığını söylemek için ağzımı açarken elini kaldırıp beni susturdu.

"Yaklaşık bir rakam. Yayı hesaplamasını kolaylaştırır."

"Neyi?"

"İniş yayını," deyince sakinleştim. İntikam almaya yemin etmiş bir insanın âşık olabileceği bir deyimdi bu. Kapkara ve meşum bir sesi vardı. İniş yayı.

Ben arabayı alacak bir mezar kazmanın yeterli olacağını sanmıştım. Oysa arkadaşım bana çukurun mezar değil bir tuzak olması gerektiğini göstermişti.

"Biçim çok önemli," dedi. Benim aklımdaki çukur işe yaramayabilirdi ve bu olasılık güçlüydü. "Araç çukurun başında düşmezse tümü içeri girmeyebilir," dedi. "Bir süre kayar ve eğik bir durumda kalırsa uzay yaratıkları arka kapıdan çıkabilir ve senin kahramanlarının işini bitirirler." Bunun çaresi giriş ucunu genişletip çukura bir huni biçimi vermekti.

Sonra hız sorunu vardı.

Dolan'ın arabası çok hızlı gidiyorsa ve çukurun boyu kısa olursa, üzerinden uçacak ve çukurun öteki tarafına çarpacaktı. O zaman araba çukura düşmeden tepeüstü yuvarlanacaktı. Diğer yandan, Cadillac çok yavaş gidiyorsa ve çukurun boyu çok uzunsa, o zaman dipte tekerleri üstüne değil de, burnu üstüne oturacaktı; bu da işe yaramazdı. Bagajı ve arka tamponu iki karış dışarda kalmış bir arabayı gömemezdin.

"Bu aracın ne hızla gidecek, şimdi söyle bakalım?"

Hemen bir hesap yaptım. Dolan'ın sürücüsü açık yolda altmış altmış beş mil arası bir hız yapıyordu. Benim işaret ettiğim yere girince herhalde hızını azaltacaktı.

"Saatte elli mil kadar," dedim.

"Aha!" Arkadaşım hemen hesap cetveliyle hesaba koyulduğunda, ben de yanında oturup o güzelim deyimi, iniş yayını düşündüm.

Arkadaşım başını kaldırdı. "Biliyor musun? O aracın boyutlarını değiştirmeyi düşünebilirsin," dedi.

"Öyle mi? Neden?"

"Bir keşif aracı için çok büyük. Bu neredeyse bir Lincoln Mark IV boyutları." Güldü sonra.

Ben de güldüm. Birlikte güldük.

* * *

Kadınların çarşaflar ve havlularla içeri girdiğini görünce hemen uçağa atlayıp Las Vegas'a döndüm.

Eve gittim, oturma odasına girip telefonu açtım. Ellerim titriyordu. Dokuz yıldır bir örümcek ya da bir fare gibi bekleyip gözetlemiştim. Dolan'a Elizabeth'in kocasının kendisiyle ilgilendiği hakkında en küçük bir ipucu bile vermiş değildim. Vegas'a giderken lastiği patlayan arabasını geçtiğimde bana o boş nazarlarla bakışı, beni o zaman kzdırmışsa da, hak ettiğim ödüldü.

Ama şimdi bir riski göze alacaktım. Aynı anda iki yerde olamayacağım ve Dolan'ın gelip gelmediğini ve yol değişikliği işaretini ne zaman kaldırmam gerektiğini bilmek için bu riski göze almak zorundaydım.

Uçakla dönerken bir plan geliştirmiştim. Onu işler duruma getirmeye çalışacaktım.

Los Angeles telefon idaresinden Büyük Joe Temizlik Servisi'nin numarasını alıp aradım.

"Ben Rennie İkram Servisi'nden Bill," dedim. "Cumartesi gecesi Hollywood Hills'te, Aster Drive 1121 numarada bir

parti verilecek. Acaba Bay Dolan'ın mutfak dolabındaki punç kâsesini kızlarınızdan biri kontrol edebilir mi diye soracaktım."

Beklemem söylendi. Ama geçen her saniye, adamın işin içinde bir gariplik sezip telefon idaresini öteki hattan aradığı hakkındaki kuşkularımı arttırıyordu.

Sonunda telefona geldi. Kızmış gibiydi, ama bu önemli değildi. Öyle olmasını yeğlemiştim zaten.

"Cumartesi gecesi mi?"

"Evet. Bizde o kadar büyük punç kâsesi yok ve ben ondakinin yeterli olacağını sanıyorum. Ama emin olmak istemiştim."

"Bak Bayım, benim önümdeki listede Bay Dolan'ın evine pazar günü öğleden sonra saat üçten önce dönmeyeceği yazılı. Kızlarım senin istediğini yapar, ama önce bu işi halletmeliyim. Bay Dolan öyle dalga geçilecek biri değildir. Eğer bir gün erken dönecekse, oraya hemen birkaç kişi daha göndermem gerekecek."

"İzin verirseniz bir daha kontrol edeyim." Telefonun yanındaki üçüncü sınıf ders kitabını gürültüyle karıştırdım.

"Vay canına!" dedim. "Çok özür dilerim. Davet pazar gecesi içinmiş. Gerçekten özür dilerim. Benim büyük punç kâsem Glendale'de bir düğünden pazar sabahı gelecek zaten."

Telefonu kapatıp planımı kurmaya başladım. Los Angeles'a saat üçte varmak için Vegas'tan pazar sabahı onda çıkması gerekirdi ve servis yolu bölgesine on bir on beş ila on bir otuz arasında varırdı ki, o saatlerde yol genellikle bomboş olurdu.

Hayal kurmaktan vazgeçip eyleme geçme zamanının geldiğine karar verdim.

Gazetedeki ilanlara bakıp birkaç telefon ettim, sonra da benim mali imkânlarım dahilinde olan kullanılmış beş arabaya bakmaya gittim. Sonunda fabrikadan Elizabeth'in öldüğü yıl çıkmış olan eski Ford kamyonette karar kıldım.

Parayı nakit ödedim. Banka hesabımda sadece iki yüz elli yedi dolar kalmıştı, ama bundan hiç sıkılmadım. Eve dönerken bir kiralama mağazasından portatif bir hava kompresörü aldım.

Cuma günü kamyoneti yükledim: Kürekler, kazmalar, kompresör, bir alet çantası, bir tekerlekli kriko, dürbün, yine ödünç alınmış bir Karayolları Dairesi basınçlı delgisi. Kum rengi büyük bir dört köşe branda parçası, bir rulo branda ve yirmi bir tane çıta.

Çölün başlangıcındaki alışveriş merkezinden bir çift araba plakası çalıp kamyonetime taktım.

Vegas'ın yetmiş altı mil dışında ilk turuncu levhayı gördüm: YOL YAPIM ALANI. SOLLAMAK TEHLİKELİDİR! Ondan bir mil sonra da... her ne kadar bilmiyorsam da, Elizabeth'in ölümünden beri beklediğim işareti gördüm.

SERVİS YOLU 6 MİL.

Servis yolu iki tepe arasındaydı. Karayolu Dairesi eski toprak yolu düzelmiş ve geçici trafik yükünü alabilmesi için genişletmişti. Çelik bir kutu içinde kilitli bir bataryadan enerji alan, yanıp sönen bir ok, yolu işaretliyordu.

Servis yolunu geçip de ikinci tepeye doğru giderken yol iki sıralı konik engelle kapatılmıştı. Bunların gerisinde de (yanıp sönen birinci oku görmeyecek kadar kör insanlar olduğu düşünülerek) bir ilan tahtası kadar kocaman bir işaret levhası daha vardı: YOL KAPALI. SERVİS YOLUNU KULLANIN.

Ancak servis yolunu gerektiren neden buradan görünmüyordu ve bu da çok iyiydi. Dolan'ın, düşmeden önce tuzağı fark etmesini istemiyordum.

Çabuk hareket ederek –bu işi yaparken görülmek istemiyordum– kamyonetten çıktım ve konik işaretlerden sekiz on tanesini çekerek kamyonetin geçeceği bir aralık açtım. YOL KAPALI levhasını sağa çektim, sonra kamyonete koşup bindim ve açtığım aralıktan geçtim.

Arkamdan bir motor sesi duyuluyordu.

Yol işaretlerini yerlerine yerleştirmeye koştum. İkisi elimden düşüp yol kenarına yuvarlandı. Koşarak arkalarından gittim. Karanlıkta bir taşa çarpıp yüzüstü düştüm, kalktığımda yüzüm toz toprak içindeydi, elim kanıyordu. Araba biraz daha yaklaşmıştı, çok geçmeden servis yolundan önceki tepenin başında görünecek ve sürücüsü uzak farlarının ışığında kot pantolonlu bir adamın yol işaretlerini yerleştirmeye çalıştığını ve Nevada Eyalet Karayolu Dairesi araçlarından başka bir aracın bulunmaması gereken yerde bir kamyonet durduğunu görecekti. Sonuncu işareti de diktikten sonra levhayı eski yerine çektim. Arkamdaki aracın Nevada Eyalet Polisi'ne ait olduğundan hiç kuşkum yoktu.

Kamyonete koşup bir sonraki tepeye doğru sürerken arkamdaki tepede arabanın ışıkları belirdi.

Farlarımın sönük olmasına rağmen beni görmüş müydü?

Sanmıyordum.

Koltuğa yaslanıp gözlerimi kapatarak kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim. Az sonra arkamdaki araba servis yoluna girdi ve sesi giderek uzaklaştı.

Ben olduğum yerde güvendeydim.

Artık işe koyulma zamanı gelmişti.

* * *

Tepenin ötesinde yol bir inişten sonra dümdüz devam ediyordu. Bu düzlüğün üçte ikisinden sonra yol diye bir şey kalmıyor, yerini toprak yığınları ve uzun bir mıcır şeridi alıyordu.

Bunu görüp dururlar mıydı? Geri mi dönerlerdi? Yoksa servis yolu işaretini görmedikleri için yola devam mı ederlerdi?

Bunun için kaygılanmayacak kadar geçti artık.

Düzlüğün başlangıcından yirmi metre ilerde bir noktayı seçtim. Kamyoneti yol kenarına çekip içindekileri boşalttım. Sonra dinlenmek için durunca başımı kaldırıp soğuk çöl yıldızlarına baktım.

"İşe başlıyoruz, Elizabeth," diye fısıldadım onlara.

Soğuk bir elin ensemi okşadığını hisseder gibi oldum.

* * *

Kompresör ve delgi aleti müthiş gürültü çıkarıyordu, ama yapacak bir şey yoktu. Gece yarısına kadar işin ilk aşamasını bitirmeyi umuyordum. Daha uzun sürecek olursa kompresörün benzini kısıtlı olduğundan başım derde girecekti.

Boş ver, diye düşündüm. Gece yarısı basınçlı delgiyi kullananın hangi aptal olduğunu merak edeceklerini at kafandan. Dolan'ı düşün. Gri Sedan DeVille'i düşün.

Düşüş yayını düşün.

Alet kutumdan metre ve tebeşir alıp matematikçi arkadaşımın hesapladığı ölçüleri işaretledim. İş bitince ortaya bir buçuk metre eninde, on dört metre uzunluğunda bir dikdörtgen çıktı. Sonra bu kutunun içine enlemesine ve boylamasına çizgiler çizerek kırk iki kare çizdim. Gömleğimin kollarını sıvadım, kompresörü çalıştırdım ve bir numaralı karede işe başladım.

İş umduğumdan hızlı gidiyordu. İlk iş kare biçimindeki asfalt parçalarını çıkartmaktı. Ancak bu iş gece yarısına kadar bitmedi ve sabaha karşı üçte kompresörün benzini tükendi. Ama böyle bir şey olacağını düşünerek kamyonetin deposundan benzin çekmek için bir hortum getirmiştim. Benzin kapağını açtım, benzin kokusu burnuma dolunca kapağı kapattım ve kamyonetin arkasına sırtüstü serildim.

Bu gece daha fazla çalışamayacaktım. Giydiğim kalın eldivenlere rağmen ellerim su kabarcıklarıyla dolmuş, hatta bazıları patlamıştı bile. Tüm vücudum delgi aletinin sarsıntısından titriyor gibiydi. Başım ağrıyordu. Dişlerim ağrıyordu. Belkemiğimin içi kırık cam parçalarıyla doldurulmuş gibiydi.

Yirmi sekiz kareyi kaldırmıştım.

Yirmi sekiz.

Geriye on dört tane kalmıştı.

Hem bu sadece başlangıçtı.

Asla, diye düşündüm. Olanaksız. Yapılamaz.

O soğuk el yine.

"Evet, sevgilim. Evet."

Kulaklarımdaki çınlama şimdi hafifliyordu; zaman zaman yaklaşan bir arabanın sesini duyuyordum.

Yarın cumartesiydi... Bugün yani. Bugün cumartesiydi. Dolan pazar günü gelecekti. Vakit kalmamıştı.

"Evet, sevgilim."

Patlama onu paramparça etmişti.

Polise gördüklerini anlattığı için, tehditlere boyun eğmediği için, cesur olduğu için sevgilim parça parça olmuştu ve Dolan hâlâ Cadillac arabasıyla geziyor, yirmi yıllık viski içiyordu.

"Deneyeceğim," diye düşündüm ve sonra ölümden farksız olan derin bir uykuya daldım.

* * *

Uyandığımda saat sekiz olmasına rağmen güneş kavurucuydu. Doğrulur doğrulmaz bir çığlık atarak zonklayan ellerimi yüzüme kapattım. Çalışmak mı? On dört parça asfaltı sökmek mi? Ben yürüyemiyordum bile.

Ama yürümeliydim ve yürüdüm de.

Torpido gözünden böyle bir durum için bulundurduğun Empirin'i aldım.

Kendimi formda sanmıştım, değil mi? Gerçekten bunu düşünmüş müydüm?

Çok komikti doğrusu!

Suyla dört tablet içtim, midemde çözülmesi için on beş dakika bekledikten sonra çörek ve kuru meyveden oluşan kahvaltımı ettim.

Kamyonetten benzin çekerken kokudan kusmamak için kendimi güç tuttum. Eğer yol ekibi uzun hafta sonu için evlerine girerken depolarındaki benzini boşaltmışlarsa ne olacak, diye düşündüm ve hemen aynı anda bu düşünceyi kafamdan attım. Kontrolümde olmayan şeyler için kaygılanmanın bir anlamı yoktu. Kendimi bir B-52'den paraşüt yerine elinde şemsiyeyle atlamış bir insan gibi hissediyordum.

"Yapamayacağım."

"Lütfen, sevgilim."

En kötüsü o ilk saatti; ondan sonra delgi aletinin tekdüze sarsıntısı Empirin'le birlikte beni uyuşturdu; ellerim, sırtım, başım hep uyuştu. Saat on birde son asfalt parçasını da kestim. Şimdi sıra, Tinker'in bana yol makinelerini düz kontakla çalıştırma konusunda öğrettiklerini hatırlamaya gelmişti.

Kamyonetime dönüp yarım mil ilerdeki yol yapım yerine gittim. Aradığım makineyi hemen gördüm. Büyük bir Case-Jordan kepçesi: 135.000 dolarlık malzeme. Blocker'in yanındayken bir Caterpillar sürmüştüm, bu da onun aynısı olmalıydı.

Öyle olacağını umuyordum.

Kepçeye çıkıp vites kolunun üstündeki krokiye baktım. Cat'ınkinin aynıydı. Yerde bir çuval vardı. Kaldırıp altında anahtar aradım. Ama yoktu.

Tink'in sesi kulaklarımdaydı: "Bir çocuk bile bunları kısadevre yapıp çalıştırabilir. Hiç önemli değil. Arabalarda hiç olmazsa bir kilit vardır. Şuna bak. Hayır, anahtarı sokacağın yere değil. Anahtarın yok biliyorsun, onun deliğini ne yapacaksın. Şuraya, altına bak. O sarkan telleri görüyor musun?"

Bakınca sarkan telleri gördüm. Tıpkı Tinker'in gösterdiği gibi; kırmızı, mavi, sarı ve yeşil. Her birinin iki santim kadar üstünü kazıyıp arka cebimdeki bakır teli çıkardım.

“Bak, evlat, kırmızı ile yeşili birleştireceksin. Bunu sakın unutma, olur mu? O ikisini birleştirdin mi düz kontak yapmış olursun.”

Elimdeki tellerin ucunu kepçenin kırmızı ve yeşil tellerindeki çıplak yere geçirdim. Ensemden akan terler gömleğimden içeri girip beni gıdıklıyordu.

“Mavi ile sarıyı tut şimdi. Onları birleştirmeyeceksin, sadece birbirlerine sürteceksin ve bunu yaparken çıplak teli elinle tutmamaya dikkat edeceksin. Mavi ve sarı kontağı çalıştırır. Eğlencen bitince kırmızı ve yeşili birbirinden ayırırsın. Sahip olmadığın anahtarı kontaktan çıkarırmış gibi.”

Mavi ve sarı telleri birbirlerine değdirdim. Kocaman, sapsarı bir kıvılcım çıkınca irkilip geriye çekildim, başımı arkadaki demirlerden birine vurdum. Sonra eğilip bir daha denedim. Motor öksürdü, kocaman kepçe aniden ileri fırladı. Ben arkaya savruldum, başımı direksiyon simidine çarptım. Vitesi boşa almayı unuttuğumdan az kalsın bir gözden olacaktım. Tink’in kahkahalarını duyar gibiydim.

Vitesi boşa alıp telleri yine birbirlerine değdirdim. Motor bir kere öksürdü, havaya rüzgârın anında savurduğu koyu bir duman fışkırdı ve motor döndü.

Telleri bıraktım ve jingleyi çektim. Motor muntazam çalışınca birinci vitese geçirdim, koca aracı çevirdim ve yolun batıya giden şeridindeki kahverengi uzun dikdörtgene doğru sürdüm.

O gün gürleyen bir motor ile kavurucu güneşten başka bir şey yoktu. Kepçenin sürücüsü şemsiyesini almayı unutmamıştı.

Saat ikiye geldiğinde asfalt parçalarını iterek yol kenarındaki hendeğe atmıştım. Bütün asfalt parçaları bitince kepçeyi yeniden yerine götürdüm. Benzinim azalıyordu, hortumla çekme zamanı gelmişti. Kamyonetin yanında durdum, hortumu aldım ve hipnotize olmuş gibi büyük su bido-

nuna baktım. Hortumu bir anlığına bırakıp kamyonetin arkasına girdim. Başıma, yüzüme, göğsüme su dökerken zevkten çığlıklar atıyordum. Suyu içersem kusacağımı biliyordum, ama içmek zorundaydım. İçtim ve kustum. Hem de yerimden kalkmadan, başımı yana çevirerek.

Sonra uyudum. Uyandığımda hava kararmak üzereydi ve bir yerlerde bir kurt mor gökyüzünde yükselen mehtaba uluyordu.

* * *

Günün son ışıklarında asfaltta kestiğim yer gerçek bir mezara benziyordu, efsanevi bir canavarın mezarına.

"Asla," dedim asfalttaki o uzun çukura.

"Lütfen," diye Elizabeth mırıldandı. "Lütfen... Benim için."

Torpido gözünden dört Empirin tableti daha alıp yuttum."

"Senin için," dedim.

* * *

Case-Jordan'ı benzin deposu bir buldozerinkinin yanına gelecek şekilde çekip, bir levyeyle depo kapaklarını açtım.

Yakıtı çektikten sonra bir süre hiç düşünmemeye çalışarak ayın yükselmesini bekledim. Sonra yolu kestiğim yere dönüp işe koyuldum.

Ay ışığında kepçeyi kullanmak, kavurucu çöl güneşi altında asfaltı delmekten daha kolaysa da, açacağım çukurun tam istediğim eğimde olması için yavaş çalışmak zorunda kalıyordum. Bu nedenle sık sık inip getirdiğim gönyeyle eğimi ölçmekteydim. Her seferinde motoru durdur, aşağı in, ölç ve tekrar yukarı çık. Normalde büyük bir sorun değildi, ama benim vücudum kaskatı kesilmişti ve yaptığım her hareket ke-

miklerimi içlerine kadar sızlatıyordu. En kötüsü de sırtımdı; sırtıma hiç de hoş olmayan bir şeyler yaptığımdan emindim.

Ama diğer her şey gibi bunu da daha sonra düşünecektim.

Bir buçuk metre eninde ve on dört metre boyunda bir çukur gerekseydi, bu gerçekten olanaksız olurdu. Böyle bir çukurdan çıkarılacak toprak elli metreküpe yakındı.

Matematikçi dostum, "Kötü yaratıklarını içine çekecek bir huni biçimi yaratmalısın," demişti. "Eğik bir düzlem olmalı."

Ne demek istediğini bir başka kâğıda çizmişti.

"Galaksiler arası isyancıların ya da her neyseler, hesaplananın yarısı kadar toprak kazacaklardır." Kâğıtta bir hesap yapmış ve, "Çocuk oyuncağı, yirmi beş metreküp kadar, bir kişi bile kazabilir," demişti.

Bir zamanlar bunun çocuk oyuncağı olduğuna ben de inanmıştım, ama bu inancım uzun sürmemişti. Eğimi bir daha ölç.

"Sandığın kadar kötü değil, değil mi, sevgilim? Hiç olmazsa kayalık değil..."

Çukur derinleştikçe uzunluğu boyunca daha dikkatle hareket ediyorum. Artık ellerim kan içindeydi. "Kepçe yere değene kadar levyeyi it. Öteki levyeyle kepçeyi ileri sür. Şimdi kaldır... Çevir ve (bu arada boynunun ve sırtının zonklamasını düşünmemeye çalış) hendeğe, asfalt parçalarının üzerine boşalt."

"Aldırma, sevgilim, iş bitince ellerini sararsın. Onun işini bitirince."

* * *

Doğuda ilk solgun ışığı sezdiğimde çukura inip gönyeyle bir kere daha ölçtüm. Artık çukurun sonuna yaklaşıyordum. İşi bitirecek gibiydim. Çömeldim ve o anda sırtımda bir şeyin koptuğunu hissettim.

Boğazımdan bir çığlık koptu ve çukurun içine yanlamasına devrildim. Ellerimle belime sıkıca bastırdım.

Sancı yavaş yavaş azalınca ayağa kalkabildim.

"Tamam," diye düşündüm. "Hepsi bu kadar işte. Bitti artık. Sen elinden geleni yaptın, ama bitti artık."

"Lütfen sevgilim," diye fısıldadı Elizabeth. "Lütfen pes etme. Devam et lütfen."

"Kazmaya mı devam edeyim? Ben yürüyebileceğimden bile emin değilim."

"Ama o kadar az kaldı ki!" Bu artık Elizabeth'in adına konuşan ses değildi; Elizabeth'in ta kendisiydi. "O kadar az kaldı ki, sevgilim!"

Giderek artan ışıkta kazdığım yere baktım ve ağır ağır başımı salladım. Haklıydı. Kepçeyle çukurun ucu arasında bir buçuk metre kadar kalmıştı; en fazla iki metre.

"Bunu yapabilirsin, sevgilim, yapabileceğinden eminim."

Ama beni işe devama zorlayan aslında onun sesi oldu. Bunu başaran, ben orada toz toprak içinde, ellerim paramparça bir halde çukurda dururken Dolan'ın lüks evinde uyumakta olduğu hayaliydi. Dolan üzerinde ipekli pijamasının altıyla uyuyordu, yanındaki sarışın da pijamanın üstünü giymiş.

Aşağıdaki garajın camla kaplı özel bölmesinde eşyaları yüklenmiş olan Cadillac da yola çıkmaya hazır bekliyordu.

"Pekâlâ," dedim. Kepçenin sürücü koltuğuna çıkıp motora gaz verdim.

* * *

Saat dokuza kadar devam edip sonra bıraktım. Yapacak başka şeyler vardı ve bunlar için zamanım kalmayacaktı. Eğik zeminli çukurum on üç metre kadardı. Bu kadarıyla yetinecektim.

Kepçeyi eski yerine götürüp park ettim. Ona tekrar ihtiyacım olacaktı, bu da yeniden benzin çekmek demekti, ama bunu yapacak zamanım kalmamıştı. Empirin'e de ihtiyacım vardı, ama şişede çok az kalmıştı ve onlara daha sonra daha çok ihtiyaç duyacaktım. Evet, yarın... Pazartesi, ayın dördü.

Empirin yerine on beş dakika dinlendim. Buna zamanım yoksa da, kendimi dinlenmeye zorladım. Kamyonetin arkasında sırtüstü yattım, kaslarım birbiri ardından seyirirken Dolan'ı düşündüm.

Şu anda el çantasına son birkaç eşyasını koyuyor olmalıydı; gözden geçireceği bazı kâğıtlar, tıraş takımı, belki bir kitap.

İçimden kötü bir ses, "Ya bu defa uçakla giderse," diye fısıldadı. Elimde olmadan inledim. Daha önce Los Angeles'a hiç uçakla gitmemişti, hep Cadillac'la gitmişti. Uçaktan hoşlanmadığı fikrine kapılmıştım. Ama bazen uçağa bindiği de olurdu. Bir keresinde ta Londra'ya kadar gitmişti ve bu düşünce zonklayan bir yara gibi kafama takıldı durdu.

* * *

Saat dokuz buçukta branda rulosunu, çıtaları ve çivileri çıkardım. Hava biraz bulutlu ve serindi. Tanrı insana bazen lütufta bulunur. O ana kadar büyük ıstıraplar arasında çıplak kafamı unutmuştum, ama şimdi parmağımla dokununca canım acımıştı. Arabanın dikiz aynasından bakınca kafatasımın kıpkırmızı olduğunu gördüm.

Vegas'ta Dolan son dakika telefonlarını ediyor olmalıydı. Sürücüsü Cadillac'ı binanın önüne çekmek üzereydi. Benimle araba arasında sadece yetmiş beş mil vardı ve Cadillac çok geçmeden o mesafeyi saatte altmış mil hızla azaltmaya başlayacaktı. Durup da yanmış kafatasına acıyacak zamanım yoktu.

Yanı başımdaki Elizabeth, "Güneşten yanmış kafana bayılıyorum, sevgilim," dedi.

"Teşekkür ederim, Beth," dedim ve çıtaları çukura taşıdım.

* * *

İş daha önce yaptığım kazıya kıyasla hafifti ve sırtımdaki o katlanılmaz sancı yerini sürekli bir zonklamaya bırakmıştı.

O imalı ses, "Ya sonra?" diye sordu. "Ya sonra ne olacak?"

Sonra ne olursa olacaktı, hepsi o kadar işte. Tuzak zamanında hazır olacak gibiydi ve önemli olan buydu.

Çıtaları iyice erimiş olan asfalta bastırarak çukur boyunca yerleştirdim. Hepsi tamam olunca çukur tebeşirle çizdiğimdeki gibi olmuştu. Ondan sonra branda rulosunu çukurun başına çektim ve çukuru örtecek biçimde öteki ucuna kadar çektim.

Şimdi önümde 71 no'lu karayolunun on dört metresi uzanıyordu.

Yakından bakıldığında görüntü kusursuz değildi; tıpkı tiyatroda ilk üç sıradan dekorların kusursuz görünmediği gibi. Ama birkaç metre öteden kesinlikle fark edilmiyordu. Bu uzun brandayı asfalta gömdüğüm ahşap çıtalara çiviledim. Ellerim çalışmak istemiyordu, ama onları güçlükle ikna edebilmiştim.

Brandayı yerleştirdikten sonra kamyonete döndüm, direksiyona geçip yokuşun başına çıktım. Orada bir dakika kucağımda duran yaralı ellerime baktım. Sonra inip 71 no'lu karayoluna şöyle bir sürdüm. Dikkatimi belirli bir yerde toplamak istemiyordum; tüm görüntüyü şöyle bir görmek istiyordum. Dolan'la adamlarının yokuşun tepesine vardıklarında görecekleri sahneyi.

Gördüğüm umduğumdan çok daha iyiydi.

Düzlüğün öteki ucundaki yol makineleri benim sazımdan çıkan toprak yığınlarını haklı gösteriyordu. Asfalt parçaları yol kenarındaki hendeğe gömülmüştü. Kamyonetin

arkasında getirdiğim kompresör Karayolları Dairesi'ninkilerden farksızdı.

Buradan branda yol kusursuz görünüyordu; bir bakışta anlaşılmazdı.

Cuma ve cumartesi günleri trafik yoğun olmuş, servis yoluna sapan araçların gürültüsü hiç kesilmemişti. Bu sabah ise hiç trafik yoktu.

Kamyoneti yokuşun hemen altına çekip on bire çeyrek kalaya kadar yüzüstü yattım. Sonra kamyoneti geri geri sürdüm, arka kapıları açtım ve yol işaretlerini içeri doldurdum.

Yanıp sönen oku sökmek ise o kadar kolay olmadı; ilk başta onu cereyana kapılmadan batarya kutusundan nasıl ayıracağımı kestiremedim. Ama sonra yan taraftaki lastik parçanın altındaki prizi gördüm. Alet çantamdan aldığım çekicimle lastiği çıkartıp kabloyu çektim. Okun yanıp sönmesi kesildi. Batarya kutusunu da yol kenarındaki hendeğe atıp üstünü toprakla doldurdum. Ok dört cıvatayla çelik bir çerçeveye monte edilmişti. Kulağım kirişte onları da söktüm ve oku da kamyonetin arkasına attım, çelik çerçeveyi atınca okun içindeki lambaların kırıldığını duydum.

Bu işi bitirince kamyoneti yine yokuşun üstüne sürüp arkama baktım. Okla yol uyarı işaretlerini kaldırmıştım, şimdi geriye sadece YOL KAPALI. SERVİS YOLUNU KULLANIN turuncu levhası kalmıştı.

Bir araba geliyordu. Dolan yola erken çıkarsa bütün çabamın boşa gideceği geldi aklıma. Sürücüsü yol levhasına bakıp servis yoluna girecek ve ben de çölün ortasında çıldıracaktım.

Gelen bir Chevrolet'ydi.

Yol kamuflajı yaptığım yere dönüp kamyoneti kenara park ettim. Arkadan krikoyu çıkartıp kamyonetin altına sürdüm, arka tekerleğin cıvatalarını söktüm.

Sonra ön taraftan dürbünümü aldım ve yürüyerek servis yolu kavşağına gittim, kavşağı geçip yokuşu tırmandım.

Tepeye varınca dürbünle doğu yönüne baktım.

Üç millik bir görüş alanım vardı, onun doğusunda da yolu iki mil boyunca yer yer görebiliyordum. Yolda uzun bir ipe dizili boncuklar gibi altı araç vardı. Baştaki yabancıydı, bir Datsun ya da Subaru. Bir mil kadar uzakta. Onun ardından bir kamyonet ve ondan sonra da bir Mustang geliyordu. Diğerleri seçilemiyordu.

İlk araba yaklaştığında —bir Subaru'ydu— kalkıp parmağımla otostop işaret yaptım. O kılık kıyafetimle kimsenin beni arabasına almasını beklemiyordum ve bunda yanılmadım da. Direksiyon başında pahalı bir kuaförden çıktığı belli olan kadın bana dehşetle baktı ve yüzü bir yumruk gibi kapandı. Hızla uzaklaşıp servis yoluna girdi.

Yarım dakika sonra kamyonetin sürücüsü, "Git de yıkan, ahbap!" diye seslendi.

Mustang sandığım araba Escort çıktı. Onun ardından Plymouth, daha sonra da bir Winnebago geçti.

Dolan'dan eser yoktu.

Saatime baktım. 11:25. Eğer gelecekse artık görünmesi gerekirdi.

Saatim 11:40'ı gösteriyordu ve Dolan hâlâ ortalıkta yoktu. Sadece bir Ford ve yağmur bulutu kadar kara bir cenaze arabası.

"Gelmeyecek. Eyaletlerarası yoldan gitti. Ya da uçakla."

"Gelecek."

"Gelmeyecek. Senin kokunu alacağından korkuyordun ve aldı işte. O yüzden normal düzenini değiştirdi."

Uzaklarda bir krom parıltısı. Bu defa gelen büyük bir arabaydı. Bir Cadillac olabilecek kadar büyük.

Yüzüstü yattım, dürbünü gözlerime kaldırdım. Araba bir tepenin ardında kayboldu, sonra yine ortaya çıktı ve virajı aldı.

Evet, Cadillac'tı, ama gri değildi, yeşildi.

Bundan sonra yaşamımın en sıkıntılı otuz saniyesini geçirdim; bana otuz yıl gibi gelen bir otuz saniye. Bir yanım

Dolan'ın arabasını değiştirdiğine inanıyordu. Bu işi daha önce de yapmıştı; hiç yeşil arabası olmamıştı ama, bu yasak değildi.

Diğer yanımla da Vegas ile Los Angeles arasındaki yollarda Cadillac arabaların çok olduğuna ve yeşil Cadillac'ın onunki olması ihtimalinin yüzde bir bile olmadığına inanıyordum.

Terler gözlerime dolup da görüşümü engelleyince dürbünü indirdim. Dürbünün bir yararı olmayacaktı. Yolcuları görecek kadar yakına geldiğinde iş işten geçmiş olacaktı nasıl olsa.

"Çok geç artık! Hemen aşağı git ve servis yolu levhasını indir! Onu kaçıracaksın!"

"Eğer o işareti şimdi indirirsen tuzağına yakalanacakları söyleyeyim mi? Los Angeles'a çocuklarını ziyaret edip, torunlarını Disneyland'a götürmek için giden iki zengin ihtiyar."

"Yap artık! O işte! Başka şansın olmayacak!"

"Doğru. Tek şansın bu. Ama onu da yanlış insanları avlayarak harcama!"

"Dolan bu!"

"Değil!"

"Yeter!" diye inleyerek başımı iki elimin arasına aldım. "Yeter! Yeter!"

Motor sesini duyabiliyordum artık.

Dolan.

İhtiyarlar.

Kadın.

Kaplan.

Dolan.

"Elizabeth, yardım et bana!" diye inledim.

"Sevgilim, o herif yaşamı boyunca yeşil bir Cadillac'a sahip olmadı. Olmaz da. O değil elbette."

Başımdaki sancı kayboldu. Ayağa kalkıp parmağımı salladım.

Arabada ne ihtiyarlar vardı, ne de Dolan. Sekiz on koro kızı, gördüğüm en büyük kovboy şapkasını giymiş bir herifle birlikteydi. Koro kızlarından biri bana yüzünü ekşiterek bakarken araba servis yoluna saptı.

Ben tümüyle tükenmiş bir halde dürbünü yine kaldırdım.

Birden onu gördüm.

Yolun alt başındaki virajdan aniden çıkıveren Cadillac yanılmayı olanaksız kılıyordu, başımın üstündeki gökyüzü gibi griydi.

Dolan'dı bu. O uzun kuşku ve kararsızlık anlarım ne kadar uzakta kalmıştı. Dolan'dı bu ve onu tanımak için gri Cadillac'ı görmeme gerek yoktu.

Onun kokumu alıp almadığını bilmiyorum, ama ben onun kokusunu almıştım.

* * *

Onun yolda olduğunu görünce zonklayan ayaklarımı toparlayıp koşmam daha kolay oldu.

Büyük SERVİS YOLU levhasına gidip yazısı yere gelecek şekilde hendeğe devirdim. Üzerine toprak rengi bir branda atıp levhayı tutan direkleri de kumla örttüm. Genel manzarası sahte yol kadar olmadıysa da, idare ederdi.

Sonra kamyoneti bıraktığım ikinci tepeye koştum. Orada da tam istediğim gibi bir görüntü vardı. Belki de yeni bir lastik almak ya da eskisini onartmak üzere bir yere gitmiş sahibinin geçici olarak terk ettiği bir araç.

Sonra sürücü koltuğuna çıkıp kalbim gümleyerek atarken uzandım.

Zaman yine uzuyormuş gibiydi. Orada motor sesine kulak vererek yatıyordum, ama motor sesi gelmiyordu.

"Servis yoluna saptılar. Son anda senin ne işler çevirdiğini fark etti... Kendisine ya da adamlarına doğru gelmeyen bir şey vardı ve yan yola saptılar."

Sırtım zonklayarak koltukta yatarken sanki daha iyi duymamı sağlayacakmış gibi gözlerimi sımsıkı yummuştum.

Motor sesi miydi o?

Hayır sadece kamyonetin yan tarafına kumları çarptıran rüzgâr.

Hayır, sadece rüzgâr değildi. Bir motor sesiydi duyduğum, giderek yaklaşıyordu, birkaç saniye sonra bir araç hızla geçti yanımdan.

Hemen doğrulup direksiyona sarıldım —bir şeye tutunmak ihtiyacındaydım— ve dilim dişlerim arasında sıkışmış, gözlerim yuvalarından fırlamış bir halde ön camdan baktım.

Gri Cadillac tepeden aşağı elli mil kadar hızla düzlüğe doğru iniyordu. Fren lambaları yanmadı bile. En sonda bile. Tuzağı hiç göremediler.

Olan şuydu: Cadillac ansızın yolun üstünde değil de, içinde gidiyor gibiydi. Bu hayal o kadar inandırıcıydı ki, bunu yaratan ben olduğum halde bir an şaşırdım. Dolan'ın Cadillac'ı jantlarına kadar 71 no'lu karayolunun içindeydi, sonra kapılarına kadar. GM lüks denizaltı yaptığı takdirde denizaltıların aynen böyle suya batacaklarını düşündüm.

Brandayı tutan çıtaların koparken çıkardığı sesi, brandanın yırtıldığını duyuyordum.

Hepsi sadece üç saniyede oldu bitti, ama o üç saniyeyi yaşamım boyunca unutmayacağım.

Cadillac'ın şimdi sadece tavanı üzerinde gittiği izlenimine kapıldım ve o anda bir gümbürtü koptu, kırılan camların ve parçalanan karoserinin sesi geldi. Havaya yükselen toz bulutunu rüzgâr bir anda dağıttı.

Oraya gitmek istiyordum, ama önce servis yolu levhasını yerine koymalıydım. İşimin kesintiye uğramasını istemiyordum.

Kamyonetten çıktım, içeri bıraktığım lastiği alıp janta taktım, cıvataları elimle sıkıştırdım. Daha sonra gerekeni

yapacaktım. Şimdi kamyoneti yan yolun ayrıldığı kavşağa götürmem gerekiyordu.

Krikoyu indirip kamyonetin önüne doğru koştum. Bir an başımı yana eğip dinledim.

Rüzgârın sesini duyuyordum.

Dikdörtgen biçimindeki delikten birinin bağırma sesi... Hatta, bir çığlık belki de.

Sırıtarak kamyonete atladım.

Hemen geri geri gittim, kamyonetin arkasından yol işaretlerini çıkartıp yerlerine dizdim. Bir yandan da kulağım yaklaşan trafik sesindeydi, ancak rüzgâr arttığı için bunun pek yararı yoktu. Sesini duyduğum arabanın yanımda bitivermesi anlık bir işti.

Hendeğe girdim, tökezledim ve dibe kadar kaydım. Kum rengi brandayı çekip büyük yol levhasını yukarı çıkarttım. Onu yerine diktikten sonra kamyonete gidip arka kapıları kapattım. Oku yeniden yerleştirmeye hiç niyetim yoktu.

Bir sonraki tepeye çıktım, yan yol kavşağını görmeyecek biçimde arabayı park ettim, bu kez bijon anahtarıyla sıktım cıvataları. Arabadan gelen bağırma sesi kesilmişti; ancak çığlıkları duymamak imkânsızdı.

Cıvataları sıkıştırmakta acele etmedim. Dışarı çıkıp da bana saldıracaklarından ya da çöle doğru kaçacaklarından hiç kaygılanmıyordum; dışarı çıkamazlardı. Tuzak işlevini tam olarak görmüştü. Cadillac şimdi çukurun ilerisindeki dört tekerleği üzerindeydi ve her iki yanındaki mesafe on santimden azdı. İçerdeki üç adam kapıyı ayaklarını bile çıkartacak kadar açamazlardı. Camları otomatik kaldırılıp indirildiği ve akü de muhtemelen plastik ve maden yığını haline geldiğinden camları da açamazlardı.

Sürücü ile öndeki adam ezilmiş olabilirlerdi. ama buna da aldırmıyordum. Birinin içerde sağ olduğunu, Dolan'ın hep arkada oturduğunu ve iyi bir yurttaş gibi emniyet kemerini bağladığını biliyordum.

Cıvataları iyice sıkıştırdıktan sonra kamyoneti çukurun geniş ve sığ tarafına sürüp dışarı çıktım.

Çıtaların çoğu arabanın altında kalmıştı, ama birkaç tanesinin asfalta gömülü kırık uçlarını görebiliyordum. Branda "yol", atılmış bir yılan derisi gibi parçalanmış ve buruşmuş halde arabanın ön tarafına sıkışmıştı.

Derin tarafa geçince Dolan'ın Cadillac'ını gördüm.

Arabanın burnu parçalanmış, kaput akordeon olmuştu. Motor demir, lastik ve plastik karışımı halindeydi ve çarpmadan sonra yağan kum ve toprakla örtülmüştü. Bir yerden bir sıvı şapırtısı geliyordu. Havada antifrizin o dondurucu alkol kokusu vardı.

Ben ön cam konusunda endişelenmiştim. Camın içeri doğru patlama olasılığı vardı, Dolan aradan süzülüp çıkacak kadar bir yer bulabilirdi. Ama o kadar fazla endişeli değildim doğrusu; Dolan'ın arabası diktatörlerin ve despot askeri liderlerin aradıkları niteliklere göre yapılmıştı. Camın kırılmaması gerekirdi ve kırılmamıştı.

Arabanın arka camı, yüzölçümü daha küçük olduğu için, daha da sağlamdı. Dolan kendisine tanıyacağım süre içinde onu kıramazdı. Kurşun geçmez cama ateş ederek kırmaya çalışmak da bir tür Rus ruleti sayılırdı. Kurşun camın üzerinde küçük beyaz bir iz bırakır ve geri sekerdi.

Dolan'ın, yeteri kadar zaman tanındığında bir çıkar yol bulacağından emindim, ama ben oradaydım ve kendisine bu zamanı vermeye hiç niyetim yoktu.

Ayağımla arabanın tepesine biraz toprak attım.

Hemen karşılık geldi.

"Yardıma ihtiyacımız var. Burada sıkışıp kaldık."

Dolan'ın sesi. Yaralı gibi değildi ve çok sakindi. Ama bu tavrının hemen altında sıkı sıkı kontrol altında tuttuğu korkuyu hissediyordun. O anda mümkün olabildiğince acıma hissettim. Onun arabanın arkasında oturduğunu görür gibiydim, adamlarından biri yaralıylı ve inliyordu, diğeri ise ya baygındı, ya da ölü.

"Kim var orada?"

"Ben," dedim. "Ama senin aradığın yardım benden gelmez, Dolan."

Arabanın tavanına biraz daha toprak savurdum. İkinci toprak yağmurundan sonra öndeki adam yine bağırdı.

"Bacaklarım! Jum, bacaklarım!"

Dolan'ın sesi birden değişmişti. Dışardaki adam, tepesindeki adam, adını biliyordu. Bu da çok büyük bir tehlike içinde olduğu anlamına geliyordu.

"Jimmy, bacaklarımın kemiklerini görebiliyorum!"

"Kes sesini," dedi Dolan. Seslerini duymak insanın tüylerini ürpertiyordu. Cadillac'ın bagajı üstüne inip arka camdan içeri bakabilirdim, ama bir şey göremeyecektim. camlar polarizeydi.

Onu görmek istemiyordum. Neye benzediğini biliyordum. Neden görmek isteyecektim ki? Rolex'ini takıp takmadığını anlamak için mi?

"Sen kimsin, ahbap?" diye seslendi.

"Hiç kimse," dedim. "Seni şu anda bulunduğun yere sokmak için yeterli nedeni olan biri."

Dolan insanı ürküten bir çabuklukla, "Adın Robinson mu?" diye sordu.

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Yarı yarıya unutulmuş adlar ve yüzler arasında hızla dolanıp doğru yanıtı buluvermişti. Onu bir hayvanın içgüdülerine sahip biri olarak mı düşünmüştüm? Onun aslında neyi andırdığını anlayamamıştım ve böylesi çok daha iyi olmuştu. Aksi takdirde yaptığım işi yapacak cesareti asla bulamazdım.

"Adım önemli değil," dedim. "Şimdi ne olacak, biliyorsun değil mi?"

Öteki adam çığlıklara yeniden başladı.

"Çıkar beni buradan, Jimmy! Çıkart beni buradan! Tanrı aşkına! Bacaklarım kırılmış!"

"Kes sesini!" dedi Dolan. Sonra bana, "Herif öyle bağırıyor ki, sesini duyamıyorum."

Dizüstü çekip uzandım. "Dedim ki..."

Arabanın içinde dört el ateş edildi. Dolan'ın Cadillac'ının tavanında dört kara göz açıldı ve alnımın bir santim ötesinden bir şeyin hızla geçtiğini hissettim.

"Vurdum mu seni, bok herif?" diye sordu Dolan.

"Hayır," dedim.

Öteki adam ağlamaya başlamıştı. Ön koltuktaydı. Boğulmuş bir insanınki kadar solgun olan elleriyle hafifçe cama ve yanındaki cesede vuruyordu. Jimmy'nin onu oradan çıkarması gerekirdi, acısı katlanılacak gibi değildi, Tanrı aşkına, günahlarından pişmandı, ama bu kadarı da...

İki el siah sesi duyuldu. Ön koltuktaki adamın çığlıkları kesildi. Elleri camdan aşağı kaydı.

"Tamam işte," dedi Dolan. "Artık ağrısı falan kalmadı ve biz de rahat rahat konuşabiliriz."

Hiçbir şey söylemedim. Şaşkındım, gerçek değildi sanki bu olanlar. Gözlerimin önünde bir adam öldürmüştü. Bütün aldığım önlemlere rağmen onu küçümsediğim ve sağ kalmamın bir talih olduğu düşünceleri geri geldi.

"Sana bir teklif yapmak istiyorum," dedi Dolan.

Susmaya devam ettim...

"Dostum?"

Sessizliğimi korudum.

"Hey! Sen!" Sesi hafifçe titriyordu. "Hâlâ oradaysan, konuş benimle! Bunun ne zararı olur ki?"

"Buradayım," dedim. "Altı el ateş ettiğini düşünüyordum. Birini kendine saklamış olmayı isteyeceksin az sonra. Ama belki de şarjöründe sekiz mermi vardır, ya da yedek şarjörün vardır."

Şimdi susma sırası ona gelmişti.

Bir süre sonra, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bunu tahmin ettiğine eminim. Son otuz altı saati dünyanın en uzun mezarını kazarak geçirdim ve şimdi seni o lanet Cadillac arabanla gömeceğim."

Sesindeki korku hâlâ kontrollüydü. O kontrolün de kopmasını istiyordum.

"Önce benim teklifimi dinlemek ister misin?"

"Dinleyeceğim. Az sonra. Önce gidip bir şey almam gerek."

Kamyonete dönüp küreğimi aldım.

Geri döndüğümde hattı kesik bir telefona konuşuyormuş gibi, "Robinson? Robinson?" deyip duruyordu.

"Geldim," dedim. "Konuşabilirsin. Dinleyeceğim. Senin konuşman bitince ben de bir teklifte bulunabilirim."

Konuşmaya başladığında biraz daha neşeli gibiydi. Karşı tekliften söz ediyorsam, anlaşma olanağı var demekti ve anlaşma olacaksa yarı yarıya çıkmış sayılırdı.

"Beni buradan çıkarırsan sana bir milyon dolar veririm. Ama daha önemlisi..."

Cadillac'ın bagajı üstüne bir kürek toprak attım. Küçük taşlar arka cama çarpıp kenarlardan yana savruldu.

"Ne yapıyorsun?" Sesi korku doluydu.

"Eli boş duran şeytana çalışır," dedim. "Seni dinlerken boş durmamaya çalışıyorum."

Bir kürek toprak daha attım.

"Bir milyon dolar ve sana bir daha kimsenin el süremeyeceğine dair benim kişisel garantim... Ne ben, ne adamlarım, ne de başkasının adamları."

Ellerim artık ağrımıyordu. Şaşırtıcı bir şeydi bu. Birbiri ardından toprak atmaya devam edince beş dakika geçmeden arabanın arkası silme dolmuştu. Toprağı elle atmak bile onları çıkarmaktan daha kolaydı.

Bir an küreğe yaslanıp soluklandım.

"Konuşmaya devam et."

"Çılgınlık bu!" Artık sesinde paniğin parıltılarını hissediyordum. "Çılgınlık!"

"Bak şimdi doğru söyledin," diyerek toprak atmaya devam ettim.

Dolan konuşarak, yalvararak, mantığa davet ederek çok kimseden daha fazla dayandı. Ancak arka camın önü toprakla doldukça söylediklerini tekrarlamaya, kekelemeye başlamıştı. Bir ara kapısı olabildiğince açılıp toprak duvara çarptı. Kıllı ve işaretparmağında kırmızı taşlı iri bir yüzük olan bir el gördüm. Açıklığa hemen bir kürek toprak attım. Küfrederek kapıyı tekrar kapattı.

Bundan kısa bir süre sonra da yıkıldı. Onu yıkan şey, üzerine yağan toprağın gürültüsü oldu sanırım. Mutlaka öyle olmuştur. Ses arabanın içinde çok daha fazla olmalıydı. Tavana çarpan ve pencerenin önünden aşağıya akan toprak ve taşlar. Sonunda, sekiz silindirli enjeksiyon motorlu bir tabutta oturmakta olduğunu anlamış olmalıydı.

"Çıkarın beni buradan!" diye haykırdı. "Lütfen! Dayanamıyorum artık! Çıkarın beni buradan!"

"Karşı teklife hazır mısın?" diye sordum.

"Evet! Evet! Tanrı aşkına! Evet!"

"Bağır," dedim. "Karşı teklifim bu. Bunu istiyorum. Bağıracaksın. Yeteri kadar yüksek sesle bağırırsan, seni dışarı çıkarırım."

Acı bir çığlık yükseldi arabadan.

"Bu iyiydi!" dedim. "Ama yeterli değil."

Yeniden arabanın tavanına kürek kürek toprak atmaya başladım. Topraklar ön camdan aşağı kayıp cam sileceği boşluğunu doldurdu.

Dolan daha yüksek sesle bağırdı. Bir insanın kendi gırtlağını patlatacak kadar yüksek sesle bağırıp bağıramayacağını merak ettim.

Toprak atma işlemini hızlandırarak, "Hiç de kötü değil!" dedim. Zonklayan sırtıma rağmen gülümsüyordum. "Bunu başaracaksın galiba, Dolan."

"Beş milyon." Söylediği tek anlaşılır şey buydu.

"Sanmıyorum," diyerek küreğe yaslanıp topraklı elimle alnımdaki terleri sildim. Toprak, arabanın tavanını neredeyse bir yandan öteki yana kadar örtmüştü artık. "Boğazından bir 1968 Chevrolet'nin kontak anahtarına bağlanmış sekiz çubuk dinamit kadar yüksek bir ses çıkarırsan, o zaman söz veriyorum seni oradan çıkarırım."

Bunun üzerine Dolan bağırdı, ben de arabanın üstüne toprak atmaya devam ettim. Bir süre gerçekten çok yüksek sesle bağırdıysa da, bunun bir 1968 Chevrolet'nin kontak anahtarına bağlanmış iki çubuk dinamitten daha yüksek olmadığından emindim. Ya da en fazla üç çubuk. Arabanın parlak yüzeyi örtülünce bir süre dinlenip arabadaki o toprak kefenli kabartıya bakarken, ondan sadece bir dizi kısık ve kopuk homurtudan başka bir şey gelmiyordu.

Saatime baktım. Biri birkaç dakika geçiyordu. Ellerim yine kanamaya başlamıştı, küreğin sapı avuçlarımdan kayıyordu. Yüzüme bir toz bulutu çarpınca irkildim. Çölde rüzgârın hiç de hoş olmayan bir sesi vardır, hiç dur durak bilmeden devam eden uzun ve sürekli bir uğultu. Aptal bir hayaletin sesi gibi.

Çukurun üzerine eğildim. "Dolan?"

Yanıt yoktu.

"Bağır, Dolan."

Önce karşılık almadım, arkadan bir dizi sert havlama.

Tatmin edici!

* * *

Kamyonete dönüp çalıştırdım, bir mil kadar ilerdeki yol yapım yerine gittim. Yolda radyoyu açtım. Barry Manilow, şarkılarını bütün dünyanın söylemesi için yazdığını anlatıyordu. Ardından hava raporu başladı. Kuvvetli rüzgârlar bekleniyordu; Vegas ile California sınırı arasındaki büyük yollara uyarı işaretleri konulmuştu. Kum fırtınaları nedeniyle görüş mesafesi düşecekti.

İşte Case-Jordan kepçem de buradaydı; daha şimdiden onu kendi malım gibi düşünüyordum. Barry Manilow'un melodisini mırıldanarak mavi ve sarı telleri birbirlerine sürttüm. Kepçenin motoru teklemeden çalıştı. Bu kez vitesi boşa almayı unutmamıştım. Tink'in, "Hiç fena değil, beyaz oğlan, öğreniyorsun," dediğini duyar gibiydim.

Evet, doğruydu. Sürekli öğreniyordum.

Kepçeyi vitese geçirdim ve yeniden çukurun başına geldim. Orada durup bakarken, arabanın olduğu yerde adam boyunda bir delikle karşılaşacağımı sanıyordum.

Ama attığım toprak olduğu gibi duruyordu.

"Dolan," diye seslendim neşeli olduğunu sandığım bir sesle.

Yanıt yoktu.

"Dolan!"

Yine yanıt yok.

Kendini öldürdü, diye düşündüm ve büyük bir düş kırıklığı hissettim. Ya kendini öldürdü, ya da korkudan öldü.

"Dolan?"

Toprak yığının altından bir kahkaha yükseldi. Etimin çekildiğini hissettim. Bu aklını kaçırmış bir insanın kahkahasıydı.

Dolan o kısık sesiyle uzun uzun güldü. Sonra bağırmaya başladı, ardından yine güldü. Daha sonra da hem güldü hem bağırdı.

Bir süre ben de onunla güldüm ya da bağırdım ve rüzgâr da ikimize birden gülüp bağırdı.

Sonra Case-Jordan'a gittim, kepçeyi indirdim ve onu bu sefer gerçekten örtmeye başladım.

* * *

Dört dakika sonra Cadillac'ın biçimi bile kaybolmuştu. Ortada sadece toprak dolu bir çukur vardı.

Bir şeyler duyduğumu sandım, ama rüzgârın uğultusu ve kepçe motorunun gürültüsüyle ne olduğunu söylemek pek güçtü. Dizüstü çöktüm, sonra yere boylu boyuna uzanıp başımı delik olan yere dayadım.

Toprağın altında bir yerde Dolan hâlâ gülüyordu. Çizgi romanlardaki gülme sesleri gibi: He-he-he, ha-ha-ha. Bir iki sözcük söylüyor da olabilirdi. Ama bunu kestirmek imkânsızdı. Gülümseyerek başımı salladım.

"Bağır," diye fısıldadım. "Canın istediği kadar bağır." Ama o hafif kahkaha sesi topraktan zehirli bir duman gibi yükselmeye devam etti.

Aniden kapkara bir korku sardı içimi. Dolan arkamdaydı! Evet, her nasılsa Dolan arkama geçmişti. Ben geri dönemeden beni çukura atacak ve...

Ayağa fırlayıp dönerken ellerimi yumruk yapmaya çalıştım.

Rüzgârın savurduğu kumlar çarptı yüzüme.

Başka hiçbir şey yoktu.

Kirli mendilimle yüzümü sildim, kepçeye binip işime devam ettim.

Karanlık basmadan çukuru doldurmuştum. Geride Cadillac'ın kapladığı yerden çıkan toprak kalmıştı ve rüzgâr onu da uçuruyordu.

Kepçeyi geri götürürken Dolan'ın gömülü olduğu yerin üzerinden geçirdim.

Kepçeyi ilk aldığım yere bıraktıktan sonra gömleğimi çıkardım ve parmak izlerimi silmek için sürücü yerindeki bütün madeni aksamı sildim. Bunu neden yaptığımı bugün bile bilemiyorum, çünkü çevrede pek çok iz bırakmış olmalıydım. Sonra o fırtınalı alacakaranlığın koyu griliğinde kamyonete döndüm.

Arka kapılardan birini açtım, içerde Dolan'ın çömelmiş olduğunu gördüm ve bir çığlık atarak yüzümü korumak üzere elimi kaldırdım. Kalbim göğsümün içinde patlayacak gibiydi.

Ama kamyonetin arkasından hiçbir şey çıkmadı. Kapı, perili bir evin son pancuru gibi sallanıp çarptı. Yüreğim küt küt atarak yavaşça yaklaşıp içeri baktım. Orada bıraktığım üç beş parça eşya, kırık ampullü ok, kriko ve alet çantamdan başka bir şey yoktu.

"Kendine hâkim olman gerek," diye söylendim. "Kendine hâkim ol."

Elizabeth'in, "Her şey düzelecek, sevgilim" falan gibi bir şey söylemesini bekledim... Ama sadece rüzgârın uğultusunu duydum.

Kamyonete binip çalıştırdım, kazdığım yerin yarısına kadar gittim. Bundan ileri gidemiyordum. Saçma olduğunu biliyordum, ama Dolan'ın kamyonetin arkasında olduğuna giderek daha çok inanıyordum. Gözüm hep dikiz aynasında onun gölgesini seçmeye çalışıyordu.

Giderek daha da şiddetlenen rüzgâr kamyoneti amortisörleri üstünde sarsmaya başlamıştı. Çölden kalkan toz, farların ışığında dumanı andırıyordu.

Sonunda arabayı yol kenarına çektim, dışarı çıkıp bütün kapıları kilitledim. Bu havada dışarda uyumaya çalışmakla çılgınlık ettiğimin farkındaydım, ama içerde uyuyamazdım. Uyku tulumumu alıp kamyonetin altına girdim.

Uyku tulumunun fermuarını çektikten beş saniye sonra uyumuştum.

* * *

Hatırlayamadığım bir karabasandan uyandığımda –sadece boğazıma sarılan eller vardı– diri diri gömüldüğümü fark ettim. Burnum ve kulaklarım kumla dolmuştu ve ağzıma dolan kumlar beni boğmak üzereydi.

Çevremi saran uyku tulumunun toprak olduğunu sanıp bağırarak doğrulmaya çalıştım. Ama kafamı kamyonetin altına çarpınca kendime geldim.

Arabanın altından karanlık bir şafağa doğru süzüldüm. uyku tulumum üzerinden ağırlığım kalkar kalkmaz bir çalı

demeti gibi uçtu. Şaşırarak bağırıp arkasından koşarken, on metre gitmeden bunun dünyanın en kötü yanlışı olacağını anladım. Görüş yirmi metreden bile azdı. Yol yer yer kaybolmuştu bile. Kamyonete bakınca onun bir hayalet kasabanın sepya fotoğrafı gibi belli belirsiz göründüğünü fark ettim.

Rüzgârla boğuşarak kamyonete döndüm, anahtarlarımı bulup içine girdim. Hâlâ kum tükürüyor ve kuru kuru öksürüyordum. Motoru çalıştırıp, geldiğim yöne gittim. Hava raporunu dinlemeye gerek yoktu: Nevada tarihinin en kötü çöl fırtınası. Bütün yollar kapalı. Çok önemli bir işiniz yoksa dışarı çıkmayın, önemli işiniz varsa bile evinizde kalın.

İçerde kal. Dışarı çıkmak çılgınlık. Gözlerin kör olur.

Kum kumarı oynayacaktım. Bu, orasını sonsuza kadar kapatmak için altın bir fırsattı; en çılgın hayallerimde bile böyle bir şansı bulacağımı düşünemezdim. Ama şimdi bu fırsat gelmişti ve bunu kaçıracak değildim.

Yanımda üç dört tane battaniye gitirmiştim. Birinden uzun ve enli bir parça kesip başıma sardım. Çılgın bir Bedeviye benziyordum, dışarı çıktım.

Sabahı hendekten topladığım asfalt parçalarını taşıyıp çukurun üstüne dizmekle geçirdim. Duvar ören bir duvarcı kadar temiz çalışıyordum. Parçaları bulup taşımak o kadar yorucu değildi, ama her yirmi dakikada bir kamyonete dönmek ve yanan gözlerimi dinlendirmek zorunda kalıyordum.

İşe çukurun sığ yanından sabah altıda başlamış ve on ikiyi çeyrek geçe öteki ucuna erişmiştim. O sırada rüzgâr da hafiflemeye başlamıştı ve arada sırada başımın üzerinde mavi gökyüzü parçaları görebiliyordum.

Şimdi Dolan'ın olduğunu tahmin ettiğim yerin üzerine gelmiştim. Ölmüş müydü acaba? Cadillac'ın içinde kaç metreküp hava vardı? Çıplak toprağa eğilip baktım. Rüzgâr Case-Jordan'ın palet izlerinden geriye pek az şey bırakmıştı.

Bu hafif izlerin altında bir yerde Rolex kol saatli bir adam vardı.

"Dolan," dedim dostça bir sesle. "Fikrimi değiştirdim ve seni dışarı çıkarmaya karar verdim."

Hiçbir şey. Hiç ses yok. Ölmüştü mutlaka.

Gidip bir asfalt parçası daha aldım. Onu yerleştirip kalkarken toprağın altından belli belirsiz bir kahkaha duydum.

Çömelip başımı öne eğdim –saçım olsaydı gözlerime düşerdi– ve uzun bir süre öylece durup onun gülüşünü dinledim. Ses çok uzaktan geliyordu.

Kahkahalar kesilince gidip bir asfalt parçası daha getirdim.

"Tanrı aşkına!" diye bağırıyordu. "Tanrı aşkına, Robinson!"

"Evet," diye gülümsedim. "Tanrı aşkına."

Asfalt parçasını ötekinin yanına yerleştirdim. Sonra ne kadar dinledimse de bir daha sesini duyamadım.

* * *

O gece evime saat on birde döndüm. On altı saat uyudum, kalktım, kahve yapmak için mutfağa gittim ve korkunç bir sırt ağrısıyla yere devrildim. Bir elimle sırtıma bastırırken, diğeriyle çığlıklarımı kesmek için ağzımı örtüyordum.

Bir süre sonra sürüklenerek banyoya gittim, musluğa tutunarak doğruldum ve ilaç dolabındaki ikinci Empirin şişesini ladım.

Üç tane çiğnedikten sonra küveti doldurdum. Küvet dolarken yerde yatıp beklemiştim. Sonra güçlükle pijamalarımı çıkartıp suya girdim. Orada çoğunluğunu uyukladığım beş saat geçirdim. Banyodan çıktığımda yürüyebiliyordum.

Pek az.

Bir doktora gittim. Doktor üç diskimin kaydığını söyledi. Sirklerde dev rolüne çıkmaya kalkışıp kalkışmadığımı sordu.

Bahçemde çalıştığımı söyledim.

O da bana Kansas City'ye gitmem gerektiğini söyledi.

Gittim.

Ameliyat ettiler.

Anestezist lastik maskeyi yüzüme geçirirken içindeki karanlıkta Dolan'ın kahkahasını duydum ve öleceğimi anladım.

Kendime gelmem için konulduğum odanın duvarları açık yeşil çiniyle döşenmişti.

"Yaşıyor muyum?" dedim.

Bir hastabakıcı güldü. "Yaşıyorsun." Eliyle başıma dokundu. "Ne kadar yanmışsın! Canın acıdı mı, yoksa hâlâ ilaçların etkisinde misin?"

"İlaçların etkisindeyim," dedim. "Uyurken konuştum mu?"

"Evet," dedi.

Birden buz gibi kesildi her tarafım. Kemiklerimin içine kadar.

"Ne dedim?"

"Burası karanlık. Çıkartın beni!" dedin. "Bir daha güldü.

"Ha," dedim.

* * *

Dolan'ı bulamadılar.

Fırtına yüzünden. Olanları bildiğimi sanıyorum, ama gidip çok yakından izlemediğimi söylememi de anlayışla karşılarsınız sanırım.

YENKAP yapıyorlardı, hatırladınız mı? Yeniden asfalt kaplıyorlardı. Fırtına 71 no'lu karayolunun kapalı olan kısmını kumlar altına gömmüştü. Çalışmaya devam edince bütün yeni kum tepelerini bir anda değil, sırası geldikçe kaldırdılar. Trafik söz konusu olmadığından başka türlü yap-

maları gerekmiyordu. Kumu kaldırırken eski asfaltı da söküyorlardı. Bir dozer operatörü bir kesimde –on dört metre uzunluğunda bir kesimde– asfaltın makinenin önünde geometrik parçalar halinde kalktığını belki görmüştür, belki de görmüş ama bir şey söylemeyi düşünmemiştir. Belki kafayı bulmuştu. Belki o sırada o gece sevgilisiyle yapacağı şeyleri düşünüyordu.

Onun ardından yeni mıcır döken damperler ve diğer dozerler geldi. Onların ardından asfalt makineleri. Yeni asfalt kuruyunca da çizgi makinesi geçmiştir. Çizgi makinesinin şemsiye altında oturan operatörü arkasına sık sık bakarak çizdiği düz sarı çizginin, içinde üç kişinin olduğu bir Cadillac arabanın üstünden geçtiğini bilemezdi ve kim bilir, belki karanlıkta kırmızı taşlı bir yüzüğün parladığını ve bir Rolex saatin hâlâ işlemekte olduğunu.

O ağır makinelerden biri sıradan bir Cadillac arabayı rahatlıkla ezebilirdi; bir gürültü olacak, bir çukur açılacak ve insanlar olay yerini kazacaklardı. Ama Dolan'ın arabası arabadan çok tank gibiydi ve Dolan'ın bu dikkati bulunmasını önlemişti.

Cadillac er geç bir ağır taşıtın altında ezilecek ve ondan sonra gelen araç yolun çöktüğünü görecektir. Karayolları Dairesi'ne haber verilecek ve yeni bir YENKAP yapılacaktır. Ancak çöküşü gören karayolları işçileri olmazsa, onarım için gelenler bu çökmeye bir tuz havzasının ya da çöldeki bir depremin neden olduğunu düşüneceklerdir. Bozuk yeri onaracaklar ve yaşam devam edecektir.

* * *

Dolan'ın kaybolduğu bildirildi.

Birkaç kişi gözyaşı döktü.

Las Vegas Sun gazetesinde bir yazar onun Jimmy Hoffa ile bir yerlerde domino veya bilardo oynuyor olabileceğini yazdı.

Belki de doğruydu.

Ben iyiyim.

Sırtım düzeldi. On beş kilodan fazla ağırlık kaldırmamam istendi; bu yıl öğrencilerim çok iyi ve bana yardımcı oluyorlar.

Yeni Acura arabamla o yerden birkaç kere geçtim. Hatta bir keresinde durdum, dışarı çıktım (gelen giden olmadığından emin olmak için iki yanıma dikkatle baktıktan sonra) tam yeri olduğuna inandığım yere işedim. Böbreklerim dolu olduğu halde fazla işeyemedim ve yola çıkınca hep dikiz aynama baktım. Onun bir mumya rengindeki teniyle, kum dolu saçlarıyla, gözleri ve Rolex saati parıldayarak arka koltukta doğrulacağı gibi garip bir fikre kapılmıştım.

71 no'lu karayolundan bu son geçişim oldu. Şimdi batıya gitmem gerektiğinde Interstate'ten gidiyorum.

Elizabeth mi? Dolan gibi onun da sesi kesildi. Bunun beni bu kadar rahatlatacağını tahmin edemezdim.

2

Küçük Çocuklara Katlanmak Güçtür

Adı Bayan Sidley'di ve işi öğretmekti.

Şimdi de yaptığı gibi, karatahtanın üstüne erişmek için ayaklarının ucuna basan kısa boylu bir kadındı. Arkasında çocukların hiçbiri gülüp fısıldaşmıyor, ya da avuçları içinde saklı gizli şekerlerini yemiyorlardı. Bayan Sidley'in o öldürücü içgüdülerini çok iyi bilirlerdi. Bayan Sidley arkasında kimin ciklet çiğnediğini, kimin cebinde sapan olduğunu, kimin işini görmek yerine beysbolcu kartı değiştokuşu için tuvalete gitmek istediğini bilirdi. Tanrı gibi o da her şeyi bilir gibiydi.

Kadının saçlarına ak düşmüştü, sakat sırtını dik tutmak için giydiği korse, basma elbisesinin üstünden görülüyordu. Ufak tefekti, sürekli acılar içindeydi ama ondan korkarlardı. Kadının keskin dili okulun efsanelerinden biriydi. Kıkırdayan ya da fısıldayan birine çevrilen gözleri, en sağlam dizleri bile titretirdi.

Kadın o günün sözcük listesini karatahtaya yazarken, uzun öğretmenlik mesleğinin başarısının bu günlük hareketiyle özetlenebilip kanıtlanabileceğini düşünüyordu: Korkmadan sırtını öğrencilerine dönebilirdi.

Bayan Sidley sözcüğü yazarken,"Tatil," diye okudu. "Edward, lütfen tatil sözcüğünü bir cümle içinde kullanabilir misin?"

"Ben tatilde New York City'ye gittim." Edward sonra da Bayan Sidley'in öğrettiği gibi sözcüğü heceledi. "Ta-til."

"Çok iyi, Edward." Kadın bir sonraki sözcüğü yazmaya başladı.

Onun da kendisine göre küçük hileleri vardı kuşkusuz; başarının büyüklerin yanı sıra küçük şeylere de bağlı olduğuna inanırdı. Bu ilkeyi sınıfta sürekli uygulardı ve başarısız olduğu görülmemişti.

"Jane."

Gizlice kitap okumakta olan Jane suçlu bir tavırla başını kaldırdı.

"O kitabı lütfen hemen kapat." Kitap kapatıldı; Jane solgun ve nefret dolu gözlerle Bayan Sidley'in sırtına baktı. "Son zilden sonra on beş dakika yerinde kalacaksın."

Jane'in dudakları titredi. "Peki, Bayan Sidley."

Bayan Sidley'in küçük hilelerinden biri gözlüğünü dikkatle kullanmaktı. Kalın camların üstünde sınıfın tümü yansırdı ve öğrencilerin o küçük yaramazlıklarını yakaladığı zaman yüzlerinde beliren korku ve suçluluk ifadesine bayılırdı. Şimdi de ön sırada oturan Robert'in burnunu kıvırdığını görüyordu. Ama Bayan Sidley konuşmadı. Daha değil. Yeteri kadar zaman tanınırsa Robert kendini ele verirdi.

"Yarın," dedi. "Robert, lütfen yarın sözcüğüyle bir cümle kurar mısın?"

Robert kaşlarını çatıp düşündü. Eylül sonu güneşi altındaki sınıfta sessizlik vardı. Kapının üstündeki elektrikli saat, dersin bitmesine daha otuz dakika olduğunu gösteriyordu ve genç başların uykuyla kitaplarının üstüne düşmelerini önleyen tek şey, Bayan Sidley'in sırtının oluşturduğu tehditti.

"Bekliyorum, Robert."

"Yarın kötü bir şey olacak," dedi Robert. Sözcükler zararsızdı, ama bütün sert disiplincilerin sahip oldukları yedinci duyguyu paylaşan Bayan Sidley onlardan hiç hoşlanmamıştı. "Ya-rın," diye Robert yanıtını tamamladı. Elleri sıranın üzerinde kavuşturulmuştu; yine burun kıvırdı. Aynı zamanda yarım ağızla gülümsedi. Bayan Sidley bir anda Robert'in gözlük hilesini bildiğinden emin oldu.

"Pekâlâ, öyle olsun."

Bayan Sidley Robert'e kurduğu cümle için bir şey söylemeden, bir sonraki sözcüğü yazarken vücuduyla gereken mesajı verdi. Bir gözüyle arkasını gözetliyordu. Robert çok geçmeden dilini çıkartacak ya da hepsinin bildiği o iğrenç parmak jestini yapacaktı (bunu bugünlerde kızlar bile biliyordu). Gerçekten ne yaptığını görüp görmediğini anlamak için. O zaman cezalandırılacaktı.

Gözlük camındaki yansıma küçük ve çarpıktı. Bayan Sidley gözünün ancak ucuyla bakıyordu yazdığı sözcüğe.

Robert değişti.

Bayan Sidley bunu ancak bir an fark edebildi, Robert'in yüzü bir an için... bir şeye dönmüştü.

Kadın yüzü bembeyaz kesilmiş olarak arkasına dönerken, sırtındaki sancıyı fark etmedi bile.

Robert sorgu dolu gözlerle bakıyordu kendisine. Elleri sıranın üstünde bitiştirilmişti. Korkuyor görünmüyordu.

"Bunu hayal ettim," diye düşündü Bayan Sidley. "Bir şey olmasını bekliyordum ve beklediğim olmayınca hayalim bir şey uydurdu. Ancak..."

"Robert." Bayan Sidley otoriter olmak istemişti; sesinin dile getirilmeyen bir itiraf çağrısı olmasını istemişti. Ama sesi öyle çıkmadı.

"Efendim, Bayan Sidley." Robert'in gözleri koyu kahverengiydi, ağır akan bir derenin dibindeki çamur renginde.

"Bir şey yok."

Kadın karatahtaya döndü. Sınıfta bir mırıltı dolandı.

"Susun!" Bayan Sidley yine sınıfa döndü. "Bir ses daha çıkacak olursa hepiniz dersten sonra Jane'le kalırsınız!"

Bütün sınıfa hitap etmişti, ama en çok Robert'e bakmıştı. Robert de çocuksu bir masumlukla öğretmene bakıyordu: "Kim? Ben mi? Ben bir şey yapmadım, Bayan Sidley."

Bayan Sidley karatahtaya dönüp yazmaya başladı, artık gözlük camlarının kenarından geriye bakmıyordu. Son yarım saat epey uzun geçti ve kadın dışarı çıkarken Robert'in kendisine garip bir şekilde bakmakta olduğunu sandı. "Aramızda bir sır var, değil mi?" diyen bir bakış.

Bayan Sidley o bakışı unutamadı. İki dişi arasında sıkışmış bir et parçası gibi takılıp kalmıştı o da – küçük bir şeydi ama; insana sanki kocaman bir tuğlaymış duygusunu veriyordu.

Bayan Sidley saat beşte tek başına yediği akşam yemeğine oturdu. Yaşlanmakta olduğunu biliyor ve bu bilgiyi sakinlikle kabul ediyordu. Emeklilik yaşı geldiğinde sınıflardan bağırıp direnerek zorla alınan o evde kalmış öğretmenlerden biri olmayacaktı. Bunlar, kaybettikleri kumar masalarından kalkmayı reddeden kumarbazlara benzerdi ama kendisi kaybetmiyordu. Hep kazanmıştı.

Bayan Sidley önündeki haşlanmış yumurtalara baktı.

"Öyle mi?"

Üçüncü sınıftaki o tertemiz yüzleri düşündü ve Robert'in yüzünün diğerleri arasında daha belirgin olduğunu fark etti.

Kalkıp bir ışık daha yaktı.

Daha sonra, uykuya dalacakken, Robert'in yüzü gözlerinin önünde yüzüyor, gözkapaklarının ardındaki karanlıkta çirkin bir şekilde gülümsüyordu. Yüz değişmeye başladı...

Ama Bayan Sidley onun aldığı yeni biçimi göremeden karanlığa yenik düştü.

* * *

Bayan Sidley huzursuz bir gece geçirdiği için ertesi gün sinirli kalkmıştı. Sınıfta adeta birinin fısıldamasını, gülmesini ya da elden ele not geçirmesini bekler gibiydi. Ama sınıf sessizdi, hem de çok sessiz. Hepsi yüzüne bakıyordu ve Bayan Sidley onların gözlerinin ağırlığını üzerinde karıncalar dolaşıyormuş gibi hissetmekteydi.

"Yeter artık!" diye söylendi kendi kendine. "Öğretmen okulundan yeni çıkmış bir kız gibi davranıyorsun!"

O gün de uzadıkça uzadı ve sonunda zil çaldığında Bayan Sidley çocuklardan daha çok sevindiğini hissetti. Çocuklar kapı önünde boylarına göre dizilip el ele tutuştular.

"Gidebilirsiniz," dedi Bayan Sidley ve çocukların bağırıp çağırarak koridordan geçip parlak güneşe atılmalarını yüzünü ekşiterek dinledi.

'Onun değiştiğini fark ettiğimde gördüğüm şey neydi? Soğanı andıran, parıldayan bir şey. Bana dik dik bakan ve sırıtan ve çocuk olmayan bir şey. Yaşlıydı, kötüydü ve...'

"Bayan Sidley."

Kadının başı havaya kalktı ve boğazından tutamadığı bir "Oh!" sesi yükseldi.

Konuşan Bay Hanning'di. Adam özür dilercesine güldü. "Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Önemli değil," dedi Bayan Sidley istemediği sert bir sesle. Ne düşünüyordu? Neyi vardı böyle?

"Kızlar tuvaletindeki kâğıt havluları kontrol edebilir misiniz acaba?"

"Elbette." Bayan Sidley ellerini beline bastırarak ayağa kalktı. Bay Hanning anlayışla baktı kadına. 'Kendine sakla,' diye düşündü Bayan Sidley, evde kalmış kadının hiç de hoşuna gitmedi. İlgilenmedi bile.

Bay Hanning'in yanından geçip kızlar tuvaletine doğru yürürken, beysbol sopaları taşıyan bir grup çocuk kendisini görünce hemen sustu ve suçlu tavırlarla kapıdan dışarı süzülüp orada bağırmaya başladılar. Bayan Sidley onların

arkasından kaşlarını çatmış bakarken, kendi zamanında çocukların farklı olduklarını düşündü. Daha kibar değillerdi –çocukların buna zamanları yoktu– ve büyüklerine karşı daha saygılı da değillerdi; şimdiki çocuklarda eskiden olmayan bir ikiyüzlülük vardı. Büyüklerin yanında eskiden görülmeyen bir sakinlik. İnsanın sinirlerini bozan, huzurunu kaçıran bir sessiz horgörüş. Sanki...

Maskeler altında saklanıyorlarmış gibi...

Bayan Sidley bu düşünceyi kafasından çıkararak tuvalete girdi. Burası küçük, L şeklinde bir odaydı. L'nin uzun bacağında tuvaletler, kısa bacağı boyunca da musluklar sıralanmıştı.

Kâğıt havlu kutularını kontrol ederken aynalardan birinde kendi aksini görünce dehşete kapıldı. Gördüğünden hoşlanmamıştı, hem de hiç hoşlanmamıştı. İki gün önce gözlerinde olmayan ürkek bir bakış vardı şimdi. Robert'in o solgun ve saygılı yüzünün gözlüğündeki bulanık görüntüsünün şimdi içine girmiş olduğunu ve orada geliştiğini dehşetle fark etti.

Kapı açıldı, iki kız bir şey hakkında gizlice fısıldaşarak içeri girdi. Bayan Sidley köşeyi dönüp yanlarından geçmek üzereyken kendi adının söylendiğini işitti. Yeniden lavabolara dönüp kâğıt havluları bir daha kontrol etti.

"Ondan sonra adam..."

Hafif kıkırdamalar.

"Kadın biliyor, ama..."

Erimiş sabun kadar yumuşak ve cıvık cıvık kıkırdamalar.

"Bayan Sidley..."

"Kesin! Kesin gürültüyü!"

Bayan Sidley durduğu yerden hafifçe uzanınca onların gölgelerini görebiliyordu.

Birden aklına başka bir şey geldi.

Kızlar kendisinin orada olduğunu biliyordu.

Evet. Evet, biliyorlardı.

Onları sarsacaktı. Dişleri takırdayana, kıkırdamaları inlemeye dönüşene kadar sasacak, kafalarını duvara vurup kendisinin orada olduğunu bildiklerini itiraf ettirecekti.

O anda gölgeler birden değişti. Uzadılar, erimiş muma döndüler, garip şekiller aldılar. Bayan Sidley porselen lavabolara korkuyla yaslanırken kalbinin büyüdüğünü hissetti.

Ama kızlar kıkırdamaya devam etti.

Sesler de değişmişti, artık küçük kızların sesi değildi duyduğu, şimdi cinsiyetsiz ve ruhsuz, kötü seslere dönüşmüşlerdi.

Bayan Sidley kamburlaşmış gölgelere baktı ve birden bağırmaya başladı. Çığlık devam etti, kafasının içinde gittikçe büyüyerek bir delinin çığlığına dönüştü. Sonra da bayıldı. Cinlerin kahkahalarını andıran kıkırdama kendisini karanlıkta da izledi.

* * *

Bayan Sidley onlara gerçeği söyleyemedi.

Gözünü açıp da Bay Hanning ile Bayan Crossen'in kaygılı yüzlerini gördüğünde bunu anlamıştı. Bayan Crossen spor salonunun ilkyardım kutusundan aldığı amonyak ruhunu burnuna tutuyordu. Bay Hanning merakla Bayan Sidley'e bakan iki küçük kıza artık evlerine gitmelerini söyledi.

Her ikisi de kendisine, 'Bir sırrımız var,' der gibi gülümseyerek gittiler.

Pekâlâ, onların sırlarını saklayacaktı. En azından bir süre. İnsanların kendisini aklını kaçırmış sanmalarını istemezdi. Ya da bunama belirtilerinin çok erkenden geldiğini düşünmelerini. Onların oyununu oynayacaktı. Kötülükleri ortaya çıkarana kadar.

"Düştüm sanırım," diyerek sırtındaki dayanılmaz ağrıya aldırmadan doğruldu. "Yerde bir ıslaklık vardı."

"Çok korkunç," dedi Bay Hanning. "Acaba..."

"Emily, sırtını mı incittin?" diyerek Bayan Crossen onun sözünü kesti. Bay Hanning minnetle baktı kendisine.

Bayan Sidley belinin ağrısından kıvranarak ayağa kalktı.

"Hayır," dedi. "Aslında düşmek yaradı galiba. Sırtım yıllardır bu kadar rahat değildi."

"Bir doktor çağırtabiliriz..." dedi Bay Hanning.

"Gerek yok." Bayan Sidley soğuk bir tavırla gülümsedi adama.

"Size bir taksi çağırtayım."

"Hiç gerek yok," diyen Bayan Sidley kızlar tuvaletinin kapısını açtı. "Ben her zaman otobüse binerim."

Bay Hanning içini çekip Bayan Crossen'e baktı. Bayan Crossen bir şey söylemeden gözlerini yuvarladı.

Bayan Sidley ertesi gün Robert'i dersten sonra okulda tuttu. Çocuk cezayı gerektiren bir şey yapmadığı için, öğretmen kendisini sahte bir suçlamayla tutmuştu. Bunun için vicdan azabı çekmiyordu; ona göre Robert küçük bir çocuk değil, bir canavardı. Ona bunu itiraf ettirmeliydi.

Bayan Sidley'in sırtı çok ağrıyordu. Robert'in bunu bildiğini, bunun kendisine yardımcı olmasını beklediğini biliyordu. Ama böyle bir şey olmayacaktı. Bayan Sidley'in küçük avantajlarından biri de buydu. Sırt ağrılarını on iki yıldır çekiyordu ve bu kadar, yani hemen hemen bu kadar ıstırap çektiği çok olmuştu.

Kapıyı kapatınca ikisi sınıfta yalnız kaldı.

Bayan Sidley bir an durup Robert'e baktı. Oğlanın bakışlarını kaçırmasını bekliyordu. Ama Robert bunu yapmadı. Kadının gözlerinin içine bakıyordu ve çok geçmeden dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirmişti.

"Neden gülümsüyorsun, Robert?"

"Bilmiyorum." Robert gülümsemeye devam etti.

"Lütfen söyle bana."

Robert hiçbir şey söylemedi.

Gülümsemeye devam etti.

Dışarda oynayan çocukların sesi uzaktan, bir rüyadaymış gibi geliyordu. Sadece duvardaki saatin tıkırtıları gerçekti.

Robert sanki havadan söz edermiş gibi aniden, "Epey kalabalığız," dedi.

Sessiz kalma sırası Bayan Sidley'e gelmişti.

"Bu okulda on iki taneyiz."

'Çok kötü,' diye düşündü Bayan Sidley. 'İnanılmayacak kadar kötü.'

"Yalan söyleyen küçük çocuklar cehenneme gider," dedi Bayan Sidley. "Pek çok ana babanın çocuklarına artık bu gerçeği söylemediklerini biliyorum, ama bunun gerçek olduğunu sana bildirmek isterim, Robert. Yalan söyleyen küçük çocuklar cehenneme gider. Küçük kızlar da."

Robert'in gülümsemesi yüzüne yapışmış, bir kurt gülümsemesine benzemişti. "Benim değişmemi görmek ister misiniz, Bayan Sidley? Bunu iyice görmek ister misiniz?"

Bayan Sidley ürperdiğini hissetti. "Git buradan," dedi. "Hem yarın okula gelirken annen veya babanı, ya da teyzeni getir. Bu işi bir çözüme kavuşturalım." İşte. Yine ayakları yere sağlam basmıştı. Çocuğun yüzünün büzülmesini, ağlamasını bekledi.

Ama Robert'in gülümsemesi dişlerini ortaya çıkaracak şekilde yüzüne daha da yayılmıştı. "Öteki Robert kafamın içinde saklanıyor. Kimi zaman oradan oraya koşar, kaşınır. Kendisini dışarı çıkarmamı ister."

"Git buradan," dedi Bayan Sidley. Saatin tıkırtılarının sesi yükselmiş gibiydi.

Robert değişti.

Yüzü erimiş balmumuna dönüştü, gözler yayvanlaştı, bıçak batırılmış yumurta sarısı gibi yayıldı, burnu genişledi, ağzı yok oldu. Başı da uzamıştı, saçları artık saç değil, hareket eden, bükülen uzantılar olmuştu.

Robert kıs kıs gülmeye başladı.

Ses burnu olan yerden geliyordu, ama burun da yüzünün alt yarısını yemekteydi, burun delikleri yayılıyor, dev bir ağız gibi karanlık içinde kayboluyordu.

Robert gülerek ayağa kalkınca, Bayan Sidley öteki Robert'ten, bu yabancı şeyin el koyduğu gerçek çocuktan kalan parçaları gördü.

Bayan Sidley koşmaya başladı.

Koridorda uçar gibi koşarken gecikmiş birkaç öğrenci iri ve anlamayan gözlerle kendisine baktı. Bay Hanning kapısını aralayıp başını uzattığı sırada, Bayan Sidley geniş cam kapıların ardından parlak eylül göğü altında bir korkuluğu andırarak dışarı fırladı.

Bay Hanning, "Bayan Sidley! Bayan Sidley!" diye bağırarak kadının ardından koştu.

Sınıftan çıkan Robert merakla olup bitenleri seyrediyordu.

Bayan Sidley ne görüyor ne de duyuyordu. Merdivenlerden koşarak indi, kendi çığlıkları arkasından gelirken karşı kaldırıma koştu. Gürültülü bir korna sesi duyuldu, önünde bir otobüs belirdi, sürücünün yüzü alçıdan bir korku maskesi gibiydi. Hava frenleri öfkeli canavarlar gibi tısladı.

Bayan Sidley düştü ve dev tekerlekler zayıf ve korse destekli vücudundan sadece iki karış ötede durdu. Bayan Sidley titreyerek yerde yatarken, çevresinde bir kalabalığın toplanmakta olduğunu duydu.

Döndüğü zaman çocukların kendisine baktıklarını gördü. Açık bir mezarın başındaki yaşlı kişilermiş gibi bir halka oluşturmuşlardı. Mezarın başında suratına ilk kürek toprak atmak üzere bekleyen Robert duruyordu.

Uzaklardan otobüs sürücüsünün heyecanlı sesi duyuluyordu: "Deli mi ne? Tanrım, bir karış daha..."

Bayan Sidley çocuklara baktı. Gölgeleri üzerini örtüyordu. Yüzleri ifadesizdi. Bazıları gizli gülümsemelerle bakı-

yordu. Bayan Sidley çok geçmeden yeniden bağıracağını biliyordu.

O sıra Bay Hanning çocukları dağıtıp yolladı ve Bayan Sidley de yorgun bir tavırla ağlamaya başladı.

* * *

Bayan Sidley bir ay boyunca üçüncü sınıfa dönmedi. Bay Hanning'e kendini iyi hissetmediğini söyleyince, Bay Hanning ünlü bir hekime gidip sorununu ona açmasını tavsiye etti. Bayan Sidley mantıklı ve akılcı yolun bu olduğunu kabul etti. Okul yönetim kurulu isterse, kendisini çok kıracağını bilmesine rağmen, istifasını da verebileceğini söyledi. Pek huzursuz görünen Bay Hanning bunun gerekli olacağını sanmadığını belirtti. Sonunda Bayan Sidley ekim sonlarında okula döndüğünde oyununu oynamaya hazırdı ve bu kez nasıl oynayacağını biliyordu.

İlk birkaç hafta her şeyi oluruna bıraktı. Sınıf şimdi kendisini kaçamak ve düşmanca gözlerle izliyordu. Robert ön sıradaki yerinden kendisine gülümsüyor ve Bayan Sidley onunla yüzleşmeye cesaret edemiyordu.

Bayan Sidley bir gün bahçede nöbetçiyken Robert gülümseyerek yanına geldi. "Sayımız artık inanamayacağınız kadar çok," dedi.

Karşı tarafta salıncakta sallanan bir kız, Bayan Sidley'in gözlerinin içine bakıp gülümsedi.

Bayan Sidley de sakin bir tavırla Robert'e baktı. "Ne demek istediğini anlayamadım, Robert," dedi.

Robert oyununa dönerken sadece gülümsüyordu.

* * *

Bayan Sidley tabancayı okula çantasında getirdi. Tabanca kardeşinindi. Bulga Savaşı'ndan sonra ölü bir Alman'dan almıştı. Jim öleli on yıl olmuştu. Bayan Sidley ta-

bancanın durduğu kutuyu en az beş yıldır açmamıştı. Açtığında, onun donuk bir parıltıyla hâlâ yerinde durduğunu görmüştü. Şarjörler de oradaydı ve kardeşinin öğrettiği gibi dikkatle doldurmuştu silahı.

Bayan Sidley sınıfta herkese, özellikle de Robert'e bakıp gülümsüyordu. Robert de ona gülümsüyor ve Bayan Sidley onun derisinin hemen altında yüzen o bulanık yabancılığı, o pisliği sezebiliyordu.

Robert'in derisi altında yaşayanın ne olduğu hakkında bir fikri yoktu ve umrunda bile değildi; şimdi sadece gerçek küçük çocuğun tümüyle gitmiş olduğunu umuyordu. Katil olmak istemezdi. Gerçek Robert'in öldüğünü ya da çıldırmış olduğunu ve şimdi kendisine sınıfta gülüp sokağa kaçmasına neden olan şeyin içinde yaşadığına karar verdi. Yani hâlâ yaşıyor olsa bile, onu bu sıkıntıdan kurtarmak bir merhamet eylemi olacaktı.

Bayan Sidley, "Bugün bir test yapacağız," dedi.

Sınıf ne inledi, ne de huzursuzca kıpırdandı; sadece ona baktılar. Bayan Sidley gözlerinin ağırlığını hissediyordu üzerinde.

"Bu çok özel bir test olacak. Sizleri teker teker teksir odasına çağıracağım ve sorumu orada soracağım. Sonra birer şeker alıp evinize erkenden gideceksiniz. Çok hoş olacak, değil mi?"

Çocuklar hiçbir şey söylemeden boş gülümsemelerle baktı yüzüne.

"Robert, önce sen gel."

Robert yine gülümseyerek kalktı. Burnunu kadının yüzüne doğru hafifçe kıvırarak, "Peki, Bayan Sidley," dedi.

Bayan Sidley çantasını aldı, birlikte boş koridora çıktılar. Teksir odası, holün öteki yanında, tuvaletlerden sonraydı. Makine çok gürültülü olduğundan oda iki yıl önce ses geçirmez hale getirilmişti.

Bayan Sidley kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi.

“Seni kimse duyamaz,” dedi. Tabancayı çantasından çıkardı. “Ne seni, ne bunu.”

Robert yine masum bir tavırla gülümsedi. “Ama bizim sayımız pek çoktur. Burada olduğundan çok fazla.” Küçük elini teksir makinesinin tepsisine dayadı. “Benim değişmemi yeniden görmek ister misiniz?”

Bayan Sidley’in ağzını açmasına fırsat kalmadan Robert’in yüzü erimeye başladı. Bayan Sidley onu vurdu. Bir kere. Kafasından. Çocuk kâğıt raflarına savruldu, yere düştü. Sağ gözünün üstünde yuvarlak, kara bir delik olan ölü bir küçük çocuk.

Çok dokunaklı bir hali vardı.

Bayan Sidley çocuğun yanı başında duruyordu. Yanakları solmuştu.

Yerdeki şekil kıpırdamadı.

İnsandı bu.

Robert’ti.

Hayır!

‘Hepsi senin kafanın içindeydi, Emily. Hepsi senin kafanın içindeydi.’

Hayır! Hayır, hayır, hayır!

Bayan Sidley sınıfa döndü, hepsini birer birer aşağı indirdi. On iki çocuğu öldürmüştü, eğer Bayan Crossen bir paket kâğıt almak için gelmemiş olsaydı, daha da öldürecekti.

Bayan Crossen’in gözleri irileşti; bir eliyle ağzını tuttu. Sonra bağırmaya başladı. Bayan Sidley elini omzuna koydu. “Bunun yapılması gerekiyordu Margaret,” dedi hâlâ bağırmakta olan kadına. “Korkunç bir şey, ama yapılması gerekiyordu. Hepsi canavar bunların.”

Bayan Crossen teksir makinesinin çevresinde yatan neşeli, renkli giysili küçük cesetlere baktı ve bağırmaya devam etti. Bayan Sidley’in elinden tuttuğu küçük kız da ağlamaya başlamıştı.

"Değiş çabuk," dedi Bayan Sidley. "Bayan Crossen görsün, değiş hadi. Ona bunu yapmam gerektiğini göster."

Kız hiçbir şey anlamayarak ağlamaya devam etti.

"Lanet olsun! Değiş diyorum sana!" diye bağırdı Bayan Sidley. "Değiş! Lanet olsun, değiş!" Tabancayı kaldırdı. Küçük kız irkilerek geriledi; bayan Crossen kedi gibi atladı Bayan Sidley'in sırtına.

* * *

Mahkeme yapılmadı.

Gazeteler kadının yargılanması için kıyameti koparıyorlardı, yaslı ana babalar Bayan Sidley'e küfürler yağdırıyordu, kent uyuşmuş bir dehşet içinde bekliyordu; ancak sakin kafalar duruma hâkim oldu ve yargılanma yapılmadı. Eyalet Meclisi daha sıkı öğretmen sınavları istedi, Summer Sokağı İlkokulu bir haftalık tatile girdi ve Bayan Sidley de Augusta'daki Juniper Hill Hastanesi'ne gönderildi. Orada analiz yapıldı, en modern ilaçlar verildi, günlük iş tedavisi seanslarına katıldı. Bir yıl sonra çok sıkı kontrol altında deneysel tedaviye alındı.

* * *

Psikiyatrın adı Buddy Jenkins'ti.

Jenkins tek yönlü camın önünde oturmuş, bir anaokulu gibi düzenlenmiş odaya bakıyordu. Karşı duvarda bir inek, ayın üzerinden atlıyordu. Bayan Sidley tekerlekli iskemlesinde oturmuştu, elinde bir masal kitabı, çevresinde bir grup geri zekâlı çocuk vardı. Çocuklar kadına gülümsüyor, salyaları çenelerinden akıyor, ıslak küçük parmaklarıyla kendisine dokunuyor, bakıcılar da aynalı camın arkasından müdahale etmek üzere ilk saldırgan hareketi bekliyorlardı.

Buddy kadının iyi tepki gösterdiğini düşündü. Yüksek sesle okuyor, bir kızın başını okşuyor, düşen bir oğlanı kaldırıyordu. Kadın birden kendisini rahatsız eden bir şey görür gibi oldu; kaşları çatıldı, başını çocuklardan başka yana çevirdi.

Kendi kendine konuşur gibi, "Lütfen buradan çıkarın beni," dedi.

Böylece kadını alıp götürdüler. Buddy Jenkins onu giderken izleyen çocuklara baktı. Gözleri iri ve bomboştu. Biri gülümsemişti. Bir diğeri parmağını ağzına sokmuştu. İki kız birbirlerini kucaklamış, gülüyordu.

Bayan Sidley o gece boğazını kırık bir aynayla kesti ve ondan sonra Buddy Jenkins çocukları daha çok izlemeye başladı. Sonunda gözlerini onlardan ayıramaz oldu.

3

Gece Pilotu

1

Dees, pilot ruhsatı olmasına rağmen Maryland Havaalanı'ndaki cinayetlerle –ölü sayısı üçe, sonra dörde çıkana kadar– pek ilgilenmemişti. Ondan sonra, Inside View okurlarının beklemeye alıştıkları o özel kan kokusunu aldı. Bunun gibi esaslı bir esrarengiz durumla birleşince, tiraj artışı bekleyebilirdin ve boyalı basında da tiraj artışından daha önemli bir şey olamazdı.

Ancak Dees için iyi haberin yanı sıra kötü haberler de vardı. İyi haber, hikâyeleri sürünün geri kalanlarından önce ele geçirmiş olmasıydı; hâlâ yenilgisizdi, hâlâ şampiyondu. Kötü haber ise olayın aslında Morrison'a ait olduğuydu, en azından şimdiye kadar. Yeni editör olan Morrison, emektar muhabir Dees'in ortada dumandan ve yankıdan başka bir şey olmadığını söylemesine rağmen olayı kurcalamaya devam etmişti. Dees ilk kan kokusunu Morrison'un almış olmasından memnun değildi –hatta, bundan nefret ediyordu– ve içinde adamı atlatmak için anlaşılabilir bir istek vardı. Bunu nasıl yapacağını da biliyordu.

"Duffrey, Maryland, öyle mi?"

Morrison başını salladı.

"Namuslu basında bunu bulan olmadı mı?" diye Dees sordu ve Morrison'un hemen öfkelendiğini görerek sevindi.

"Yani başka birisinin seri cinayetten söz edip etmediğini soruyorsan, yanıt hayır," dedi sert bir sesle.

'Ama uzun zaman öyle kalmayacak.' diye düşündü Dees.

"Ama uzun zaman bu şekilde kalamaz," dedi Morrison. "Bir cinayet işlenirse..."

Dees, Morrison'un insanı ürkütecek kadar düzenli masası üstündeki ten rengi dosyayı işaret ederek, "Dosyayı bana ver," dedi.

Saçları dökülmeye yüz tutmuş olan editör dosyanın üzerine elini koyunca Dees iki şey anladı: Morrison onu kendisine verecekti, ancak ilk baştaki inanmazlığı ve bu konuda verdiği emek için bir bedel ödettikten sonra. Eh, belki bunda da haklıydı. Kendi yerini bilmesi için en tepedekilerin bile zaman zaman uyarılmaya ihtiyaçları vardı.

Morrison, "Senin Doğa Tarihi Müzesi'nde o penguenciyle konuştuğunu sanıyordum," dedi. Dudaklarının kenarlarında küçük ama kesinlikle kötü bir gülümseme belirdi. "Hani penguenlerin insanlardan ve yunuslardan daha akıllı olduklarına inanan o adamla."

Dees, Morrison'un masası üstünde dosya ile karısı ve üç çocuğunun fotoğrafı dışındaki tek şeyi gösterdi: Üzerinde EKMEK TEKNESİ yazan kocaman bir tel sepet. Sepette şu anda Dees'in özel kırmızı renkli ataşlarından biriyle birbirine tutturulmuş sekiz on sayfa ile üzerinde FOTOĞRAF - BÜKMEYİN yazılı bir zarf vardı.

Morrison elini dosyadan kaldırdı. (Dees kıpırdadığı anda hemen yine oraya koyacak gibi görünüyordu), zarfı açtı, her biri pul boyunda fotoğraflarla kaplı iki sayfa çıkardı. Fotoğrafların her birinde dizi dizi penguenler kameraya bakıyordu. Morrison başını sallayıp fotoğrafları zarfa yerleştirdi. Dees ilke olarak bütün editörlerden nefret ederdi, ama bunun da insanın hakkını teslim ettiğini kabul etmeliydi. Bu

pek seyrek rastlanan bir özellikti ve Dees böyle bir şeyin insanın daha sonraki yaşamında pek çok tıbbi soruna yol açacağına inanırdı. Belki de sorunlar başlamıştı bile. İşte karşısında oturan adam daha otuz beş yaşına varmamıştı, ama kafasının yüzde yetmişi daha şimdiden çıplaktı.

"Fena değil," dedi Morrison. "Kim çekti?"

"Ben çektim. Hikâyelerimin fotoğraflarını hep ben çekerim. Sen hiç fotoğraf altlarına bakmaz mısın?"

"Genellikle bakmam." Morrison Dees'in haberine verdiği başlığa baktı. Bilgisayardaki Libby Grannit daha renkli bir manşet bulacaksa da –bu, ne de olsa onun işiydi– Dees'in güdüleri doğru yoldaydı. KUZEY KUTBU'NDA UZAY İSTİHBARATI diye başlık atmıştı yazısına. Penguenler uzaylı değildi kuşkusuz ve Morrison onların aslında Güney Kutbu'nda yaşadıklarını sanıyordu, ancak Uzaylılar'a hem de İstihbarat'a bayılırdı (belki çoğunluğu kendilerini Uzaylılar gibi hissettiklerinden ve yine içlerinde bir İstihbarat eksikliği olduğunu düşündüklerinden) ve önemli olan da buydu.

"Manşet biraz zayıf ama..."

"O da Libby'nin görevi," diye Dees editörün sözünü tamamladı. "Onun için..."

"Onun için ne?" diye sordu Morrison. Altın çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözleri iri, mavi ve masumdu. Elini yine dosyanın üzerine koydu, Dees'e bakıp gülümsedi ve bekledi.

"Onun için ne dememi istiyorsun? Yanıldığımı mı?"

Morrison'un gülümsemesi bir iki milimetre daha genişledi. "Yanılmış olabileceğini. Bu kadarı yeter."

Dees buna memnun olmuştu; biraz alçalmayı kabul ederdi, hiç hoşlanmadığı karnı üstünde sürünmekti.

Morrison sağ eli dosyanın üzerinde yüzüne baktı.

"Haklısın, yanılmış olabilirim."

"Bunu kabul etmek büyüklüğünü gösteriyorsun," dedi Morrison ve zarfı uzattı.

Dees dosyayı kaptığı gibi pencerenin yanındaki iskemleye gitti. Bu kez okudukları –ki, bunlar da haber servislerinden derlenmiş bilgiler ve bir iki küçük haftalık kasaba gazetelerinin kupürleriydi– aklını attırmıştı.

'Bunu daha önce görmemiştim,' diye düşündü; ve ondan sonra da, 'Bunu neden daha önce görmedim?' diye düşündü.

Bilmiyordu, ama bildiği bir şey vardı, o da eğer bu tür hikâyeleri birkaç kere daha kaçıracak olursa, resimli basının üstlerindeki yerini koruyamazdı. Bir şey daha biliyordu: Morrison'la kendisi birbirlerinin yerlerinde olsalardı (ve *Dees Inside View*'un editörlük makamını son yedi yılda iki kere reddetmişti), dosyayı vermeden önce Morrison'u bir sürüngen gibi yerlerde süründürürdü.

'Hatta onu kapı dışarı etmiştim bile,' diye düşündü.

Giderek sönmekte olduğu düşüncesi de geçmiyor değildi kafasından. Bu işte eskiyip yok olma oranının yüksekliğini bilirdi. Bir insan Brezilya köylerini toptan götüren uçan daireleri, hesap yapan köpekleri ve çocuklarını odun gibi kesen işsiz babaları belirli bir süre yazabilirdi. Sonra bir gün tak diye kopuverirdin. Tıpkı evine gidip de başına bir naylon torba geçirip banyo yapan Dottie Walsh gibi.

Dees kendi kendine "Aptallaşma," diye söylendi, ama yine de huzursuzdu. Hikâye karşısında duruyordu işte, yaşam kadar kocaman ve iki kere daha çirkin. Onu nasıl oldu da gözden kaçırabilmişti.

Koltuğunun arkasına yaslanıp ellerini göbeğinde kavuşturmuş olarak kendisini seyreden Morrison'a döndü. "Eee?" dedi Morrison.

"Bu esaslı bir şey olabilir. O kadar da değil. Gerçek olabilir."

"Gerçek olup olmaması umrumda bile değil," dedi Morrison. "Gazeteyi sattırsın da. Hem tirajı çok artıracak, değil mi, Richard?"

"Evet." Dees ayağa kalkıp dosyayı koltuğunun altına sıkıştırdı. "Maine'deki ilk cinayetten başlayarak bunu izlemek istiyorum."

Sorular ve kendisine karşı olan kuşkuları bir anda bir yana bırakılmıştı. Burnuna yine o eski kan kokusu gelmişti ve şu anda onu sonuna kadar izlemekten başka bir şey istemiyordu. Son bir hafta sonra geldi, ama Maine'de ya da Maryland'da değil de, daha güneyde, Kuzey Carolina'da.

2

Mevsimlerden yazdı, yani yaşam rahat olmalıydı ve o uzun günün sonuna yaklaşırken Richard Dees için hiçbir şey kolay değildi.

Başlıca sorunu –en azından o ana kadar– sadece bir büyük havayolu şirketine, bir iki yerel uçak servisine ve pek çok özel uçağa hizmet veren küçük Wilmington Havaalanı'na gidememesiydi. Bölgede şiddetli fırtınalar vardı ve Dees havaalanından doksan mil uzakta havada dolanıp duruyor, gün ışığının son saatinin hızla akıp gitmesine küfürler yağdırıyordu. İniş izni verildiğinde saat 19:45'ti, resmi günbatımından kırk dakika önce yani. Gece Pilotu'nun geleneksel kurallara uyup uymadığını bilmiyordu, ama uyuyorsa ancak ucu ucuna olacaktı.

Pilot'un burada olduğuna emindi. Doğru yeri, doğru Cessna Skymaster uçağını bulmuştu. Kovaladığı adam Virginia Beach'i, Charlotte'u, Birmingham'ı ya da daha güneyde bir noktayı seçebilirdi, ama seçmemişti. Dees onun Maryland'da Duffrey ile burası arasında nerede saklandığını bilmiyordu ve buna aldırdığı da yoktu. Sezgilerinin doğru olduğunu bilmek yeterliydi. Dees geçen haftanın büyük bir bölümünde Duffrey'in güneyinde olan ve Pilot'un operasyon şekli için uygun görünen havaalanlarını aramakla

geçirmişti. Days Inn Moteli'nde telefonun tuşlarına basan parmakları onun bu ısrarına isyan etmişti sonunda. Ama ısrarı, çoğu zaman olduğu gibi, kendini haklı çıkarmıştı.

Havaalanlarına özel uçaklar inmişti ve hepsinde de Cessna Skymaster 337'ler vardı. Havacılığın Toyota'ları sayıldıkları için bunda şaşacak bir şey yoktu. Ancak dün gece Wilmington'a inen Cessna 337'nin kendi aradığı uçak olduğu kuşkusuzdu. Herifin ensesindeydi artık.

"N471B, pist 34," dedi kulaklarındaki ses. "160 yönünde uç. Alçal ve 3.000'i koru."

"160'a gidiyorum. 6'dan 3.000'e gideceğim, anlaşıldı."

"Bir de burada havanın berbat olduğunu aklından çıkarma."

"Anlaşıldı." Dees aşağıda Hava Trafik Kontrolörü diye kabul edilen Çiftçi John'un bunu kendisine söylemekle iyilik yapmış sayılmayacağını düşündü. Bölgede havanın kötü olduğunu biliyordu; altındaki bulutlarda dev hava fişekleri gibi arka arkaya çakan şimşekleri görüyordu ve son kırk dakikasını çift motorlu bir Beechcraft'ta değil de, mikser içindeki bir insan gibi geçirmişti.

Otomatik pilottan çıkıp kontrolü ele alan Dees, uçağın burnunu Wilmington'a çevirdi ve alçalmaya başladı.

Mikrofonu alıp aşağıdaki adama oralarda tüyler ürperten bir şeyler olup olmadığını sormayı düşündü (*Inside View* okurlarının sevdikleri tipten karanlık ve fırtınalı gece olaylarını). Ama sonra mikrofonu yine yerine taktı. Günbatımına daha bir süre vardı; Washington National Havaalanı'ndan çıkmadan resmi Wilmington saatini öğrenmişti. Hayır hayır, sorularını bir süre daha kendine saklayacaktı.

Dees Gece Pilotu'nun vampir olduğuna, çocukluğunda yastığının altına o çeyrekleri koyanın Diş Perisi olduğuna inandığı kadar inanıyordu; ama herif kendisinin vampir olduğuna inanıyorsa –ki, onun buna gerçekten inandığına emindi Dees– o zaman herhalde kurallara uyacaktı.

Ne de olsa, yaşam sanatı taklit ederdi.

Özel pilot ruhsatlı bir Kont Drakula.

'Ama bunun insan soyunu alt etmeye çalışan katil penguenlerden daha iyi bir haber olduğunu kabul etmelisin,' diye düşündü.

Olayın bir de başka yanı vardı.

Bu yasal olabilirdi.

'Bak, bir zamanlar böyle bir sözcük aklına bile gelmezdi,' diye düşündü. 'Senin işin bitik galiba, dostum.'

Yine de iri manşetler dolaşıyordu gözlerinin önünde. *INSIDE VIEW* ÇILGIN GECE PİLOTU'NU YAKALADI. KAN İÇİCİ GECE PİLOTU'NUN YAKALANMASININ HİKÂYESİ. DRAKULA, "ONA İHTİYACIM VARDI," DİYOR.

Dees sonunda mikrofonu aldı ve düğmeye bastı. Kan kardeşinin aşağıda olduğunu biliyordu; ve bundan kesinlikle emin olmadan rahat edemeyeceğini de.

"Wilmington, N471B konuşuyor. Maryland'dan Skymaster 337 hâlâ pistte mi?"

Parazitler arasından bir ses: "Öyle görünüyor, ahbap. Şimdi konuşamam. Trafik çok yoğun."

"Kenarında kırmızı çizgiler var mı?" diye ısrar etti. Dess.

Bir an yanıt alamayacağını sandı. "Evet, kırmızı çizgiler," dedi ses. "Bırak peşimi N471B, yoksa bir FCC cezası yersin. Bu akşam balığım çok ve ızgaram yeteri kadar büyük değil."

"Teşekkürler, Wilmington," dedi Dees en kibar sesiyle. Mikrofonu kapattı. Kırmızı çizgili Skymaster; gelecek yıl alacağı ücrete bahse girerdi ki, eğer kuledeki o köylü o kadar meşgul olmasaydı, kuyruk numarasının da N101BL olduğunu doğrulardı.

Bir hafta, Tanrım, sadece bir hafta. Hepsi bu kadar sürmüştü. Gece Pilotu'nu bulmuştu, hava henüz kararmamıştı ve ne kadar olanaksız görünse de, sahnede polis yoktu. Po-

lis olmuş olsaydı, Cessna ile ilgilenmiş olsalardı, Çiftçi John bunu havanın kötülüğüne ve trafiğin yoğunluğuna aldırmadan mutlaka söylerdi. Bazı şeylerin dedikodusu yapılmadan durulmaz.

'Senin fotoğrafını istiyorum, orospu çocuğu,' diye düşündü Dees. Şimdi alacakaranlıkta beyaz beyaz parıldayan iniş ışıklarını görebiliyordu. 'Hikâyeni zamanı gelince alacağım, ama önce bir fotoğraf. Bir tane yeter bana.'

Çünkü, olayı gerçek yapan şey fotoğraftı. Öyle bulanık bir karaltı, ya da "sanatçı görüşüyle" falan değil, siyah beyaz gerçek bir fotoğraf. Dees uçağın burnunu yere çevirdiğinde yüzü solgun ve gergindi. Dudakları hafifçe gerilmiş, küçük ve parlak beyaz dişleri ortaya çıkmıştı.

Kararan havanın ve gösterge tablosunun ışığı altında Richard Dees'in kendisi de biraz vampiri andırmıyor değildi.

3

Inside View'un olmadığı pek çok şey vardı –edebi değildi bir kere, sonra ahlak ve doğruluk gibi önemsiz konularla pek ilgili değildi– ama bir şey kesindi; dehşet sahnelerine bayılırdı. Merton Morrison hıyarın biriydi (ancak Dees'in onu ilk kez o aptal piposunu tüttürürken görüp de sandığı kadar değil), ama Dees bir yerde hakkını teslim etmek zorundaydı. *Inside View*'u başarılı yapan şeyleri hatırlamıştı; kovalar dolusu kan.

Evet, çıplak kadınların fotoğrafları, psişik kehanetler ve bira, çikolata ve cips içeren sağlık reçeteleri hâlâ varsa da, Morrison zamanın gidişini hissetmiş ve gazetenin hangi yöne ilerleyeceği konusunda kendisinin yargılarını bir kere bile sorgulamamıştı. Dees piposuna ve Londra'nın bilmem hangi mağazasından alınmış tüvit ceketlerine rağmen, Morrison'un bu kadar süre dayanmış olmasının nedenini güve-

ne bağlıyordu. Morrison altmışların çiçek çocuklarının, doksanların yamyamlarına dönüştüklerini biliyordu. Sıradan insanlar hâlâ seri cinayetlerle, yıldızların geçmişlerindeki skandallarla ve Magic Johnson'un AIDS'i nereden kaptığıyla ilgilenmekteydi.

Dees'in artık bir tür sezgi dehası olarak gördüğü Merton Morrison, piposuyla birlikte köşedeki odasına yerleşmesinden bir hafta sonra yayımladığı bir bildiriyle görüşlerini açıkça dile getirmişti. "İşinize gelirken istediğiniz kadar durup gül koklayabilirsiniz," demişti, "Ama bir kere işe geldikten sonra kan kokusu almaya çalışın."

Kan kokusu almak üzere yaratılmış olan Dees buna çok sevinmişti. Şimdi Wilmington'a uçuyor olmasının nedeni burnuydu. Aşağıda bir canavar vardı, kendini vampir sanan bir adam. Dees ona bir ad takmıştı; bu şimdi, tıpkı değerli bir paranın bir insanın cebini aydınlattığı gibi kafasının içinde yanıyordu. Az sonra parayı çıkartıp harcayacaktı. Bunu yaptığı zaman o ad Amerika'nın bütün süpermarketlerinin renkli basın köşelerinde atmış puntoluk manşetlerle herkesi çekecekti.

'Bakın bayanlar ve sansasyon düşkünleri,' diye düşündü Dees. 'Henüz bilmiyorsunuz ama, size doğru gelen biri var şu anda. Onun gerçek adını öğrenip unutacaksınız, önemli değil bu. Onun yerine benim ona taktığım adı hatırlayacaksınız; Karındeşen Jack, Cleveland Katili ve Kara Çiçek gibilerle aynı düzeye konulacağı adı. Yakında süpermarketinize gelecek Gece Pilotu'nu hatırlayacaksınız. Özel mülakat, özel haber... Ama şu anda benim en çok istediğim özel bir fotoğraf.'

Dees saatine bir kez daha bakıp biraz rahatladı. Karanlık basmasına daha yarım saat vardı ve kendisi on beş dakikaya kalmadan kırmızı çizgili (ve kuyruğunda aynı kırmızıyla N101BL yazan) Skymaster'in yanına park etmiş olacaktı.

Pilot şimdi kasaba yolunda bir motelde uyuyor muydu? Hiç sanmıyordu. Skymaster 337'nin nispeten düşük olan fiyatının yanı sıra, popülerliğinin bir nedeni de o boydaki

uçakların kabininin büyük olmasıydı. Evet, bir eski VW kaplumbağanın içinden büyük değildi ama, üç büyük veya beş küçük valiz alırdı ve profesyonel basketçi olmayan bir insanı da rahatça barındırabilirdi. Gece Pilotu şimdi Cessna'nın bagaj bölümünde (a) çenesini dizlerine çekmiş uyuyor olabilirdi, (b) kendini gerçek vampir sanıyor olacak kadar kaçık olabilirdi, ya da (c) her iki şık da geçerli olabilirdi.

Dees (c) şıkkına iddiaya girmişti.

Altimetresi şimdi dört bin fitten üç bine doğru inerken Dees, 'Hayır dostum, sen motele gitmezsin,' diye düşünüyordu. 'Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence o uçağın bagaj bölümü açılınca ilk göreceğim şey ne olacak biliyor musun? Önce biraz mezar toprağı dökülecek (öyle değilse bile, azıdişlerine bahse girebilirsin ki, gazete öyle yazacak), sonra bir smokin pantolonu göreceğim, değil mi? Bence öldürmeye hazır olarak giyinmiş olacaksın ve benim fotoğraf makinem de hazır olacak ve o pelerinin rüzgârda dalgalandığını gördüğümde...'

Ama düşünceleri tam o noktada kesilmişti; çünkü, altındaki iniş ışıkları o saniyede aniden söndü.

4

Merton Morrison'a, "Maine'de ilk bildiğimizle başlayıp bu herifin geçmişini araştırmak istiyorum," demişti.

Dört saat sonra Cumberland İlçe Havaalanı'nda Ezra Hannon adında bir teknisyenle konuşuyordu. Bay Hannon az önce bir cin şişesinden çıkmış gibiydi ve Dees onu uçağının bir kilometre yakınına yaklaştırmadıysa da, kendisine yine de saygılı davrandı. Buna zorunluydu; Ezra Hannon, Dees'in çok önem verdiği zincirin ilk halkasıydı.

Cumberland İlçe Havaalanı kulağa önemli gelen adına rağmen iki pist ile iki barakadan oluşmaktaydı. Bu pistler-

den biri asfaltlıydı da. Dees toprak piste hiç inmediği için asfalta inmek istediğini bildirmişti. Ancak zaten boğazına kadar borçlu olduğu Beech 55'in nasıl sarsıldığını görünce kalkışta toprak pisti istemeye karar vermiş ve kalkışını yaparken de onun bir genç kız memesi kadar düzgün ve sıkı olduğunu görünce de çok sevinmişti. Alanın bir de rüzgâr çorabı vardı ve bu da hiç kuşkusuz yaşlı bir dedenin uzun donu kadar yamalıydı.

Cumberland ilçesi, Maine'in en kalabalık ilçesi olmasına rağmen, bunu o havaalanına ya da teknisyen Ezra'ya bakarak anlamak olanaksızdı. Herif güldüğü zaman ağzında son kalan altı dişi de gösterirken, James Dickey'in Deliverance filmindeki figüranlara benziyordu.

Havaalanı, çoğunlukla zengin yazlıkçıların verdikleri iniş parasıyla yaşayan Falmouth kasabasının hemen dışındaydı. Gece Pilotu'nun ilk kurbanı olan Claire Bowie, Cumberland İlçe Havaalanı'nın gece trafik kontrolörüydü ve havaalanının çeyreğine sahipti. Havaalanının diğer elemanları iki teknisyen ve ikinci bir yer kontrolörüydü. Yer kontrolörleri aynı zamanda cips, sigara ve kola satardı ve Dees öldürülen adamın çok iyi köfte yaptığını da öğrenmişti.

Teknisyenler ve kontrolörler aynı zamanda benzin pompalarında çalışmakta ve bekçilik de yapmaktaydılar. Bir kontrolörün helayı temizlemekten çıkıp iniş izni vermesi hiç de olağanüstü bir durum değildi.

Claire Bowie, Dees'in ziyaretinden yaklaşık bir ay önce öldürülmüştü. Dees, Morrison'un ince dosyasından ve Cin Kafalı Teknisyen Ezra'nın daha renkli anlatımından elde ettiği bilgilere sahipti. Dees, bu ilk elden kaynağının hikâyesini gerektiği gibi tıraş ettikten sonra bile temmuz başlarında bu küçücük havaalanında çok garip bir şeyin olduğundan emindi.

N101BL kuyruk numaralı Cessna 337, 9 Temmuz sabahı şafak sökmeden az önce iniş izni istemişti. 1954'ten beri havaalanında gece vardiyasında çalışan Claire Bowie isteği

4:32'de kaydetmişti. Sonra inişin 4:49'da tamamlandığını, pilotun adının Dwight Renfield, uçağın kalkış yerinin de Maine'de Bangor olduğunu not etmişti. Saatler doğruydu. Gerisi palavraydı. Dees Bangor'a sormuş ve N101BL'den haberleri olmadığını öğrenince hiç şaşırmamıştı. Ancak Bowie bunun palavra olduğunu anlamış olsa bile pek fark etmeyecekti; havaalanında hava gevşekti ve iniş parası önemliydi.

Pilotun verdiği ad tam bir şakaydı. Dwight, Dwight Frye adındaki bir aktörün ilk adıydı ve Dwight Frye son oyununda Renfield adındaki bir deliyi oynamaktaydı ve Renfield'in taptığı kahraman da bütün zamanların en ünlü vampiriydi. Dees, Kont Drakula adına iniş izni istemenin böyle uykulu bir yerde bile kuşku uyandıracağından emindi.

Kuşku uyandırabilirdi; Dees fazla kesin konuşamazdı. Ne de olsa, iniş ücreti iniş ücretiydi ve "Dwight Renfield" kendisininkini ve yakıt parasını nakit olarak ödemişti. Ertesi gün kasada parayla Bowie'nin kestiği makbuzun kopyasını bulmuşlardı.

Dees 1950'li ve 1960'lı yıllarda özel hava trafiğinin küçük havaalanlarında ne kadar baştan savma kontrol edildiğini bilirdi ama, Gece Pilotu'na gösterilen kayıtsızlığa şaşmaktan kendini alamamıştı. Artık ellili, altmışlı yıllarda değillerdi; şimdi uyuşturucu paranoyası çağıydı ve uyuşturucunun küçük havaalanlarına küçük uçaklarla taşındığı bilinirdi. Tıpkı "Dwight Renfield"in Cessna Skymaster'i gibi uçaklarla. İniş ücreti tamamdı ama, Bowie'nin Bangor'a, kendisini korumak için bile olsa, uçuş planı eksikliğini bildirmesi gerekirdi. Ama bunu yapmamıştı. Dees o anda bir rüşvet olayını düşünmüşse de, cin bulutları içinde dolaşan muhbiri Claire Bowie'nin dürüst olduğunu iddia etmiş, Dees'in daha sonra konuştuğu iki Falmouth polisi de kendisini doğrulamıştı.

İhmalkârlık demek daha doğru olabilirdi, ama sonuçta bunun fazla önemi yoktu; *Inside View* okurları, olayların nedeni ya da nasıl olduğu gibi konularla ilgilenmezdi. Okurlar ne olduğunu, olayın ne kadar sürdüğünü ve olay sırasında kişinin bağırmaya zamanı olup olmadığını öğrenerek mutlu olurlardı. Bir de fotoğraflar. Mutlaka fotoğraf isterlerdi. Büyük siyah beyaz fotoğraflar.

Teknisyen Ezra, Dees'in Renfield'in indikten sonra nereye gittiğini sormasına şaşırmıştı.

"Bilmem," dedi. "Motele gitmiştir herhalde. Taksiye binmiş olmalı."

"Sen kaçta geldiğini söylemiştin? O sabah yedide mi? Dokuz temmuz sabahı yani."

"Evet. Claire eve gitmeden az önce."

"Cessna Skymaster o sırada park edilmiş ve boştu, değil mi?"

"Evet. Senin uçağın olduğu yerde duruyordu." Ezra yeri işaret ederken Dees hafifçe geriledi. Adam cine yatırılmış çok eski rokfor peyniri kokuyordu.

"Claire pilot için taksi çağırdığını söyledi mi? Motele götürmesi için yani? Ortalıkta yürüyerek gidilebilecek bir yer görünmüyor."

"Yoktur," dedi Ezra. "En yakını Deniz Rüzgârı'dır, o da iki mil uzaktadır." Çenesini kaşıdı. "Claire'in adam için taksi çağırdığına dair bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

Dees bölgedeki taksi şirketlerini araması gerektiğini zihnine not etti. O sıralarda mantıklı bir varsayımı kabul ediyordu: Herifin hemen hemen herkes gibi uyayacak bir yatak aradığını.

"Ya limuzin?" diye sordu.

"Hayır. Claire limuzin hakkında da bir şey söylemedi, üstelik öyle bir şey olsa mutlaka söylerdi."

Dees başını sallarken yakınındaki limuzin şirketlerini araştırmaya karar verdi. Havaalanı kadrosunun diğer ele-

manlarını da sorguya çekecekti, ama onlardan bir şey öğrenebileceğini hiç tahmin etmiyordu. Ezra, Claire gitmeden önce onunla bir kahve içmişti, sonra akşam nöbete geldiğinde bir kahve daha içmişlerdi. Gece Pilotu dışında Claire Bowie'yi sağ olarak gören son kişinin Ezra olduğu anlaşılıyordu.

Ezra uzaklara baktı, çenesini biraz daha kaşıdı, sonra kan çanağına dönmüş gözlerini Dees'ten yana çevirdi. "Claire taksi veya limuzin hakkında bir şey söylemedi, ama başka bir şey söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet." Ezra üzerindeki yağ lekeli tulumun cep fermuarını açtı, bir paket Chesterfields çıkartıp bir sigara yaktı ve yaşlı insanlar gibi öksürdü. Dees'e dumanlar arasından kurnaz bir ifadeyle baktı. "Önemli olmayabilir, ama olabilir de. Claire'in garibine gitmişti. Öyle olmuş olmalı, çünkü Claire pek konuşkan bir insan değildir."

"Ne demişti?"

"Pek hatırlamıyorum. Biliyor musun, kim zaman bazı şeyleri unuttuğumda Alexander Hamilton'un resmini görmek belleğimi tazeler."

"Abe Lincoln'un resmine ne dersin?" diye kupkuru bir sesle sordu Dees.

Hannon çok kısa bir an düşündükten sonra bazı zamanlar Lincoln'un da yardımcı olduğunu söyledi ve Lincoln resimli banknot Dees'in cüzdanından Ezra'nın hafifçe titreyen eline geçti. Dees George Washington'un resminin bile yeterli olabileceğini düşündüyse de, adamın tümüyle kendisinden yana olmasını istiyordu... Üstelik hepsi masrafa yazılıyordu nasıl olsa.

"Anlat bakalım."

"Claire adamın maskeli baloya gidiyormuş gibi giyindiğini söyledi."

"Yaa? Neden?" Dees, Washington'u verse daha iyi olacağını düşünüyordu.

"Adamın frak, ipek kravat falanla balodan çıkmış gibi olduğunu söyledi." Ezra durakladı. "Hatta sırtında kocaman bir pelerin de varmış. İçi itfaiye arabası kadar kırmızı, dışı karga kadar kara. Arkasında dalgalanırken yarasa kanadına benzediğini söyledi."

Dees'in kafasında birden kocaman bir neon ışığı yandı.

'Belki farkında değilsin ama, seni meşhur edecek sözcükleri söyledin dostum,' diye düşündü.

"Claire hakkında bu kadar soru soruyorsun, ama bir kere bile benim garip bir şey görüp görmediğimi sormadın."

"Gördün mü?"

"Doğrusunu istersen, gördüm."

"Neydi o gördüğün, ahbap?"

Ezra uzun sarı tırnaklarıyla çenesini kaşıdı, kan çanağı gözlerinin kenarlarından bilmişçe Dees'e baktı, sonra sigarasından bir nefes daha çekti.

"Tamam, al bir tane," diyerek Dees bir Lincoln daha uzattı. Yüzündeki ifadeyi koruyup sesinin dostça çıkmasına dikkat ediyordu. Bütün içgüdüleri artık uyanmıştı ve adamı yeteri kadar konuşturmadığını söylüyordu.

"Sana söylediklerim karşılığında bu hiç de yeter görünmedi," dedi Ezra. "Senin gibi zengin bir kentlinin on dolardan fazlasını vermesi gerek."

Dees saatine baktı. "Eyvah! Ne kadar da geç olmuş! Daha Falmouth polisiyle konuşmadım!"

Ama daha yerinden kalkmadan beşlik, parmakları arasından yok olup Hannon'un tulumundaki kardeşinin yanına gitmişti.

"Pekâlâ, söyleyeceğin varsa, söyle haydi," dedi Dees. Sesinde artık dostluktan eser yoktu. "Benim de işim var."

Teknisyen düşündü, çenesini kaşıdı, çevresine peynir kokuları yaydı. Sonra hemen hemen istemeyerek, "O Skymaster'in altında kocaman bir pislik yığını gördüm," dedi. "Bagaj bölmesinin hemen altında."

"Öyle mi?"

"Evet. Tekmeledim de."

Dees bekledi.

"Pis şeylerdi. Kurt doluydu."

Dees bekledi. İyi, yararlı şeyler duyuyordu, ama adamın söyleyecekleri daha bitmemişti.

"Kurtlar," dedi Ezra. "Sanki ölü bir şey varmış gibi."

Dees o gece Deniz Rüzgârı Moteli'nde kaldı ve ertesi sabah sekizde, uçağıyla Alderton'a doğru yola çıktı.

5

Dees'in avının hareketleri arasında en anlamadığı şey, Pilot'un bu kadar rahat olabilmesiydi. Maine'de ve Maryland'da cinayet işlemeden oyalanmıştı. Bir gece kaldığı tek yer, Claire Bowie'yi öldürdükten iki hafta sonra ziyaret ettiği Alderton olmuştu.

Alderton'daki Lakeview Havaalanı Cumberland'dan bile daha küçüktü: Asfalt kaplanmamış bir pist ve yeni boyanmış bir baraka. Dees'in hoşuna gien bir şey de, pistin Maine'deki kadar düz olmasıydı.

Alderton'da başkanların ya da başkanların arkadaşlarının resimlerini isteyen çıkmadı. Bin kişilik nüfusuyla Alderton, Lakeview Havaalanı'nı neredeyse yardım olarak işleten (havaalanının zararda olduğu kesindi) Buck Kendall'ın öldürülmesinin şoku içindeydi. Konuşacak kimse yoktu, hatta Ezra Hannon düzeyinde biri bile.

Eskilerden biri Dees'e, "Katil çok cüsseli biri olmalı," dedi. "Bizim Buck yüz-yüz on kilo gelirdi, ama sakin bir insandı. Fakat kendisini kızdırırsanız pişman olurdunuz. İki yıl önce karnavalla gelen bir boksörü yere serdiğini gözlerimle gördüm. Bu tür dövüşler yasal değildir kuşkusuz, ama Buck o Piper uçağının borcunu ödeyemediğinden para için

ringe çıkmıştı. İki yüz dolar aldı da icracılar gelmeden iki gün önce parayı yatırabildi."

Adam gerçekten üzüntüyle başını iki yana sallayınca, Dees fotoğraf makinesini çıkarmış olmayı istedi. *Inside View* okurları o uzun, çizgili ve yaslı yüze bayılırdı. Dees, Buck Kendall'ın bir köpeği olup olmadığını da öğrenmeliydi. *Inside View* okurları ölü bir insanın köpeğinin fotoğraflarına da çok düşkündü. Köpeği, ölen adamın evinin kapısı önüne koyar ve altına da BUFFY'NİN UZUN BEKLEYİŞİ BAŞLIYOR falan gibi bir şey yazardın.

"Çok yazık," dedi Dees.

Adam içini çekerek başını eğdi. "Herif ona arkadan saldırmış olmalı. Bence başka türlüsü mümkün değil."

Dees, Gerard "Buck" Kendall'a ne taraftan saldırıldığını bilmiyordu, ama bu defa kurbanın boğazı parçalanmamıştı. Ama boğazında bazı delikler vardı, "Dwight Renfield"in kurbanının kanını içtiği tahmin edilebilirdi. Ancak adli tıp doktorunun raporuna göre boynun her iki yanında delikler vardı. Ve bunlar eski filmlerin küçük ısırıkları ya da diş izleri değildi. Raporda santimetrelerden söz ediliyordu, ki Libby Grannit doktorun kuru diliyle ortaya koyduğu şeyi daha geniş olarak açıklamıştı: Katilin ya çok iri dişleri vardı ya da Kendall'ın boynundaki delikleri bir çekiç ve çiviyle açmıştı.

KATİL GECE PİLOTU KURBANLARINI ÇİVİLEDİKTEN SONRA KANLARINI İÇTİ manşetini iki adam aynı günde iki ayrı yerde düşünmüştü.

Gece Pilotu 23 Temmuz gecesi 22:30'da Lakeview Havaalanı'na inme izni istemişti. Kendall izni vermiş ve kuyruk numarasını kaydetmişti: N101BL. Kendall pilotun ismini Dwight Renfield, uçak tipi hanesine de Ceessna Skymaster 337 yazmıştı. Kırmızı çizgilerden ve içi itfaiye arabası kırmızısı, dışı karga karası pelerinden söz etmemişse de, Dees her ikisinin de varlığından emindi.

Gece Pilotu saat on buçukta Alderton'un Lakeview Havaalanı'na inmiş, o iri yapılı Buck Kendall'ı öldürmüş, kanını içmiş ve ayın yirmi dördü sabahı saat beşte Jenna Kendall'ın kocasına kahve getirip de kanı çekilmiş cesedini bulmasından önce Cessna'sına atlayıp oradan uzaklaşmıştı.

Dees, Lakeview hangar kulesinin yanı başında dururken, kan verdiğin takdirde karşılığında bir teşekkürle bir bardak portakal suyu aldığını düşündü. Ama kanı alır, hatta emersen, manşetlere geçiyordun. Fincanındaki kötü kahveyi yere boşaltıp Maryland'a uçmak üzere uçağına doğru yürürken, sözde yaratıcı imparatorluk şaheserini tamamlama aşamasında Tanrı'nın elinin biraz titrediğini düşünüyordu.

6

Washington Ulusal'dan ayrıldıktan iki saat sonra işler aniden ters gitmeye başlamıştı. Dees yalnız pist ışıklarının değil, Wilmington'un yarısının ve Wrightsville Beach'in ışıklarının da sönmüş olduğunu fark etti. Havaalanı hâlâ önündeydi, ama Dees mikrofona, "Ne oldu? Wilmington, konuş benimle!" diye bağırdığında, parazit arasında belli belirsiz sesler dışında bir karşılık alamadı.

Mikrofonu öfkeyle yerine itti, ama yuvasını tutturamadı. Mikrofon ucunda kıvrık kordonuyla yere düştü ve Dees onu bir anda unuttu. Mikrofonu kapıp seslenmek, sadece bir pilot tepkisiydi. Ne olduğunu biliyordu. Havaalanı yakınlarındaki ara enerji istasyonlarından birine yıldırım düşmüş olmalıydı. Şimdi inmemeye karar vermesi gerekiyordu.

İçinden bir ses, "İniş izni almıştın," dedi. Ama diğer bir ses hemen (ve haklı olarak) atılıp bunun mantıksız olduğunu söyledi. Daha bir pilot adayı iken bu gibi durumlarda ne yapılması gerektiğini öğrenirdin. Kitaplar ve mantık sana hemen alternatif havaalanına doğru yola çıkmanı ve kontro-

lörle ilişkiye girmeye çalışmanı söylerdi. Bu koşullar altında inmeye çalışmak hem kural ihlaliydi, hem de ağır cezası vardı.

Diğer yandan, hemen şimdi inmediği takdirde Gece Pilotu'nu kaçıracaktı. Bu da can kaybına (ya da kayıplarına) neden olabilirse de, Dees'in denkleminde buna fazla bir yer yoktu... Birden aklına bir şey geldi ve bu aklına gelen bütün şeyler gibi iri puntolu manşet halindeydi:

KAHRAMAN MUHABİR ÇILGIN GECE PİLOTU'NUN ELİNDEN (buraya mümkün olduğu kadar yüksek ama insanların inanabilecekleri bir sayı gelecekti)... KİŞİ KURTARDI.

Dees 34 numaralı piste inişe geçti.

Aşağıda pist ışıkları sanki kararını onaylarmış gibi birden yanmış, ama bir an geçmeden yine sönmüştü. Telsizden gelen parazitlerde o an silinmiş ve Çiftçi John'un çığlığı duyulmuştu: "N471B iskele tarafına geç; Piedmont, sancak tarafına: Tanrım, havada çarp..."

Dees'in kendini koruma içgüdüsü ormanda kan kokusu alanlarınki kadar keskindi. Piedmont Havayolları'nın 727'sinin ışıklarını görmedi bile. Çiftçi John'un ağzından ikinci sözcük çıkar çıkmaz uçağını iskele yönüne çevirmeye başlamıştı bile. Başının sadece bir karış yukarısındaki dev gölgeyi görür gibi oldu ve Beech 55 bundan önceki kötü hava koşullarını mumla aratacak bir şekilde sarsıldı. Dees'in göğüs cebindeki sigara paketi havaya uçtu, sigaralar dört bir yana dağıldı. Yarı karanlık Wilmington ufku birden ters döner gibi oldu. Midesi kalbini yukarı itip ağzından çıkarmaya uğraştı. Haritalar kuşlar gibi uçuyordu kabinin içinde. Dışarda doğal gökgürültüsüne ek olarak bir jet gökgürültüsü vardı şimdi. Dört kişilik uçağnı camlarından biri patladı, içeri dolan rüzgâr arkada bağlı olmayan her şeyi anafora tutulmuş gibi çevirmeye başladı uçağın içinde.

Çiftçi John, "N471B, eski yüksekliğine geç!" diye bağırıyordu. Dees iki yüz dolarlık pantolununu işeyerek berbat ettiğini fark etti.

Dees cebindeki çakıyı çıkarttı, gömleğini sol dirseğinin hemen üstünden keserek kan akıttı. Sonra sol gözünün hemen altını da çizip kanattı. Çakıyı kapatıp pilot kapısının üstündeki harita cebine soktu. 'Sonra temizlemeliyim,' diye düşündü. 'Unutursam hapı yutarım.' Ama unutmayacağını biliyordu.

Pist ışıkları sönmemek üzere yandı, ancak cılızlığından jeneratörün çalıştığı belli oluyordu. Dees uçağı yine 34 numaralı piste doğru alçalttı. Sol yanağından sızan kan ağzına kadar iniyordu. Kanın birazını emdi, sonra üstüne tükürdü. 'Hiçbir numarayı eksik yapmayacaksın,' diye düşünüyordu. 'İçgüdülerini izlemeye devam et, sonuca ulaşacaksın.'

Saatine baktı. Günbatımına sadece on dört dakika kalmıştı.

"Çekil oradan, Beech! Sağır mısın be adam?" diye bağırdı Çiftçi John.

Dees gözünü pist ışıklarından ayırmadan mikrofonun kordonuna uzandı, kordonu çekip mikrofonu eline aldı. Düğmesine bastı.

"Bana bak, ödü bokuna karışmış herif! Jeneratörün zamanında devreye girmediği için az kalsın 727 beni çilek reçeline çevirecekti. Uçakta kaç kişinin reçele döneceğini bilmiyorum ama, bunu senin de, kokpit mürettebatının da bildiğinden kuşkum yok. O heriflerin şu anda yaşıyor olmalarının tek nedeni o uçağın kaptanının sağa, benim de sola dönecek kadar aklımızın başında olması. Ama ben hem yapısal hem fiziksel hasar gördüm. Bana şu anda iniş izni vermezsen de ineceğim. Eğer izin almadan inersem, seni Hava Güvenliği Soruşturma Kurulu'na vereceğim. Anladın mı?"

Uzun ve parazitli bir sessizlik oldu. Sonra Çiftçi John'un eski neşeli sesine hiç benzemeyen çok kısık bir ses, "N471B, 34 numaralı piste inebilirsin," dedi.

Dees gülümseyerek inişe geçti.

Mikrofon düğmesine bastı. "Az önce kendimi kaybedip bağırdım. Özür dilerim. Ama ölümle karşı karşıya kalınca hep böyle olurum."

Aşağıdan ses gelmedi.

7

Dees 8 Ağustos'ta Duffrey'e vardığında, Gece Pilotu'nun bir hafta gerisindeydi. Duffrey'de olanları anlamaya başlayınca hikâyeye kendisi de inandı... Bu da hikâyenin bu kısmının asla basılmayacağı anlamına geliyordu ve bunun nedeni kişisel değildi. Bu durum Dees'in çok kesin olan tek kuralının ihlaliydi: Yayınladığın şeye asla inanma ve inandığın şeyi asla yayınlama. Yıllar boyunca bu kural sayesinde çevresindekiler akıllarını kaçırırken o kendisininkine hâkim olabilmişti.

Dees, Washington Ulusal Havaalanı'na inmiş ve bir araba kiralayıp altmış mil ötedeki Duffrey'e gitmişti. Buna mecbur kalmıştı, çünkü Ray Sarch ile karısı Ellen olmayınca Duffrey Havaalanı da olmazdı. Ellen'in kız kardeşi Raylene ile bu ikisi tüm havaalanı kadrosunu oluşturmuşlardı. Yağ dökülü (hem toz kalkması, hem ot bitmesine engel olmak için) toprak bir pist ve Sarch çiftinin yaşadığı karavanın yanındaki, dolap boyundaki kontrol barakası havaalanı oluyordu. Sarch'ların ikisi de emekli pilottu, ikisinin de çivi gibi sert oldukları ve elli yıldır evli olmalarına rağmen hâlâ birbirlerine deli gibi âşık oldukları söyleniyordu.

Dees ayrıca Sarch'ların havaalanına gidip gelen trafiği yakından izlediklerini öğrenmişti; uyuşturucuyla kişisel bir savaşları vardı. Tek oğulları, çalıntı bir Beech 18'le, bir ton uyuşturucuyla suya inmeye çalışmıştı. Su bir tek kütük dışında ayna gibiydi. Beech 18 o kütüğe çarpıp bir takla ata-

rak patlamıştı. Doug Sarch vücudundan alevler çıkararak havaya fırlamıştı. Delikanlıyı timsahlar yemiş ve uyuşturucuyla mücadele ekipleri bir hafta sonra parçalanmış iskeletini, yanmış Calvin Klein blucinin parçalarını ve New York'ta Paul Stuart'tan alınma bir spor ceket bulmuşlardı. Ceketin ceplerinden birinde yirmi bin dolar nakit para, başka bir cebinde de yaklaşık yirmi gram kokain bulunmuştu.

Ray Sarch, "Benim evladımı uyuşturucu ve uyuşturucu eşkıyası öldürdü," demişti. Karısı da aynı fikirdeydi.

Sarch'lar oğullarının ölümünden sonra gözlerini uyuşturucu taşıyabilecek herkese karşı dört açmışlardı. Maryland eyalet polisini dört kere boş yere havaalanına getirtmişlerse de, polis buna pek kızmış değildi. Sarch'lar üç küçük ve iki çok büyük taşıyıcının yakalanmasını sağlamışlardı. Bunlardan sonuncusunda on beş kilo saf Bolivya kokaini yakalanmıştı. İnsanı terfi ettiren bu tür tutuklamalar bir iki yanlış çağrıyı bağışlatırdı.

30 Temmuz gecesi çok geç bir saatte, artık Amerika'nın her havaalanına ve Duffrey'e bildirilmiş olan numaralara ve tanıma sahip Cessna Skymaster Duffrey'e gelmişti. Pilot adının Dwight Renfield olduğunu ve Delaware'de Bayshore Havaalanı'ndan kalktığını söylemişti. Bayshore'da ne bu adda bir pilot ne de N101BL kuyruk numaralı bir Cessna tanıyorlardı. Bu, katil olduğu artık kesin olan adamın uçağıydı.

Bayshore kontrolörlerinden biri Dees'e telefonda, "Buraya gelmiş olsaydı şimdi delikteydi," demişti, ama doğrusu Dees bundan hiç emin değildi.

Gece Pilotu Duffrey'e saat 23:27'de inmiş ve Dwight Renfield, Sarch'ların defterini imzaladığı gibi, Ray Sarch'ın, (karavana gelip bir bira içerek televizyonda *Gunsmoke* filmini seyretme) davetini de kabul etmişti. Ellen Sarch bunları ertesi gün Duffrey Güzellik Salonu'nun sahibine anlatmıştı. Güzellik salonunun sahibi Selida McCammon kendisini Dees'e, Ellen Sarch'ın en yakın arkadaşlarından biri olarak tanıtmıştı.

Dees, Ellen'in nasıl göründüğünü sorunca Selida bir an durakladıktan sonra, "Hayalde gibiydi," dedi. "Yaklaşık yetmiş yaşında olmasına rağmen âşık bir öğrenci gibiydi. Rengi öylesine kırmızıydı ki, permanant yapmaya başlayana kadar makyaj sanmıştım. Sonra onun şey... Bilirsiniz ya... Şey yani..." Selida McCammon omuzlarını silkti. Ne demek istediğini biliyordu, ama söylemeyi beceremiyordu.

"Kızışmış mıydı?" diye sordu Dees. Selida McCammon bir kahkaha atıp ellerini çırptı.

"Kızışmış! Tamam! Siz gerçekten yazarsınız!"

"Eh, biraz yazarım." Dees sıcak ve neşeli olduğunu umduğu bir gülümsemeyle baktı kadının yüzüne. Bu yüz ifadesini, evim dediği New York'taki dairesinin yatak odası aynasında ve gerçekten evi olan otel ve motellerin aynalarında sürekli olarak çalışırdı. Şimdi bu ifade işe yaramışsa da, Dees gerçekte yaşamı boyunca kendini sıcak ve neşeli hissetmemişti. Çocukluğunda bu duyguların hiç var olmadığına, hepsinin bir maske, sosyal bir gereklilik olduğuna inanmıştı. Daha sonraları yanıldığını ve "Readers's Digest duyguları" adını verdiği bu şeylerin çoğunun, en azından bazı insanlar için gerçek olduğunu anlamıştı. Belki aşk bile gerçekti. Kendisinin bu duyguları hissedememesi kuşkusuz çok kötüydü, ama dünyanın sonu değildi.

Önemli olan yüz kaslarını arada sırada doğru yönde germekti, o zaman senden iyisi yoktu. Bu hem insanı rahatsız etmezdi, hem de kolaydı; işedikten sonra fermuarını çekmeyi unutmazsan, senden beklenen sıcak bakışı ve gülümsemeyi de unutmazdın. Dees yıllar boyunca bir şey öğrenmişti: Dünyanın en iyi mülakat aracı anlayışlı bir gülümsemeydi. Kimi zaman içinde bir ses kendi iç görüşünün ne olduğunu sorardı, ama Dees iç görüş falan istemiyordu. O sadece yazmak ve fotoğraf çekmek istiyordu. Yazıda daha iyiydi, hep öyle olmuştu ve olacaktı, ama fotoğrafları da severdi. Onlara dokunmaktan hoşlanırdı. İnsanların gerçek yüzlerinin tüm dünyanın görebilmesi için öyle donup kalması çok hoş bir şeydi.

Eğer fazla zorlanırsa fotoğrafların ihtiyacı olan bütün iç görüşü sağladığını söylerdi; ayrıca, bu konunun burada bir önemi yoktu. Burada önemli olan, Gece Pilotu ve onun bir hafta kadar önce Ray ve Ellen Sarch'ın yaşamlarına nasıl girdiğiydi.

Pilot uçağından inmiş ve duvarında kenarı kırmızı çizgili bir federal havacılık bülteni olan bir odaya girmişti. Bildiride kuyruk numarası N101BL olan Cessna Skymaster 337 tipi uçakta, iki kişiyi öldürmüş olması ihtimali bulunan tehlikeli bir insanın olabileceği bildirilmekteydi. Bildiriye göre bu adam adını Dwight Renfield olarak vermiş olabilirdi. Skymaster inmişti ve Dwight Renfield defteri imzalamıştı. Ertesi günün tümünü uçağının bagaj bölmesinde geçirmiş olabilirdi. Peki o keskin gözlü Sarch'lara ne olmuştu?

Sarch'lar hiçbir şey söylememiş, hiçbir şey yapmamışlardı.

Ancak Dees hiçbir şey yapmadıklarının doğru olmadığını keşfetmişti. Ray Sarch bir şey yapmıştı; Gece Pilotu'nu Gunsmoke dizisinin eski bir bölümünü izlemeye ve karısıyla bir bira içmeye davet etmişti. Ona eski bir dostlarıymış gibi davranmışlardı. Ellen Sarch ertesi gün güzellik salonunu ziyaret edince Selida McCammon şaşırmıştı; Ellen'in ziyaretleri hiç şaşmazdı ve Selida kendisini en az iki hafta sonra bekliyordu. İstedikleri de kendisinden beklenmeyecek kadar kesindi; saçlarını her zamanki gibi kestirmek istememiş, permanant yapılmasını ve biraz da boya katmasını söylemişti.

Selida McCammon Dees'e, "Daha genç görünmek istiyordu," diyerek yanağından süzülen bir tek yaşı parmağıyla sildi.

Ancak Ellen'in davranışı kocasının davranışı yanında sıfır kalırdı. Ray Sarch, Washington National'de Havacılık Dairesi'ni aramış ve bir NOTA yayımlayarak Duffrey'i, en azından bir süre için, çalışan havaalanları listesinden çıkarmalarını istemişti. Diğer bir deyişle, kepengi indirip dükkânı kapatıyordu.

Evine dönerken Duffrey Texaco'da benzin almak için durmuş, istasyon sahibi Norm Wilson'a grip olmaya başladığını söylemişti. Norm da onun solgun yüzünün aniden çöktüğünü görerek herhalde haklı olduğunu düşünmüştü.

O gece öldürülmüşlerdi. Ray Sarch küçük kontrol odasında bulunduğunda kafası gövdesinden ayrılmıştı ve uzak köşede güdük boynu üzerinde durmuş, sanki görecek bir şey varmış gibi, açık ve donuk gözlerle açık kapıya bakıyordu.

Karısı karavanın yatak odasında bulunmuştu. Yatağındaydı. Üzerinde o gece ilk kez giyilmiş denilebilecek kadar yeni bir gecelik vardı. Bir şerif yardımcısı Dees'e kadının yaşlı olmasına rağmen, sevişmek isteyip istemediğini bir bakışta anlayabileceğini söylemişti. Kadının boynunun iki tarafında çiviyle açılmışa benzer delikler vardı. Yüzü sakindi, gözleri kapalı, elleri göğsünün üzerindeydi.

Vücudunda hemen hemen tek damla kan kalmamasına rağmen, başının altındaki yastıkta sadece bir iki damla kan vardı. Bir iki damla da karnı üzerinde açık duran Anne Rice'ın "Vampir" adlı kitabının üzerine sıçramıştı.

Ya Gece Pilotu?

31 Temmuz gece yarısından ya hemen önce ya da 1 Ağustos sabahı gece yarısını birkaç dakika gece uçup gitmişti. Bir kuş gibi.

Ya da bir yarasa.

8

Dees, Wilmington'a güneşin batmasından birkaç dakika önce indi. Gözünün altından akan kanı emerek ağzının kenarından tükürürken, aniden gözlerini kör edecek kadar parlak bir şimşek çaktı. Ardından da o güne kadar duyduğu en büyük gök gürültüsü. Uçağın sağlam kalan camlarından biri bir patlamayla içeri göçtü.

Parıltıda 34 numaralı pistin yanındaki alçak binaya yıldırım düştüğünü gördü. Bina parlak bir ışıkla alev alıp havaya uçtu.

'Nükleer bombalarla bir dinamit çubuğunu patlatmak gibi' diye düşündü Dees. Sonra birden aklı başına geldi; isabet alan o baraka jeneratör olmalıydı.

Işıklar –hepsi, pistin iki yanını gösteren beyaz ve sonunu belirleyen kırmızı ışıklar– bir anda, sanki güçlü bir rüzgârın üfürdüğü mum alevleriymiş gibi söndü. Dees şimdi saatte seksen mille karanlığa doğru uçuyordu.

Havaalanının ana jeneratörünü patlatan yıldırımın gücü Beech'e de bir yumruk gibi çarpmıştı. Uçak yere indiğini fark edemeden sancak tarafına yattı, yükseldi ve sonra yine düşüp ileri fırlarken sağ tekerleği bir şeylere çarpmaya başladı. Dees birden bunların pistin iniş ışıkları olduğunu fark etti.

'İskeleye kır,' diye bağırıyordu beyni. 'İskeleye kır inek herif!'

Dees tam iskeleye kıracakken birden kendine hâkim oldu. Bu hızla giderken uçağı çevirmeye kalkarsa takla atardı. Depolar hemen hemen boş olduğu için patlama olmazdı. Ama uçak iki parçaya ayrılabilirdi. Tam o anda jeneratörün yedek depoları da patladı ve rüzgâr uçağı pist ışıklarının berisine attı. Beech şimdi iskele tekerleği 34 no'lu pist üstünde, diğer tekerleği pist ile pistin sağında gördüğü hendeğin üzerinde ileri doğru kayıyordu. Uçağın sarsıntısından lambalara takılan lastiğin patlamış olduğunu anladı.

Önemli olan yavaşlamış olmasıydı, uçak artık bir kara aracı olduğunu anlamış gibiydi. Dees tam sakinleşecekti ki, birden tam karşısında 5 numaralı piste girmek üzere beklemekte olan bir Learjet gördü.

Dees uçağa doğru ilerlerken ışıklı pencerelerin ardında, bir tımarhanede sihirbaz numaralarını ağızları açık delilere benzeyen insanların kendisine bakmakta olduklarını gördü. Sağ levyeyi olanca hızıyla itip Beech'i pistin dışına

yol kenarına itti ve Lear'in beş on santim yanından geçti. "Takla atıyorum!" diye bağırdı kendi kendine ve Beech gerçekten takla atmaya çalıştı; iskele kanadı terminale yakın pistten kıvılcımlar çıkarırken, kanadın ucu gerçekten koptu ve ilerdeki nemli otları tutuşturdu.

Beech birden durdu; artık sadece telsizden gelen parazit, arka tarafta kırılan şişelerden yere dökülen kolaların şıpırtısı ve Dees'in kalbinin gümlemesi vardı. Dees koltuğunu serbest bırakan düğmeye bastı ve henüz sağ olup olmadığını anlamadan kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Daha sonra olanları çok iyi hatırlıyordu, ancak Beech'in apronda bir yana yatmış olarak Lear'in arkasında durmasından, terminalden gelen ilk çığlıkları duymasına kadar geçen sürede kesin olarak hatırladığı tek şey, fotoğraf makinesini almak için geri dönmesiydi. Uçaktan fotoğraf makinesini almadan inemezdi. Dees için makinesi bir eş kadar yakındı. On yedi yaşındayken Toledo'da bir rehinciden satın almış ve o günden sonra da yanından ayırmamıştı. Objektifler eklemişse de, makinenin aslı değişmemişti. Nikon koltuğun arkasındaki cepteydi. Dees makineyi aldı, sağlam olduğundan emin olmak için baktı, sonra boynuna asıp uçaktan atladı.

Dees yere ayak bastığı anda bir daha gök gürledi, ama bu kere ses uzaktan gelmişti ve tehdit edici değildi. Yüzünü okşayan bir el gibi hafif bir rüzgâr geçti üzerinden. Ardından Genel Havacılık Terminali'nden bir dehşet ve ıstırap çığlığı yükseldi. Biri yüzüne bir tokat atmış gibi olmuştu. Dees hemen kendini topladı. Saatine baktı. Durmuştu. Çarpmadan ya kırılmıştı ya da durmuştu. O eski biçim kurulma saatlerdendi, en son ne zaman kurduğun uhatırlamıyordu.

Güneş batmış mıydı? Dışarısı karanlıktı, ancak havaalanı çevresindeki karabulutlarla zamanı doğru kestirmenin olanağı yoktu.

Bir çığlık daha işitildi, ardından kırılan bir cam sesi.

Dees güneşin batıp batmadığının fazla önemi kalmadığını anladı.

Jeneratörün yedek depolarının hâlâ yanmakta olduğunu ve havadaki benzin kokusunu belli belirsiz fark ederek koştu. Hızını artırmaya çalıştı, ama çimento içinde koşuyor gibiydi. Terminal çok hızlı olmasa bile giderek yaklaşıyordu. Ama yeteri kadar hızlı değil.

"Hayır! Lütfen, hayır! Lütfen! Hayır!"

Döne döne yükselen çığlık aniden insanlık dışı korkunç bir ulumayla kesildi. Ama seste yine de insanca bir şey vardı ve belki de en korkunç yanı buydu. Dees, terminalin köşelerine yerleştirilmiş kara bir gölgenin terminalin park alanına bakan tümüyle cam yüzeyini parçalayarak dışarı uçtuğunu gördü. Gölge yere çarptıktan sonra yuvarlanırken Dees bunun bir adam olduğunu fark etti.

Fırtına uzaklaşıyorsa da, şimşekler hâlâ çakmaktaydı ve Dees park yerine girerken sonunda Gece Pilotu'nun kuyruğunda N101BL yazan uçağını gördü. Rakamlar ve harfler bu ışıkta siyah görünüyorlardı, ama o kırmızı olduklarını biliyordu. Fotoğraf makinesinde hızlı siyah beyaz film ve (ışık filmin hızına göre çok düşük olduğunda çalışan) bir flaş vardı.

Skymaster'in karnı bir cesedin ağzı gibi açıktı. Altında, içinde garip şeylerin kıvranıp dolandığı bir yığın vardı. Dees bunu görünce aniden kayarak durdu. Kalbinde şimdi sadece korku değil, çılgın bir mutluluk da vardı. Her şeyin böyle bir araya gelmesi ne kadar iyiydi.

'Evet, ama buna sakın talih deme,' diye düşündü. 'Sakın buna cesaret diyeyim deme.'

Doğru. Kendisini o berbat motel odasında oturtup saatlerce küçük havaalanlarını aratan ve Gece Pilotu'nun kuyruk numarasını verdiren talih değildi. Bu sadece bir muhabir içgüdüsüydü ve şimdi de bunun karşılığını almaya başlamıştı. Ancak karşısındaki artık amorti değil, büyük ikramiyeydi.

Dees açık bagaj kapağının önünde durdu, fotoğraf makinesini kaldırıp doğrulttu.

Terminalden bir çığlık daha geldi. Bir kadın ya da bir çocuk çığlığı. Dees duymadı bile. Cessna'nın açık bagajını ve kuyruk numarasını almaya dikkat ederek üç poz fotoğrafını çekti.

Dees koştu. Yine cam şangırtısı duyuldu. Bir ceset daha yere (içi koyu öksürüp şurubu dolu bez bebek gibi) fırlatıldı. Dees baktı, bir hareket gördü, pelerin olabilecek bir dalgalanma seçti... Ama hâlâ çok uzaktaydı. Dönüp uçağın iki poz fotoğrafını daha çekti.

Sonra yine dönüp terminale koştu. Elinde silah olarak sadece bir Nikon fotoğraf makinesi olduğu aklına bile gelmemişti.

On metre kala durdu. Yerde biri kadın biri erkek iki yetişkin veya ufak tefek bir kadın ya da on üç yaşlarında bir kıza ait üç ceset vardı. Kızın başı kesildiği için bunu söylemek pek kolay değildi.

Dees makineyi doğrultup altı poz çekti. Her seferinde flaş yanmış, otomatik mekanizma bir dönme sesiyle filmi sarmıştı.

Dees aklından çektiği pozları sayıyordu. Otuz altı pozluk film koymuştu. On bir tane çekmişti, geriye yirmi beş poz kalmıştı. Pantolonun cebinde yedek filmi de vardı... Eğer değiştirecek zaman bulabilirse. Ama bundan emin olamazdı; bu gibi durumlarda fırsatları kaçırmamalıydın.

Dees terminale varmıştı, uzanıp kapıyı açtı.

9

Dees yeryüzünde görülecek her şeyi görmüş olduğunu sanıyordu ama böyle bir manzarayı asla görmüş değildi. Asla.

'Kaç kişi?' diye aklından geçiyordu. 'Kaç kişi öldürdün? Altı mı? Sekiz mi? Bir düzine mi?'

Bunu söylemek olanaksızdı. Gece Pilotu küçük özel terminali bir kasap dükkânına çevirmişti. Her tarafta ceset ve ceset parçaları vardı. Siyah Converse spor ayakkabısı içinde bir ayak gördü; hemen deklanşöre bastı. Parçalanmış bir gövde; onu da çekti. Yağlı bir teknisyen tulumu içinde bir adam. Yüzü alnından çenesine kadar yarılmıştı. Burnu iki parçaydı ve her nedense Dees'e yarılmış ve ekmek arasına konulmaya hazır kızarmış sosisi hatırlatmıştı.

Dees onu da çekti.

Ancak aniden içinden bir ses 'Yeter!' diye haykırdı. Savsaklanması imkânsız bir ses.

'Yeter, dur artık, tamam!'

Duvarda TUVALETLERE GİDER diye bir yazı gördü ve fotoğraf makinesi boynunda sallanarak okun gösterdiği yönde koşmaya başladı.

İlk karşısında çıkan erkekler tuvaleti oldu, ancak uzaylılar odası bile olsa aldıracak durumda değildi. Dees hıçkırarak ağlıyordu. Bu seslerin kendisinden geldiğine inanamıyordu. Ağlamayalı yıllar olmuştu. En son ağladığında çocuktu.

Kapıyı çarparak kapattı, kontrolünü kaybeden bir kayakçı gibi kaydı ve sıradaki ikinci musluğun kenarını yakaladı.

Eğildiği zaman içindeki her şey bir anda boşaldı, bir kısmı kenarlara çarpıp yüzüne savruldu. Motel odasında telefon başında yediği tavuğun kokusunu aldı ve yeniden kusmaya başladı.

'Tanrım, bu bir insan olamaz,' diye düşünüyordu.

Tam o anda sesi duydu.

Bu daha önce bin kere duyduğu bir sesti, herhangi bir Amerikalının yaşamında çok olağan olan bir ses... Ama şimdi aynı ses kendisinde hiç bilmediği ve inanamadığı bir korku yaratıyordu.

Pisuvara işeyen bir insanın çıkardığı ses.

Ama kusmuğuyla lekelenmiş aynadan tuvaletin üç pisularını da görüyordu ve hiçbirinin başında herhangi biri yoktu.

Vampirlerin gölgesi olmaz...

O sırada ortadaki pisuvara çarpan kızılımsı sıvıyı, sıvının kenarlardan akıp ortadaki geometrik biçimli deliklerde dönerek toplandığını gördü.

Havada herhangi bir şey görünmüyordu, sadece porselene çarpınca beliren bir sıvı.

Dees olduğu yerde dondu. Ellerini musluğun kenarına dayadı, ağzı burnu, sinüsleri tavuğun kokusuyla dolu olarak durdu ve hemen arkasında yer alan bu inanılmaz şeye baktı.

'Bir vampirin işediğini görüyorum,' diye düşündü.

'Ben artık öldüm sayılır,' diye düşündü.

Aynada pisuvarın su kolunun kendiliğinden aşağı döndüğünü gördü. Su gürültüyle boşaldı.

Dees arkasında duyduğu hışırtının bir pelerin olduğunu anladı. Olduğu yerde bekledi.

Hemen arkasında biri konuştu. Sesin sahibi o kadar yakınındaydı ki, Dees ensesinde onun soğuk soluğunu hissediyordu.

"Beni izledin," dedi ses.

Dees inledi.

"Evet," dedi ses sanki Dees inkâr etmiş gibi. "Seni biliyorum. Her şeyini biliyorum. Benim meraklı dostum, beni

iyi dinle, çünkü bunu sadece bir kere söyleyeceğim: Beni izlemekten vazgeç."

Dees köpek gibi bir ses çıkarıp bir daha inlerken pantolonunu ıslattı.

"Fotoğraf makineni aç," dedi ses.

"Filmim!" diye Dees'in içinden bir ses çıktı. "Filmim! Sahip olduğum her şey! Fotoğraflarım!"

Pelerinin havalandığı duyuldu yine. Yarasa gibi. Dees hiçbir şey göremediği halde Gece Pilotu'nun daha da yaklaştığını hissetti.

"Şimdi."

Sahip olduğu tek şey değildi film.

Yaşamı da vardı.

"Sen gerçeksin," diye fısıldadı.

"Sen de öyle." Dees şimdi görünmeyen adamın soluğundaki eski mezarların kokusunu duyabiliyordu. "En azından şimdilik. Bu senin son şansın benim meraklı biyografyacım. Aç makineyi... Yoksa ben açarım."

Dees tümüyle uyuşmuş parmaklarıyla Nikon'unu açtı.

Donmuş yüzünün çevresinden bir hava dolaştı, hareket eden usturalar gibi. Bir an için kanlı uzun beyaz bir el, pislik dolu tırnaklar gördü.

Sonra filmi fotoğraf makinesinden çıktı.

Bir kanat çırpma sesi daha duyuldu. Pis kokan bir soluk. Dees Gece Pilotu'nun kendisini her şeye rağmen öldüreceğini düşündü. Ama aynada tuvaletin kapısının kendi kendine açıldığını gördü.

'Bana ihtiyacı yok,' diye düşündü. 'Bu akşam karnını doyurmuş olmalı.' Yine kusmaya başladı ve bu kere doğruca aynadaki hayaline doğru.

Kapı kendi kendine kapandı.

Dees üç dakika kadar orada durdu; yaklaşan siren sesleri başının üstüne gelene kadar; bir uçak motorunun öksürmesini ve uğultusunu duyana kadar.

Hiç kuşkusuz, Cessna Skymaster 337'nin motoru.

Sonra tuvaletten çıktı, koridordan geçti, terminale yürüdü. Ayağı bir kan gölü içinde kayarken az daha düşüyordu.

"Dur bakalım!" diye arkasından bir polis bağırdı. "Kıpırdama! Bir hareket yaptığın anda kendini ölmüş bil!"

Dees geri bile dönmedi.

"Basın, hıyar herif!" diyerek bir eliyle fotoğraf makinesini, ötekiyle basın kartını kaldırıp gösterdi. Makineden sarkan filmiyle birlikte kırılan camlardan birinin önüne yürüyüp Cessna'nın 5 numaralı pistte hız kazanmasını seyretti. Uçak bir an jeneratörün alevleri ışığında kara bir gölgeydi. Yarasaya benzeyen bir gölge. Sonra birden havalandı. Polis Dees'i arkadan duvara yasladığında burnu çarptı ve kanamaya başladı. Ama Dees aldırmadı bile, artık hiçbir şeye aldırmıyordu ve hıçkırıklar göğsünü parçalarcasına yükselirken gözlerini kapattı ve yine Gece Pilotu'nun porselene çarpınca beliren çişini gördü.

Onu ömrünün sonuna kadar göreceğinden emindi.

4

Dopsy

Sheridan, alışveriş merkezi boyunca yürürken COUSINTOWN yazılı ışıklı tabelanın altındaki ana giriş kapısında beliren küçük çocuğu gördü. Bu üç yaşlarında, iri bir oğlandı. Sheridan onun yüzündeki ifadeye takılmıştı. Çocuk ağlamamak için kendini tutuyorsa da, az sonra ağlayacaktı.

Sheridan o alışkın olduğu kendinden iğrenme duygusunu hissederek durakladı... Ama artık bir çocuk çaldığı zamanlar giderek daha az hissediyordu bu duyguyu. İlk seferinde bir hafta uyumamıştı. Kendine Bay Sihirbaz diyen o iriyarı Türk'ü düşünüyor ve adamın çocukları ne yaptığını merak ediyordu.

Türk, "Onlar gemiyle gezintiye çıkıyor, Bay Sheridan," demiş ve gülümsemişti. O gülümseme, 'Eğer iyiliğini istiyorsan bir daha bunu sormazsın,' der gibiydi.

Sheridan bir daha sormamışsa da, bu merak etmediği anlamına gelmiyordu. Özellikle de sonraları. İkincisi de en az birincisi kadar berbat olmuştu... Üçüncüsünde bu duygu hafiflemişti... Dördüncüsünde ise gemi gezintisini ve çocukları neyin beklediğini artık hemen hemen merak etmez olmuştu.

Sheridan kamyonetini alışveriş merkezinin önündeki özürlü park yerlerinden birine çekti. Kamyonetin plakası eyaletin sakatlara verdiği özel plakalardan biriydi. Plaka altın değerindeydi; hem alışveriş merkezi güvenlik memurları bir şeyden kuşkulanmazlardı, hem de park yerleri genelde boş olurdu.

'Her zaman aramasan da bir iki gün öncesinde mutlaka bir sakat plakası çalarsın.'

Bunlar önemli değildi şimdi; başı dertteydi ve oradaki çocuk bazı büyük sorunlarını çözebilirdi.

Sheridan arabadan inip, çevresine giderek artan bir panikle bakmakta olan çocuğa doğru yürüdü. 'Evet, beş yaşında var,' diye düşündü, 'Hatta altı bile olabilir, çok zayıf sadece.' Camlı kapılardan gelen sert floresan ışık altında çocuğun yüzü kâğıt gibi beyazdı, belki sadece korkuyor değil, hastaydı da. Ancak Sheridan bunun sadece büyük bir korku olduğunu anlıyordu. Sheridan bu bakışı gördüğünde hemen anlardı, çünkü son bir buçuk yıl içinde kendi aynasında pek çok kere bu büyük korkuyu görmüştü.

Çocuk yanından geçenlere, alışveriş etmek için mağazaya girenlere, elleri paketlerle dolu olarak çıkanlara umutla bakıyordu.

Üzerinde Tuffskin blucini, Pittsburgh Penguins tişörtü olan çocuk yardım arıyordu, kendisine bakıp da bir aksilik olduğunu anlayıp ona yardım edecek birini bekliyordu. "Babanı mı kaybettin, evlat?" gibi örneğin. Bir dost arıyordu yani.

'İşte ben geldim,' diye düşündü Sheridan. 'İşte ben geldim, evlat, ben senin dostun olurum.'

Çocuğun tam yanına yaklaşıyordu ki, içerden kapılara doğru bir güvenlik görevlisinin gelmekte olduğunu gördü. Adam ceplerinde bir şey, belki bir paket sigara aranıyordu. Dışarı çıkıp çocuğu görürse Sheridan'ın işi kesinlikle suya düşecekti.

'Lanet olsun,' diye düşündü. Ama hiç olmazsa çocukla konuştuğu görülmeyecekti. Bu daha da beter olurdu.

Sheridan bir adım geri çekilip, sanki anahtarlarının yerinde olduğundan emin olmak istercesine ceplerini yokladı. Bir çocuğa, bir güvenlik görevlisine bakıyordu. Oğlan ağlamaya başlamıştı. Öyle avaz avaz değil henüz, ama kırmızı COUSINTOWN işaretini yansıtan iri damlalar süzülüyordu yanaklarından aşağı.

Enformasyon bölmesindeki kız güvenlik görevlisine el edip bir şey söyledi. Kız yirmi beş yaşlarında, kara saçlı ve güzeldi; adam ise bıyıklı ve sarı saçlı. Adam dirsekleri üzerine dayanıp kıza gülümseyerek bakınca, Sheridan onların dergilerin arka kapaklarındaki sigara reklamlarına benzediklerini düşündü. Salem Spirit. Light My Lucky. Kendisi burada ölüp ölüp diriliyordu, onlar ise orada havadan sudan söz ediyorlardı. 'İşten sonra ne yapıyorsun, yeni açılan yerde bir içki içelim mi?' Falan filan. Kız erkeğe gözlerini kırpıştırıyordu. Ne kadar da hoş.

Sheridan birden fırsattan yararlanmaya karar verdi. Oğlanın göğsü inip kalkıyordu ve hıçkırarak ağlamaya başladığında biri kendisini mutlaka fark ederdi. Sheridan güvenlik görevlisi elli metre ilerdeyken hamle yapmaktan pek hoşlanmıyordu, ama yirmi dört saat içinde Bay Reggie'nin kumarhanesine olan borçlarını ödemezse, iki iriyarı adam kendisini ziyaret edip kollarını kırardı.

Sheridan çocuğa doğru yürüdü; sıradan bir Van Heusen gömleği ve haki pantolon giymiş, ilk bakışta sevecen bir ifadesi olan geniş, sıradan yüzlü iri bir adam. Ellerini dizlerine dayayıp oğlana doğru eğilince çocuk solgun ve ürkek yüzünü kaldırdı. Gözlerinin zümrüt yeşili, ışığı yansıtan gözyaşlarıyla daha da belirginleşmişti.

"Babanı mı kaybettin, evlat?" diye sordu Sheridan.

"Popsy'yi," dedi oğlan gözlerini silerken. "Popsy'yi bulamıyorum..."

Çocuk hıçkırmaya başladı ve içeri girmek üzere olan bir kadın kaygılı bakışlarla kendilerine baktı.

"Önemli değil," dedi Sheridan. Kadın yoluna devam etti. Sheridan oğlanın omuzlarına elini atıp onu hafifçe çevirdi... Kamyonete doğru. Sonra kapılardan içeri baktı.

Güvenlik görevlisi yüzünü enformasyon bölmesindeki kızın yüzüne iyice yaklaştırmıştı şimdi. O gece aralarında bir şey olacak gibiydi. Sheridan rahatladı. Şu anda alışveriş merkezi soyulabilirdi ve adam bunun farkında bile olmazdı.

"Popsy'yi istiyorum!" diye sızlandı oğlan.

"Elbette istiyorsun ve biz de onu bulacağız, şimdi. Sen sakın endişelenme."

Oğlanı biraz daha sağa çekti.

Çocuk aniden umuda kapılmış gibi baktı yüzüne.

"Onu bulabilir misiniz, Bayım?"

"Elbette!" Sheridan güven verircesine gülümsedi. "Kayıp Popsy'leri bulmak... benim işimdir diyebiliriz."

"Sahi mi?" Gözlerinden hâlâ yaş akmasına rağmen oğlan gülümsedi.

"Elbette." Sheridan artık iyice göremediği (ki, bu durumda o da Sheridan'la çocuğu göremezdi) bekçinin hâlâ kıza dalmış olup olmadığını kontrol etti. Adam meşguldü. "Popsy'nin üzerinde nasıl bir elbise vardı, evlat?" diye sordu.

"Elbisesi vardı. Her zaman onu giyer. Onu kot giyerken sadece bir kere gördüm." Çocuk Sheridan'ın Popsy'si hakkında bunları bilmesi gerekirmiş gibi konuşuyordu.

"Herhalde siyah elbiseliydi."

Oğlanın gözleri parladı. "Onu gördünüz mü? Nerede?"

Çocuk gözyaşlarını unutup kapıya doğru dönünce, Sheridan soluk yüzlü piçi hemen orada yakalayıvermek için zor tuttu kendini. Bu doğru olmazdı. Olay çıkarmamalıydı. İnsanların sonradan hatırlayacakları hiçbir şey yapamazdı.

Onu ne olursa olsun kamyonete atması gerekiyordu. Kamyonetin ön camı hariç çevresi hep koyu renk camlıydı. Burnunu cama yapıştırmadığın takdirde içerisini göremezdin.

Onu önce kamyonete atmalıydı.

Çocuğun koluna dokundu. "O içerde değildi, evlat, Şu tarafta gördüm."

Sheridan sonsuz araba dizisiyle büyük otoparkı gösterdi. Otoparkın öteki ucunda bir girişi, onun da ötesinde McDonald's'ın sarı çifte kemerleri vardı.

Sheridan ya da Popsy ya da her ikisi birden akıllarını kaçırmış gibi, "Popsy'nin orada ne işi var?" diye sordu çocuk.

"Bilmiyorum," dedi Sheridan. Sheridan'ın kafası şimdi ekspres tren gibi çalışıyordu. Bu noktada artık yanlış yapamazdı. Popsy. Baba değil. Popsy belki de büyükbaba demekti. "Onun olduğuna eminim," dedi. "Siyah elbiseli yaşlıca bir adam. Beyaz saçlı, yeşil kravatlı..."

"Popsy mavi kravatını takmıştı. En çok onu sevdiğimi bilir."

"Evet, mavi de olabilir. Bu ışık altında kolay seçilmiyor kuşkusuz. Haydi, gel kamyonete atla da seni oraya götüreyim."

"Popsy olduğundan emin misiniz?" diye sordu çocuk. "Onun oraya gideceğini hiç sanmıyorum..."

Sheridan omuzlarını silkti. "Bak evlat, onun büyükbaban olduğuna inanmıyorsan, git kendin ara. Belki bulursun." Sheridan kamyonete doğru yürümeye başladı.

Çocuk bunu yutmamıştı. Sheridan geri dönmeyi düşündü, ama bu işle yeterince uğraşmıştı. Çevreden görülebilecek ilişkiyi ya çok kısa tutardın ya da Hammerton Bay'de yirmi yılı göze alırdın. Başka bir alışveriş merkezine gidebilirdi. Scoterville'e belki, ya da...

"Bir dakika, Bayım," diye çocuk korku dolu bir sesle arkasından bağırdı: "Bekle! Ona susadığımı söylemiştim, belki de içecek bir şey almak için oraya gitmiştir. Bekle!"

Sheridan gülümseyerek geri döndü. "Zaten seni bırakacak değildim, evlat."

Çocuğu mavi boyalı kamyonete götürdü. Kapıyı açıp gülümsedi. Çocuk o soluk yüzü ve iri gözleriyle kuşkuyla baktı kendisine.

"Salonuma buyur bakalım, küçük dostum," diyen Sheridan tümüyle doğal bir gülümsemeyle baktı çocuğa. Bu işte bu kadar ustalaşmış olması gerçekten tüyler ürperticiydi.

Çocuk bilmiyordu ama, kapı kapandığı anda artık Briggs Sheridan'ın malıydı.

* * *

Sheridan'ın yaşamında bir tek sorunu vardı. Bir eteğin hışırtısından ya da ipekli çoraba dokunmaktan herhangi bir erkek kadar zevk alsa da, bu ne kadındı ne de akşamları birkaç kadeh almasına karşılık, içki. Sheridan'ın sorunu –hatta buna büyük kusuru da diyebilirdiniz– kumardı. Bu yüzden işini kaybetmişti, kredi kartlarını, annesinden kalan evi kaybetmişti. Şimdiye kadar cezaevine düşmüş değildi, ama Bay Reggie ile başının belaya girdiği o ilk seferde, ona kıyasla cezaevinin bir dinlenme yeri olacağını düşünmüştü.

O gece biraz çıldırır gibi olmuştu. İnsanın yavaş yavaş değil de bir anda kaybetmesinin çok daha iyi olduğunu öğrenmişti. O zaman umudun kırılır, evine gider, biraz televizyon seyreder ve yatıp uyurdun. Ama ilk başta biraz kazandın mı, kâğıtları elinden bırakmak istemezdin. Sheridan da o gece sona erdiğinde on yedi bin dolar kaybetmişti. Buna kendisi bile inanamamıştı, kaybının büyüklüğü ile adeta başı dönmüş bir halde gitmişti evine. Arabada eve giderken, kendi kendine Bay Reggie'ye olan borcunun yedi yüz değil, yedi bin değil, tam on yedi bin dolar olduğunu tekrarlayıp durmuştu. Bunu her düşündüğünde kıkırdamaya başlamış ve radyonun sesini biraz daha açmıştı.

Ama ertesi gece iki goril –eğer borcunu ödemezse kollarını yeni ve ilginç şekillerde kıracak olan o iki herif– onu Bay Reggie'nin bürosuna soktuklarında hiç kıkırdamıyordu.

"Ödeyeceğim," demişti Sheridan. "Dinleyin, sorun değil, iki gün tanıyın bana, en çok bir hafta, iki hafta tanıyın..."

"Canımı sıkıyorsun, Sheridan," dedi Bay Reggie.

"Ben..."

"Kes sesini. Sana bir hafta verirsem ne yapacağını bilmiyor muyum sanıyorsun? Eğer yanına yanaşacağın bir arkadaşın kalmışsa gidip iki yüz dolar borç almaya çalışacaksın. Arkadaş bulamazsan bir içki dükkânı soyarsın, eğer cesaretin varsa. Cesaretin olduğunu sanmıyorum, ama her şey mümkün." Bay Reggie öne eğilip çenesini ellerine dayadı, gülümsedi. Ted Lapidus kolonyası kokuyordu. "Hem iki yüz doları bulursan ne yapacaksın?"

"Size vereceğim," dedi Sheridan. Artık ağlamaklıydı. "Hemen size vereceğim!"

"Hayır vermeyeceksin," dedi Bay Reggie. "At yarışına gidip paranı artırmaya çalışacaksın. Bana vereceğin sadece bir dizi boktan mazeret olacak. Bu kez kendi çapını çok aştın, dostum."

Sheridan gözyaşlarını tutamadı.

Bay Reggie, "Bu arkadaşlar seni uzun süreliğine hastanelik eder," dedi. "Kollarında ve burnunda bir tüple yatarsın o zaman."

Sheridan daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

"Sana yardım edeceğim," diyen Bay Reggie masasının üzerinden Sheridan'a katlı bir kâğıt uzattı. "Bu adamla geçinebilirsin. Adı Bay Sihirbaz, ama kendisi senden farksız bir bok çuvalıdır. Şimdi def ol buradan. Seni bir hafta sonra buraya getirteceğim ve masanın üstünde senetlerin olacak. Ya onları satın alırsın ya da arkadaşlar senin üzerinde biraz çalışır. Şunu da söyleyeyim, bir kere işe başladılar mı, tatmin olana kadar durmazlar."

Türk'ün gerçek adı katlanmış kâğıtta yazılıydı. Sheridan onu görmeye gitti ve çocuklarla gemi gezintilerinden söz etti. Bay Sihirbaz aynı zamanda Bay Reggie'nin elindeki senetlerden epey yüksek bir rakamı da dile getirmişti. İşte Sheridan ondan sonra alışveriş merkezlerinde dolaşmaya başladı.

* * *

Sheridan kamyoneti Cousintown Alışveriş Merkezi otoparkından çıkardı, yan yoldan geçip McDonald's'ın giriş yoluna soktu. Yanındaki koltukta oturan çocuk gözlerini dikmiş dikkatle ön camdan dışarı bakıyordu. Sheridan binaya doğru sürdü, gelen trafikten kaçınmak için geniş bir yay çizip yoluna devam etti.

"Neden arkaya gidiyorsun?" diye sordu çocuk.

"Öteki kapıya gitmek gerek. Sakin ol, çocuk. Onu orada gördüm galiba."

"Gördün mü? Gerçekten gördün mü?"

"Gerçekten gördüm."

Çocuğun yüzü rahatlarken Sheridan bir an için ona acıdı. Lanet olsun, kendisi bir canavar ya da manyak değildi ya. Ama borçları giderek artmıştı ve Bay Reggie canına okumakta kararlıydı. Bu defa on yedi bin değildi borcu, yirmi, hatta yirmi beş bin de değildi. Bu defa otuz beş bin dolar bulması gerekiyordu, haftaya cumartesiye kadar, kemiklerinin kırılmasını istemiyorsa.

Sheridan kamyoneti çöp ezme makinesinin yanına çekti. Sheridan sol elini yan kapıdaki cebe daldırdı ve bir çift mavi çelikten kelepçe çıkardı. Kelepçeler açıktı.

"Burada neden durduk, Bayım?" diye sordu çocuk. Sesinde yine korku vardı, ama niteliği değişmişti; kalabalık alışveriş merkezinde Popsy'sini kaybetmenin başına gelecek felaketlerin en kötüsü olmadığını anlamış gibiydi.

"Durduğumuz falan yok," dedi. Sheridan bu işi ikinci yapışında altı yaşındaki bir çocuğu bile küçümsememesi

gerektiğini öğrenmişti. İkinci oğlan bacak arasına bir tekme sallayıp az daha kaçıyordu. “Arabayı sürmeye başladığımda gözlüğümü takmamış olduğumu hatırladım,” dedi. “Ehliyetimi elimden alabilirler. Gözlüğüm şu yerdeki kutuda. Senin tarafına kaymış, onu bana verir misin?”

Çocuk boş olan gözlük kutusunu almak için eğildi. Sheridan uzanıp kelepçelerden birini çocuğun bileğine geçirdi ve o anda başına bela aldığını anladı. Altı yaşındakileri küçümsemenin çok kötü bir hata olduğunu daha biraz önce düşünmemiş miydi? Piç kurusu bir kurt yavrusu gibi boğuşuyor, Sheridan’ın tahmin edemeyeceği bir güce sahip olduğunu gösteriyordu. Sağa sola dönüp soluk soluğa, kuş gibi sesler çıkararak kapıya doğru atıldı. Kapı kolunu tuttu. Kapı açıldı ama iç lamba yanmadı. Sheridan o ikinci seferden sonra lambayı sökmüştü.

Sheridan oğlanı tişörtünün yakasından tutup içeri çekti. Kelepçenin diğer halkasını koltuğun kenarındaki özel demire geçirmeye çalmıştı ama başaramadı. Çocuk elini iki kere ısırıp kan çıkardı. Tanrım, dişleri ustura gibiydi. Derinlere kadar dalan sancı kolu boyunca çelik gibi bir iz bıraktı. Çocuğun ağzına bir yumruk indirdi. Oğlan şaşkın bir halde koltuğa devrildi. Sheridan kelepçenin halkasını demire geçirip kapattı, sonra koltuğunun arkasına yaslanıp sağ elinin üstünü emmeye koyuldu.

Acısı gerçekten büyüktü. Elini ağzından çekip ön tablonun soluk ışığında baktı. Parmak boğumlarından bileğine kadar beşer santimlik iki derin iz. Hafifçe kanıyor. Ama yine de çocuğa bir daha vurmayı istemedi, bu isteksizliğinin Türk’ün malına zarar vermemekle bir ilgisi yoktu; Türk her ne kadar mala zarar verirsen değeri düşer, diye kendini uyarmışsa da.

Hayır, oğlanı karşı koyduğu için suçlamıyordu, kendisi de aynı şeyi yapardı. Ama yarayı bir an önce temizlemeliydi, hatta aşı yaptırtmak zorunda bile kalabilirdi; bir yerde

insan ısırığının çok kötü olduğunu okumuştu. Yine de, oğlanın cesaretine hayranlık duymamak elde değildi.

Sheridan kamyoneti hareket ettirdi, hamburgercinin önünden geçti, tekrar arka yola çıkıp sola döndü. Türk'ün Taluda Heights'ta büyük bir çiftlik evi vardı. Sheridan işi sağlama bağlamak için oraya ara yollardan kırk dakikada gidecekti. Otuz mil. Kırk beş dakika, bilemedin bir saatte orada olurdu.

Kamyonet GÜZEL COUSİNTOWN ALIŞVERİŞ MERKEZİ'NE GELDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ levhasının yanından geçip sola döndü ve hız limiti olan kırk mili aşmamak üzere hızlandı. Arka cebindeki mendilini çıkartıp sağ elini sardıktan sonra, farlarının ışıklarını izleyerek Türk'ün bir oğlan çocuğu karşılığında vereceği kırk bin doları düşünmeye koyuldu.

* * *

"Pişman olacaksın," dedi çocuk.

Sheridan, yirmi el arka arkaya kazandığı oyundan sonra Bay Reggie'nin bu defa kendi ayakları dibinde yalvardığı hayal âleminden sıyrılarak, sabırsızlıkla çevresine bakındı.

Oğlan yine ağlıyordu; alışveriş merkezinin parlak ışıklarından çok uzak olmalarına rağmen gözyaşlarında hâlâ o garip pembelik vardı. Sheridan çocuğun bulaşıcı bir hastalığı olup olmadığını düşündü. Ama bu gibi şeyler üzerinde kaygılanmak için artık çok geç olduğundan, bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

"Popsy seni bulunca pişman olacaksın," dedi çocuk.

"Öyle." Sheridan bir sigara yaktı. 28 no'lu eyalet yolundan çıkıp iki şeritli bir asfalta girdi. Solunda bataklık bir arazi, sağında göz alabildiğince bir orman uzanıyordu.

Çocuk kelepçeleri çekiştirerek hıçkırdı.

"Kes," dedi Sheridan. "Bunun bir yararı olmaz."

Ama çocuk tekrar asıldı kelepçelere. Bu defa Sheridan'ın hiç hoşuna gitmeyen bir ses çıktı. Yana dönüp bakın-

ca kendi elleriyle kaynak yaptığı demirin bükülmüş olduğunu görerek şaşırdı. 'Tüh!' diye düşündü. 'Ustura gibi dişleri var ve öküz kadar güçlü. Hastayken böyleyse, sağlam bir gününde kaçırmaya kalkmadığım için Tanrı'ya şükretmek lazım.'

Kamyoneti yolun kenarına çekti. "Kes dedim sana!"

"Hayır!"

Çocuk kelepçelere bir daha asıldı. Sheridan maden parçasının biraz daha büküldüğünü gördü. Bunu bir çocuk nasıl yapabilirdi ki?

'Panik bu,' dedi kendi kendine. 'Paniğin verdiği güç bu.'

Torpido gözünü açıp şırıngayı çıkardı. Bunu Türk vermiş, zorunlu kalmadıkça kullanmaması için de uyarmıştı. Türk, uyuşturucu malı bozabilir demişti.

"Bunu görüyor musun?"

Çocuk gözünün ucuyla şırıngaya bakıp başını salladı.

"Bunu kullanmamı ister misin?"

Çocuk hemen başını salladı. Güçlü olsa da, her çocuk gibi iğneden korkuyor olmasına Sheridan sevinmişti.

"Akıllılık ettin. Yoksa ne olduğunu anlamazdın." Sheridan durakladı. Söylemek istemezdi aslında. Aslında zor durumda kalmadığı zamanlar iyi bir insandı. "Seni öldürebilir de."

Çocuk yanakları korkudan bembeyaz kesilmiş, dudakları titreyerek baktı adama.

"Kelepçeyi çekiştirmezsen iğneyi kaldırırım. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı çocuk.

"Söz veriyor musun?"

"Evet." Çocuk dudağını kaldırınca beyaz dişleri göründü. Dişinin birinde Sheridan'ın kanı vardı.

"Annenin üzerine yemin eder misin?"

"Benim hiç annem olmadı."

"Tüh!" diye söylenen Sheridan kamyoneti hareket ettirdi. Artık anayoldan çıktığı için hızlı gidiyordu. Çocuktan ürkmüştü. Bir an önce parasını alıp ortadan yok olmak istiyordu.

"Benim Popsy'im gerçekten güçlüdür, Bayım."

"Öyle mi?"

"Beni bulacaktır."

"Ya."

"Benim kokumu alır."

Sheridan buna inanmıştı. O da çocuğun kokusunu alıyordu. Daha önceki seferlerde öğrendiği gibi korkunun da bir kokusu vardı, ama bu gerçekdışı bir şeydi; çocuk ter, çamur ve ağır ağır kaynayan akü asidi kokuyordu. Sheridan çocukta bir gariplik olduğunu her an biraz daha çok hissediyordu... Ama bu az sonra Bay Sihirbaz'ın sorunu olacaktı, onun değil.

Sheridan camını araladı. Solda bataklık devam ediyor, durgun sularda ay kırık kırık yansıyordu.

"Popsy uçabilir."

"Deme. Bir iki kadeh çekti mi kartal gibi uçtuğundan hiç kuşkum yok."

"Popsy..."

"Yeter bu Popsy palavrası çocuk, tamam mı?"

Çocuk sustu.

* * *

Dört mil sonra soldaki bataklık geniş ve boş bir havuza dönüştü. Sheridan havuzun kuzeyinden geçen yola girdi. Beş mil sonra 41 no'lu karayoluna girecek ve oradan dosdoğru Taluda Heights'a varacaktı.

Havuza doğru baktı... Ay ışığında dümdüz gümüş bir parıltı... Ama ay ışığı birden yok oldu. Örtülmüştü.

Bir ipe asılı çamaşırların rüzgârda savrulmasını andıran bir ses vardı başının üzerinde.

"Popsy!" diye bağırdı çocuk.

"Kes sesini. O bir kuştu."

Ancak Sheridan birden korkmuştu, hem de çok korkmuştu. Çocuğa baktı. Dudakları geriye çekilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Dişleri çok beyaz ve iriydi.

Hayır... İri değil. İri doğru sözcük değildi. Uzun demesi gerekirdi. Özellikle üsttekiler. Ne denirdi onlara? Azıdişleri.

Sanki uyuşturucu almış gibi aklı uçmaya başladı.

"Ona susadığımı söyledim.

Beni bulacak.

Benim kokumu alır.

Popsy uçabilir."

Kamyonetin üstüne iri bir şey kondu.

"Popsy!" diye bağırdı çocuk sevinçle. Sheridan'ın önü birden kapanmıştı. Damarları görünen kocaman bir kanat ön camı boylu boyunca kapatmıştı.

'Popsy uçabilir.'

Sheridan bir çığlık atıp üzerindeki şeyden kurtulmayı umarak frene bastı. Yine gerilen madenin gıcırtısını duydu, ama bu sefer ardından bir kopma sesi geldi. Çocuğun parmakları bir an sonra yüzüne gömülmüş, yanağını parçalıyordu.

"Beni çaldı, Popsy!" diye, kuş gibi bir sesle kamyonetin üstüne doğru bağırdı. "Beni çaldı, kötü adam beni çaldı!"

'Anlamıyorsun çocuk," diye düşündü Sheridan. El yordamıyla şırıngayı buldu. 'Ben kötü bir insan değilim. Sadece başım belada.'

Sonra elden çok pençeye benzeyen bir şey yan camı parçaladı ve Sheridan'ın elinden şırıngayı kaptı. Aynı anda iki parmağını da kopartmıştı. Popsy bir an sonra sürücü kapısını çerçevesinden kopartıp fırlattı. Sheridan dışı siyah, içi kırmızı ipekli bir pelerin ile yaratığın kravatını gördü... Çocuğun dediği gibi maviydi.

Popsy pençelerini ceketinin üzerinden omuzlarının etine batırarak Sheridan'ı arabadan dışarı çekti. Popsy'nin yeşil gözleri birden kan gülleri kadar kırmızıya dönüşmüştü.

"Torunum bir iki tane Ninja Turtle oyuncağı istediği için oraya gitmiştik," dedi Popsy. Soluğu çürük et kokuyordu. "Televizyonda gösterdiklerinden. Bütün çocuklar onlardan istiyor. Onu rahat bırakacaktın. Bizi rahat bırakacaktın."

Sheridan bez bir bebek gibi sallandı. Popsy'nin çocuğa su isteyip istemediğini sorduğunu duydu. Çocuk çok susadığını, kötü adamın kendisini korkuttuğunu, boğazının kuruduğunu söyledi. Sheridan Popsy'nin tırnağını gördü bir an; tırnak çenesinin altına gömülmeden hemen önce. Ne olduğunu anlamadan o testere gibi tırnak boğazını kesmişti ve kendini kaybetmeden önce son gördüğü de, çocuğun, tıpkı kendisinin çocukluğundaki sıcak yaz günlerinde bahçe çeşmesi önünde yaptığı gibi, avuçlarını bitiştirip akan kana tuttuğu ve Popsy'nin de bir büyükbaba sevgisiyle çocuğun saçlarını okşamakta olduğuydu.

5

İthaf

NEW York'un en eski ve en büyük otellerinden biri olan Le Palais'nin, döner kapıları, limuzinleri ve taksilerinin ötesinde, köşenin hemen öteki yanında küçük, işaretsiz ve çoğunlukla dikkat edilmeyen bir kapısı daha vardır.

Bir sabah saat yediye çeyrek kala elinde mavi kumaştan çantası ve yüzünde gülümsemesiyle Martha Rosewall işte bu kapıya yaklaşmaktaydı. Çantasını taşıması olağan bir şeyse de, gülümsemesi hiç de olağan değildi. Martha işinde mutsuz değildi. Le Palais'te on ila on ikinci katların başbakıcısı olmak bazıları için önemsiz bir iş gibi görünse de, Alabama Babylon'da geçen çocukluk günlerinde pirinç ve buğday çuvallarından yapılma elbiseler giymiş bir kadın için bu hem çok önemliydi, hem de bir ödül gibi görünüyordu. Ancak iş ne olursa olsun, film yıldızı da olsa, işçi de olsa bir insan sıradan bir günde işine geldiğinde, yüzünde 'Ben hâlâ uyuyorum' diyen bir ifadeyle gelirdi. Ama Martha Rosewall için bu sıradan bir sabah değildi.

Bir gün önce işten eve dönüp de oğlunun Ohio'dan gönderdiği paketi bulunca işler sıradan olmaktan çıkıvermişti. Uzun zamandır beklenen sonunda olmuştu. Martha bir gece önce pek az uyumuş, sık sık kalkıp oğlunun gönder-

diği şeyin gerçek olup olmadığına bakmıştı. Sonunda onu alıp yastığının altına sokmuş ve ancak öyle uyuyabilmişti.

Martha otelin ana giriş kapısının öteki köşesinde olan küçük kapıyı kendi anahtarıyla açtı, üç kat aşağı, yeşile boyalı ve bir yanında dizi dizi Dandu çamaşır arabalarının sıralanmış olduğu uzun koridora indi. Koridorun o temiz kokusunu, Martha hep taze pişmiş ekmek kokusuna benzetirdi. Lobiden hafif bir müzik sesi oraya kadar geliyorsa da, Martha o günlerde servis asansörlerinin takırtısını ve mutfaktan gelen tabak çanak şakırtılarını duymadığı gibi, onu da duymuyordu.

Koridorun ortalarında, üzerinde Bakım Personeli Şefleri yazılı bir kapı vardı. Martha odaya girip mantosunu çıkardı, on bir tane şefin kahve molalarında toplandığı, sonu gelmeyen kırtasiye işleriyle uğraştıkları büyük odadan geçti. Kocaman masası, duvardaki ilan tahtası ve sürekli izmarit dolu küllükleriyle bu odanın ötesinde bir soyunma odası vardı. Burada da oturma sıraları, dolaplar vardı.

Soyunma odasının öteki ucundaki kapı, duşların olduğu bölüme açılırdı. Kapı o sırada açıldı ve bol tüylü bir Le Palais bornozuna sarınmış Darcy Sagamore, çevresine buharlar saçarak çıktı. Kadın Martha'nın sevinçli yüzünü görünce kollarını açıp gülerek yanına koştu. "Geldi, değil mi? Evet, geldi! Yüzünden okunuyor geldiği!"

Martha, gözlerinden yaşlar boşanana kadar ağlayacağını bilmiyordu. Darcy'yi kucakladı, yüzünü kadının ıslak siyah saçlarına dayadı.

"Ağla, şekerim," dedi Darcy. "Bırak kendini."

"Onunla gurur duyuyorum, Darcy. Gurur duyuyorum."

"Elbette duyacaksın. O yüzden ağlıyorsun ve bu da iyi bir şey... Ağlamayı bırak da göster bakalım. Ama sen tut. Onu ıslatırsam eminim gözümü çıkarırsın."

Martha Rosewall kutsal bir şey çıkartıyormuş gibi mavi bez çantasından oğlunun ilk romanını çıkardı. Kitabı ince

ambalaj kâğıdına sarıp kahverengi önlüğünün altına yerleştirmişti. Darcy'nin hazineyi görmesi için kâğıdı açtı.

Kapağında üç deniz piyadesi olan kapağa dikkatle baktı Darcy; askerlerden birinin başı sargılıydı ve ateş ederek bir tepeye doğru koşuyorlardı. Kitabın kızıl, turuncu harflerle yazılı adı *Blaze of Glory* idi. Resmin altında da, Peter Rosewall diye yazıyordu.

"Çok güzel! Şimdi ötekini göster çabuk!" Darcy sadece ilginç olanı aşıp, doğrudan doğruya sorunun özüne girmek isteyen biri gibi konuşuyordu.

Martha başını sallayarak ithaf sayfasını açtı: "Bu kitabı annem Martha Rosewall'a ithaf ediyorum. Anne, sen olmasaydın başaramazdım." Bunun altında da ince bir elyazısıyla şöyle yazıyordu: "Bu yalan değil. Seni seviyorum, Anne! Pete."

"Ne kadar hoş!" diyen Darcy elinin tersiyle gözlerini kuruladı.

"Hoştan da öte," dedi Martha. Kitabı yine kâğıda sardı. "Gerçek bu." Darcy Sagamore arkadaşının gülümsemesinde sevgiden de öte bir şey gördü. Gördüğü zaferdi.

* * *

Martha ile Darcy saat üçte işten çıktıktan sonra çoğunlukla otelin pastanesi olan La Pâtisserie'ye uğrarlardı. Kimin zaman da daha sert bir şey içmek için lobinin hemen yanındaki Le Cinq'e girerlerdi. Bugün Le Cinq'lik bir olaydı doğrusu. Darcy arkadaşını bölmelerden birine oturttuktan sonra, o öğleden sonra bara bakan Ray'le konuştu. Martha Darcy'ye gülümseyerek bakıp sağ elinin baş ve işaretparmaklarıyla bir daire yaptığını gördü. Darcy kendinden hoşnut bir tavırla bölmeye döndü. Martha arkadaşına kuşkuyla baktı.

"Ne oluyor?"

"Az sonra görürsün."

Ray beş dakika sonra gümüş bir buz kovasıyla geldi. Kovada bir şişe Perrier-Joluët şampanya ile iki soğutulmuş kadeh vardı.

Martha yarı korkmuş yarı sevinçli bir sesle, "Bu da ne?" diye sordu.

"Sus," dedi Darcy.

Ray şişenin mantarını çıkartıp Darcy'nin yanına bıraktı, kadehine bir parmak kadar içki koydu. Darcy elini sallayarak Ray'e göz kırptı.

"Keyfinize bakın, Hanımlar," diyen Ray Martha'ya eliyle bir öpücük gönderdi. "Oğlunu tarafımdan kutla." Hâlâ sersemlemiş olan Martha ağzını açamadan yanlarından uzaklaştı.

Darcy iki kadehe de şampanya koyup kendisininkini kaldırdı. Martha da bir an sonra onu taklit etti. Kadehleri tokuşturdular. "Oğlunun meslek yaşantısının başlaması şerefine," dedi Darcy. Şampanyalarını içtiler. Darcy kadehinin kenarını tekrar Martha'nınkine değdirdi. "Oğluna," dedi. Bir daha içtiler. Martha kadehini bırakamadan Darcy üçüncü kez aynı hareketi tekrarladı. "Bir de ana sevgisine."

"Amin, şekerim," dedi Martha. Dudağında gülümseme varsa da, gözleri gülümsemiyordu. İlk iki sefer şampanyasından birer yudum almıştı. Bu sefer kadehi bitirdi.

Darcy şampanyayı en iyi arkadaşıyla Peter Rosewall'ın başarısını kutlamak için ısmarlamışsa da, tek neden bu değildi. Martha'nın söylediği bir şeyi merak etmişti, hoştan da öte, gerçek. Bu zafer ifadesi ne demek oluyordu?

Martha'nın üçüncü kadehi de içmesini bekledikten sonra, "İthaf konusunda ne demek istemiştin, Martha?" diye sordu.

"Ne?"

"Yalnızca hoş değil, aynı zamanda gerçek olduğunu söylemiştin."

Martha Darcy'ye yanıt vermeden öyle uzun bir süre baktı ki, Darcy sorusunun karşılığını alamayacağına inanmaya başlamıştı. Martha ondan sonra en azından Darcy için çok acı gelen bir kahkaha attı. Neşeli Martha Rosewall'ın, geçirdiği o çetin yaşama karşın, bu kadar acıyla dolu olduğunu bilemezdi. Ancak zafer ifadesi de oradaydı.

"Onun kitabı çoksatar olacak ve eleştirmenler hep iyi şeyler yazacak," dedi Martha. "Buna inanıyorum, ama Peter söylediği için değil. Onun başına gelenler yüzünden inanıyorum buna."

"Kimin?"

"Peter'in babasının." Martha ellerini masanın üzerine koyup sakin bir bakışla Darcy'ye baktı.

"Ama..." Darcy söze başlayacakken sustu. Johnny Rosewall kitap yazmış değildi kuşkusuz. Onun stili daha çok borç senetleri ve duvarlara 'ananı...' diye başlayan yazılar yazmaktı. Martha sanki...

'Fantezileri bir yana bırak,' diye düşündü Darcy. 'Onun ne demek istediğini çok iyi biliyorsun: Pete'den hamileyken Johnny ile evlenmiş olabilir, ama çocuğun babası ondan daha entellektüel biriydi.'

Ama yine de her şey yerli yerine oturmuyordu. Darcy Johnny'yle hiç tanışmamışsa da, Martha'nın albümlerinde fotoğraflarını görmüştü; ve Pete'i çok iyi tanımıştı. Hatta lisedeki son iki yılı ile kolejdeki ilk iki yılı arasında o kadar iyi tanımıştı ki, onu kısmen kendisinin olarak bile düşünmüştü. Mutfağında onca zaman geçiren çocuk ile albümlerdeki adam arasındaki fiziki benzerlik...

"Johnny Pete'in biyolojik babasıydı," dedi Martha sanki arkadaşının aklından geçenleri okumuş gibi. "Burnuna ve gözlerine bakmak bunu anlamak için yeter. Ama doğal babası değildi... Şampanya kaldı mı daha? O kadar güzel içimi var

ki." Başı dönmeye başlayınca Martha'nın sesindeki Güneylilik saklandığı yerden süzülen bir çocuk gibi ortaya çıkmıştı.

Darcy kalan şampanyanın çoğunu Martha'nın kadehine doldurdu. Martha kadehi sapından tutup, sıvının içinden Le Cinq'in ışıklarının altına dönüşünü seyretti. Sonra bir yudum içti, kadehi bırakıp o acı kahkahayla güldü bir daha.

"Neden söz ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi.

"Hayır."

"Anlatacağım," dedi Martha. "Bu kadar yıl sonra birine söylemem gerek artık. Hele kitabını yayımlamış ve onca yıllık hazırlığı artık aşmışken. Tanrı bilir ya, bunları ona anlatamam. Talihli evlatlar annelerinin kendilerini ne kadar sevdiklerini ya da kendileri için ne kadar fedakârlıkta bulunduklarını bilmez, değil mi?"

"Herhalde," dedi Darcy. "Martha şekerim, bana söyleyeceğin bir şey varsa, eğer istersen söylemeden önce düşün biraz..."

"Hayır, ellerinde hiçbir ipucu yok." Darcy arkadaşının söylediklerinin bir tekini bile duymadığını anladı. Martha Rosewall kendi dünyasına gömülmüştü. Bakışları Darcy'ye dönünce dudaklarının kenarında Darcy'nin pek hoşlanmadığı bir gülümseme belirdi. "Bir tek ipucu bile yok," diye tekrarladı. "O ithaf sözcüğünün ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorsan, sanırım bunu bir anaya sorman gerekir. Ne dersin, ha, Darcy?"

Ama Darcy söyleyecek bir söz bulamadı ve ancak başını sallayabildi. Martha sanki kendisiyle aynı fikirde olduğunu söylemiş gibi konuşmaya başladı.

Temel gerçekleri tekrarlamasına gerek yoktu. İki kadın Le Palais'te on bir yıldır birlikte çalışıyorlardı ve bu sürenin büyük bir kısmında yakın arkadaş olmuşlardı.

Darcy bu temel gerçeklerin en temelinin Martha'nın pek bir işe yaramayan, evlendiği kadından çok içki ve uyuşturucuyla ilgili bir adamla evlenmiş olduğunu söyleyebilirdi.

Martha adamla New York'a geldiğinin ikinci ayında tanışmıştı. Daha çok acemiydi ve evlendiği zaman da iki aylık hamileydi. Darcy'ye, hamile olsa da Johnny ile evlenmeye razı olmadan önce inceden inceye düşündüğünü anlatmıştı. Erkeğin kendisinden ayrılmak istememesine minnettardı (pek çok erkeğin kadının ağzından 'hamileyim' sözcüğü çıktıktan beş dakika sonra ortalıktan yok olacağını bilmeyecek kadar toy değildi) ama onun eksikliklerini fark etmemiş değildi.

Martha ilk çocuğunu, üç aylık hamileyken düşünmüştü. Beş ay kadar sonra evliliğinin bilançosunu çıkarmış ve zarar hanesinin dolu olduğunu görmüştü. Johnny geceleri geç geliyor, tutarsız mazeretlar ileri sürüyor, gözleri morarmış dolaşıyordu.

Martha eşyalarını toplamaya vakit bulamadan yine hamile kalmıştı. Johnny'nin tepkisi bu kez ani ve düşmanca olmuştu: Çocuğu düşürmesi için Martha'nın karnına süpürge sopasıyla vurmuştu. İki gece sonra birkaç arkadaşıyla birlikte –onlar da Johnny'nin alacalı elbiseler ve çift renkli ayakkabılara olan zevklerini paylaşıyordu– 116. Sokak'ta bir içki mağazasını soymaya kalkışmışlardı. Dükkân sahibinin tezgâh altında bir tüfeği vardı. Onu çıkarmıştı. Johnny Rosewall'ın da nereden bulduğu bilinmeyen nikel kaplı bir 32'liği vardı. Tabancayı adama doğrultup tetiği çekmişti. Tabanca birden patlamış, namlunun kopan parçalarından biri sağ gözünden beynine girmiş, Johnny'yi anında öldürmüştü.

Martha hamileliğin yedinci ayına kadar çalışmıştı (bunlar Darcy Sagamore'la arkadaşlığından çok önce oluyordu kuşkusuz) sonra da Bayan Proulx, çocuğunu onuncu kat koridorunda ya da çamaşır asansöründe doğurmadan

evine gitmesini söylemişti. Roberta Proulx, "Sen iyi bir işçisin ve istersen daha sonra işine dönebilirsin, ama bu halinle gözüm görmesin seni," demişti.

Martha gitmiş ve iki ay sonra üç buçuk kiloluk bir erkek evlat doğurmuştu. Çocuğa Peter adını vermiş, Peter de zamanı gelince onu ün ve servete ulaştıracağı düşünülen *Blaze of Glory* adlı romanı yazmıştı.

Darcy bütün bunları daha önce de duymuştu. Gerisini –o insanın inanası gelmeyen gerisini– Le Cinq'te önlerinde şampanya kadehleri ve Martha Rosewall'ın ayağının dibindeki çantada Pete'in romanı olduğu halde o öğleden sonra ve gece dinlemişti.

* * *

Martha şampanya kadehini parmakları arasında çevirerek, "Biz o zaman İstasyon Parkı civarında, Stanton Sokağı'nda oturuyorduk," dedi. "Stanton Sokağı'nın İstasyon Parkı ucunda bir kocakarı yaşardı. Kadına Delorme Ana derler ve çoğu onun büyücü olduğuna yemin ederdi. Ben öyle şeylere inanmazdım ama; hatta bir keresinde bizimle aynı binada oturan Octavia Kinsolving'e, uzayda uydular dolaşır ve yeryüzündeki tüm hastalıklara bir deva bulunmuşken insanların böyle saçma sapan şeylere nasıl inandıklarını sormuştum. Octavia kültürlü bir kadındı –Juiliard'a gitmişti– ve 100. Sokak'ta oturmasının tek nedeni, annesiyle üç küçük kardeşine bakmak zorunda olmasıydı. Onun benimle aynı fikirde olacağını sanmıştım, ama o sadece kahkahalarla gülüp başını salladı."

"Yani sen bana büyücülere inandığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır," dedi. "Büyücülere inanmaz, ama Delorme Ana'ya inanırım. O farklıdır. Büyücü diye geçinen bin, hatta on bin, bir milyon kadın içinde gerçekten büyücü olan sadece bir tanesidir.

Ben güldüm. Büyücüye ihtiyacı olmayanlar hep güler. Tıpkı duaya ihtiyacı olmayanların dua edenlere güldükleri gibi. İlk evlendiğim günlerden söz ediyorum; o günlerde Johnny'yi doğru yola sokabileceğime inanıyordum. Anlıyorsun ya?"

Darcy başını salladı.

Sonra düşük yaptım. O zaman her ne kadar kendi kendime itiraf etmediysem de, düşüğün başlıca nedeni Johnny'ydi. Sürekli içiyor ve eline geçen fırsatta beni dövüyordu. Ona verdiğim paranın dışında çantamdan da para alırdı. Ona çantamdan para aşırmaktan vazgeçmesini söyleyince hemen alınma numaraları yapar, böyle bir şey yapmadığını iddia ederdi; eğer ayıksa. Sarhoşsa sadece güler geçerdi.

Anneme yazdım. Doğrusu o mektubu yazmak beni çok incitmişti, çok utanmıştım ve yazarken ağlamıştım. Ama onun ne düşündüğünü bilmek zorundaydım. Bana yazdığı yanıtta hastanelik olmadan bu işi bitirmemi söyledi. Ablam Cassandra (biz ona hep Kissy derdik) ondan da ileri gitti. Bana bir otobüs bileti gönderdi. Zarfın üstüne de pembe rujla HAYDİ diye yazmıştı.

Martha şampanyasından bir yudum daha aldı.

"Ama ben onların sözünü dinlemedim. Kendimi çok onurlu görüyordum. Şimdi düşünüyorum da, onur falan değil, düpedüz aptalca gururdu benimki. Her neyse, evde kaldım işte. Bebeği düşürdükten sonra tekrar hamile kaldım. Ama bunu ilk başta fark etmedim. Bende sabahları bulantı falan olmazdı... Birincisinde de olmamıştı zaten."

"Bu Delorme Ana'ya hamile olduğun için mi gittin yoksa?" diye sordu Darcy. İlk aklına gelen şey Martha'nın çocuğunu düşürmek için büyücüden bir ilaç aldığı olmuştu.

"Hayır, Octavia bana Johnny'nin ceketinin cebinde bulduğum şeyin ne olduğunu ancak Delorme Ana'nın bilebileceğini söylediği için gitmiştim. Küçük bir cam şişede beyaz bir toz."

"Ooo!" dedi Darcy.

Martha neşesizce güldü. "İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bilmek ister misin? İstemezsin herhalde, ama ben yine de söyleyeceğim. Erkeğin içiyorsa ve işsizse kötüdür. İçtiği ve işi olmadığı ve seni dövdüğü zaman gerçekten kötüdür. Daha da kötüsü, ceketinin cebinde belki de bir dolar bulurum umuduyla elini soktuğunda yanında kaşığıyla küçük bir şişe bulmaktır. En kötüsü de nedir biliyor musun? O şişeye bakmak ve içindekinin eroin değil de kokain olduğunu ummaktır."

"Demek şişeyi Delorme Ana'ya götürdün?"

Martha arkadaşına acırmış gibi güldü.

"Şişeyi mi? Ne münasebet! Yaşamaktan pek zevk aldığım yoktu, ama ölmek de istemezdim. Eve gelip de iki gramlık şisesini bulamayınca beni silindir gibi ezer geçerdi. Ben sadece bir tutam alıp bir sigara paketinin selofanı içine doldurdum. Sonra Octavia'ya gittim, o da Delorme Ana'ya gitmemi söyledi ve ben de Delorme Ana'ya gittim."

"Nasıl biriydi?"

Martha arkadaşına Delorme Ana'nın nasıl biri olduğunu, bir apartmanın üçüncü katındaki dairesinde yarım saatini nasıl geçirdiğini ya da oradan çıkışta kadının peşinden koştuğunu sanıp nasıl kaçtığını anlatmayarak, sadece başını salladı. Daire loş ve kokuluydu; mum kokusu, eski duvar kâğıdı kokusu, tarçın ve ekşimiş lavanta kokusu. Bir duvarda İsa'nın, diğerindeyse Nostradamus'un resimleri asılıydı.

Sonunda, "Korkunçtu," dedi. "Kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama yetmiş, doksan ya da yüz on yaşında olabilirdi. Burnunun kenarından alnına, saçlarının dibine kadar uzanan pembe bir yara izi vardı. Yanık izine benziyordu. Yara yüzünden sağ gözü sürekli göz kırpıyormuş gibi görünürdü. Sallanan koltukta oturuyordu ve kucağında bir yün işi vardı. Ben içeri girince, 'Sana söyleyecek üç şeyim var. Birincisi, bana inanmıyorsun. İkincisi, koca-

nın cebinde bulduğun şişede Beyaz Melek eroini var. Üçüncüsü de, üç haftalık hamilesin ve oğluna babasının adını vereceksin,' dedi."

* * *

Martha yakınlarındaki masalarda kimsenin oturmadığından emin olmak için çevresine bakındı, yalnız olduklarını görünce kendisine sessiz bir hayranlıkla bakmakta olan Darcy'ye doğru eğildi.

"Daha sonraları, aklımı başıma topladığımda ilk iki şeyi iyi bir sahne sihirbazının da bileceğini düşündüm. Octavia Kinsolving kadına geleceğimi haber vermişse nedenini de söylemiş olabilirdi. O zaman ne kadar basit olurdu, değil mi? Delorme Ana gibi biri için bu küçük bilgiler çok önemliydi, çünkü büyücü olarak tanınmak istiyorsan, büyücü gibi davranmak zorundasındır."

"Doğru," dedi Darcy.

"Hamileliğime gelince, atmış ve tutturmuş olabilirdi. Ya da... Eh, bazı kadınlar onu da bilir."

Darcy başını salladı. "Bir kadının hamile olduğunu bir bakışta anlayan bir teyzem vardı. Hamile kadından önce bilirdi bunu. İnsanların kokularının değiştiğini söylerdi ve bu koku kadın hamile kaldıktan hemen sonra değişirmiş."

"Bunu ben de duydum," dedi Martha. "Ama benim için geçerli değildi bu. Kadın biliyordu ve ben bunun sadece göz boyama olduğunu düşünüyorsam da, onun bildiğini biliyorum. Onunla birlikte olmak onun büyüsüne inanmak demekti ve bu duygu bir insan uykudan uyanınca rüyasının uçup gittiği gibi kaybolmuyordu."

"Sen ne yaptın?"

Talihim varmış ki, kapının yanında eski bir hasır iskemle vardı. Kadın bunları söyleyince dünyam birden karardı ve dizlerim tutmaz oldu. Orada iskemle olmasaydı yere yığılacaktım.

Kadın benim kendime gelmemi beklerken örgü örmeye devam etti. Aynı şeyi yüzlerce kez görmüş gibiydi. Görmüştü de herhalde.

Kalp atışlarım yavaşlayınca ağzımı açtım ve 'kocamı terk edeceğim' dedim.

'Hayır, o seni terk edecek,' dedi. 'Sen, onun seni terk ettiğini göreceksin. Bekle, kadın. Biraz paran olacak. Bebeğe zarar verdiğini düşüneceksin, ama bir şey olmayacak.'

'Nasıl?' dedim, ama tek söylediğim buydu. Takılan eski bir plak gibi, 'Nasıl-nasıl-nasıl?' diye tekrarlıyordum. Şimdi aradan yirmi altı yıl geçmiş olmasına karşın, o mumların kokusunu, kuru duvar kâğıtlarının bayat peynire benzeyen kokusunu hâlâ duyarım. Onu bir zamanlar beyaz olan, ama zamanla eski gazetelerin rengine dönüşmüş puanlı elbisesi içinde görür gibi olurum. O kadar ufak tefekti, ama öylesine yoğun bir güçlülük fışkırıyordu ki!"

Martha kalktı, bara gidip Ray'e bir şey söyledi, büyük bir bardak suyla geri döndü. Suyun çoğunu bir dikişte içti.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu Darcy.

"Evet, biraz." Martha omuzlarını silkerek gülümsedi. Anlatmak pek kolay olmuyor. Orada olsaydın bunu sen de hissederdin. O kadının varlığını hissederdin.

Delorme Ana bana, 'Benim neler yapabildiğim ya da senin o ciğeri beş para etmez herifle neden evlendiğin artık önemli değil,' dedi. 'Şimdi önemli olan, çocuğunun doğal babasını bulmak,' dedi.

Onu duyan biri benim bütün gün kocamı aldattığımı söylediğini sanırdı, ama ona kızmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Kızamayacak kadar şaşırmıştım. 'Ne demek istiyorsun? Çocuğun babası Johnny,' dedim.

Delorme Ana sanki, 'Haydi oradan!' dermiş gibi elini salladı. 'O herifin doğal bir yanı yok,' dedi.

Sonra bana doğru eğilince korkmaya başladım. Öyle bilmiş bir hali vardı ki, bildiklerinin çoğunun iyi şeyler olmadığını hissediyordum.

'Bir kadının çocuğu erkeğin penisinden çıkar, bunu biliyorsun, değil mi?' dedi.

Tıp kitaplarında pek öyle yazdığını sanmıyorsam da, sanki uzanmış ve gözle görülmeyen elleriyle kafamı tutup sallamıştı.

'Evet, Tanrı böyle planlamıştır,' dedi. 'Tıpkı tahterevalli gibi. Bir erkek çocukları penisinden çıkardığı için çocuklar çoğunlukla onundur. Ama çocuğu karnında taşıyan, doğuran ve büyüten kadın olduğu için, çocuklar daha çok kadının sayılırlar. Bu dünyanın kuralıdır; ama her kuralın bir istisnası vardır; kuralı kanıtlayan bir istisna ve bu da onlardan biri işte. Seni hamile bırakan adam o çocuğun doğal babası olmayacak; hani, orada olsa bile doğal baba olmayacaktı. Çocuktan nefret edecek, onu bir yaşına basmadan döverek öldürecekti, çünkü onun kendisinden olmadığını bilecekti. Bir erkek bunun kokusunu her zaman alamaz ve göremez; ama çocuk farklıysa bunu görecektir ve bu çocuk da o cahil Johnny Rosewall'dan gündüzün geceden farklı olduğu kadar farklı olacaktır. Onun için söyle bana, bu çocuğun doğal babası kim?' İşte bunları söyleyerek bana doğru eğildi.

Ben sadece başımı sallayıp ne demek istediğini anlamadığımı söyledim. Ama içimde bir şey –hani, insan zihninin ancak rüya görürken düşünme fırsatı bulan o parçası– kadının ne dediğini biliyordu. Daha sonra olanları bildiğim için bunları şimdi de uydurabilirim, ama öyle olduğunu sanmıyorum. Bildiğim tek şey, o anda onun adının aklımdan geçtiğiydi.

'Ne söylememi beklediğini bilmiyorum,' dedim. 'Doğal ya da doğal olmayan babalar hakkında bir bilgim yok benim. Aslında hamile olup olmadığımı da bilmiyorum, ama hamile kaldıysam, bu ancak Johnny'den olabilir, çünkü ondan başka bir erkekle yatmış değilim,' dedim.

Kadın bir an arkasına yaslanıp bana baktı, sonra gülümsedi. Güneş ışığı gibiydi gülümsemesi, biraz rahatlamıştım. 'Seni korkutmak istememiştim,' dedi. 'Böyle bir şey ak-

lımdan bile geçmedi. Bazen çok güçlü işaretler alırım. Birer fincan çay içelim, biraz sakinleşirsin. Çayımı beğeneceksin, çok özeldir,' dedi.

Ona çay falan istemediğimi söylemek istedim, ama söyleyemedim. Ağzımı açmak başlı başına bir işti sanki ve dizlerim yine tutmaz olmuştu.

Bir mağara kadar karanlık küçük bir mutfağı vardı. Ben kapının yanındaki iskemleden onun çatlak bir çaydanlığa çay koyduğunu, su kaynatmak için güğümü ocağa sürdüğünü gördüm. Orada otururken ne ona özel olan bir şeyi, ne de o yağ tutmuş mutfaktan çıkacak herhangi bir şeyi istemediğimi düşünüyordum. Kibarlık olsun diye iki yudum alacak, sonra da oradan çıkıp bir daha asla geri dönmeyecektim.

Ama kadın kar kadar temiz iki fincan, bir tepsi üzerinde şeker, süt ve taze sandviçlerle geldi. Çayı boşaltırken çok güzel kokuyordu. Birden canlanır gibi oldum ve farkında olmadan iki fincan çay içip sandviçlerden birini yedim.

Kadın çayını içerken daha normal şeylerden söz etmeye başladık; sokaktaki tanıdıklarımızdan, Alabama'nın neresinden geldiğimden, nerede alışveriş ettiğimden falan. Saatime bakınca bir buçuk saatin geçmiş olduğunu gördüm. Ayağa kalkmak için davranırken başım döner gibi oldu, tekrar oturdum."

Darcy irileşmiş gözlerle bakıyordu arkadaşına.

'Bana ilaç verdin,' dedim. Korkuyordum, ama korkan yerim ta içimde bir yerlerdeydi.

'Sana yardım etmek istiyorum, kızım,' dedi. 'Ama sen benim bilmek istediğimi söylemek istemiyorsun ve onu söylesen bile ne yapman gerektiğini bilmediğini çok iyi biliyorum. Onun için şimdi biraz uyuyacaksın, ama uyumadan önce bebeğinin doğal babasının adını söyleyeceksin,' dedi.

O hasır iskemlede oturup da dışardan gelen sokak gürültülerini dinlerken, onu şimdi seni gördüğüm kadar açık seçik gördüm, Darcy. Adı Peter Jefferies'ti. Ben siyahtım, o

beyazdı; ben kısa boyluydum o uzun boylu; ve ben cahildim, o kültürlüydü. Birbirimizden tümüyle farklıydık, ama ortak bir yanımız vardı: İkimiz de Alabamalıydık. Ben Florida sınırındaki Babylon'dan, o Birmingham'dan. O benim varlığımın bile farkında değildi; ben yalnızca her zaman kaldığı otelin on birinci katındaki dairenin temizliğini yapan kadındım. Bana gelince, onun duyduğum kadarıyla konuşmalarından nasıl bir insan olduğunu anladığımdan ondan hep uzak durur, yoluna çıkmamaya çalışırdım. Onun kendisinden önce bir siyahın içtiği bardağı yıkanmadan kullanmadığını bilirdim. Ama buna aldırdığım yoktu; bunu artık kızmayacak kadar çok görmüştüm. Ancak, o adamın karakterinde belli bir noktayı aştın mı, artık gerisinin beyazlık ya da karalıkla ilgisi yoktu. O orospu çocuklarından biriydi ve bu tür insanlar siyahlarda da vardı, beyazlarda da.

Bak ne diyeceğim. O da pek çok bakımdan Johnny'ye benzerdi; Johnny de akıllı olup okusaydı ve Tanrı Johnny'ye yalnızca uyuşturucu ve kadın düşüneceği yerde başka şeyler yapabilecek bir yetenek verseydi, birbirlerinden farksız olurlardı.

Senin anlayacağın, ondan uzak durmaya çalışıyordum. Ama Delorme Ana üzerime vücudundan yayılan tarçın kokusundan boğulacakmışım gibi yaklaşınca, ağzımdan onun adı çıktı. 'Peter Jefferies,' dedim. 'Alabama'da kitaplarını yazmadığı zamanlar 1163 numarada kalan Peter Jefferies. Doğal baba. Ama o bir beyaz!' dedim.

Kadın daha yakınıma gelip, 'Hayır, değil,' dedi. 'Hiçbir erkek beyaz değildir. İçleri hep karadır onların. Buna inanmazsın, ama gerçek bu işte. İçleri gece kadar karadır. Ama bir erkek geceyi aydınlatabilir, o yüzden erkekten çocuk yapmak için çıkan şey beyazdır. Doğal olmanın renkle bir ilgisi yoktur. Şimdi gözlerini kapat yavrum, çok yoruldun artık. Haydi! Şimdi! Karşı koyma! Delorme Ana sana bir şey yapmayacak, korkma. Yalnızca eline bir şey vereceğim. Hayır hayır, sen bakma, elini kapat şimdi.' Onun dediğini yap-

tım ve avucumun içinde dört köşe, plastik ya da cam gibi bir şey hissettim.

'Zamanı gelince her şeyi hatırlayacaksın. Uyu şimdi... Uyu...' dedi.

"Ben de uyudum," diye devam etti Martha. "Ondan sonra hatırladığım tek şey o merdivenlerden aşağı arkamdan şeytan kovalıyormuş gibi koştuğum. Neden kaçtığımı hatırlamıyordum, ama bunun hiçbir önemi yoktu. Oraya tekrar gittim, ama kadını göremedim."

Martha duraklayınca iki kadın ortak bir rüyadan uyanmış gibi çevrelerine bakındı. Le Cinq dolmaya başlamıştı. Saat beşe yaklaşmıştı ve büro yöneticileri akşam içkileri için geliyorlardı. Hiçbiri söylemediyse de, o anda başka bir yerde olmak istediler. Üzerlerinde önlükleri yoktu, ama bu elleri çantalı, hisseler ve bonolardan söz eden bu insanlar arasında yerleri olmadığına inanıyorlardı.

Martha birden utanarak, "Evde türlü güveci ve altı şişe bira var," dedi. "Birini ısıtıp ötekini soğuturum... Eğer devamını dinlemek istersen yani."

"Devamını dinlemem gerek," diyerek gülümsedi Darcy.

"Benim de anlatmam gerek." Ama o gülmemişti, hatta gülümsememişti bile.

"Kocama telefon edip geç geleceğimi söyleyeyim."

"Söyle bakalım," dedi Martha. Darcy telefon ederken, o da değerli kitabın yerinde durduğundan emin olmak için çantasına bir kere daha baktı.

* * *

Türlüyü yediler ve birer şişe bira içtiler. Martha Darcy'ye hikâyesinin devamını dinlemek isteyip istemediğini bir kere daha sordu. Darcy istediğini söyledi.

"Bazı yerleri pek hoş değildir," dedi Martha. "Sana baştan söyleyeyim de. Hatta bazı yerleri bekâr erkeklerin otel-

den ayrılırken arkalarında bıraktıkları dergilerden de kötüdür."

Darcy onun hangi dergilerden söz ettiğini biliyordu, ama bu derli toplu, temiz arkadaşının o dergilerdeki fotoğraflarla bir ilgisi olacağını düşünemiyordu. Birer bira daha açtılar ve Martha hikâyesine devam etti.

* * *

"Kendime gelemeden eve varmıştım ve Delorme Ana'nın evinde olanları pek hatırlamadığımdan yapılacak en iyi –ve en güvenli– şey bütün bunların bir rüya olduğuna inanmaktı Ancak Johnny'nin şişesinden aldığım toz rüya değildi; toz hâlâ sigara paketinin selefonına sarılı olarak cebimde duruyordu. O sırada istediğim tek şey ondan kurtulmaktı.

Ama cebimde bulduğum tek şey o değildi; bir şey daha vardı. Çıkartıp bakınca kadını gerçekten gördüğümü anladım, ama yine de aramızda geçenleri pek hatırlayamamıştım.

Elimde küçük bir plastik kutu vardı, şeffaftı. Kutunun içinde de kurumuş bir mantar. Otu tozla birlikte tuvalete atmaya karar verdim, ama sıra ona geldiğinde bunu yapamadım. Sanki kadın odadaymış da bana yapmamamı söylüyormuş gibiydi. Onu arkamda görürüm korkusuyla aynaya bakmaya bile çekiniyordum.

Sonunda tozun bir kısmını mutfak lavabosuna boşalttım, küçük plastik kutuyu da musluğun üzerindeki dolabın arkasına ittim ve orada unuttum sonra."

* * *

Martha bir an durdu, sinirli bir hareketle parmaklarını masaya vurdu. "Sana biraz da Peter Jefferies'ten söz etmeliyim. Benim Pete'imin romanı Vietnam ve ordu hakkında.

Peter Jefferies'in kitapları İki Büyük adını verdiği sarhoşluk ve arkadaşlarıyla düzenlediği eğlenceler hakkındaydı. Birincisini askerken yazmıştı. 1946'da yayınlanan kitabın adı *Blaze of Heaven*'di."

Darcy uzun uzun, konuşmadan baktı arkadaşına. Sonra, "Öyle mi?" dedi.

"Evet. Belki şimdi nereye varmak istediğimi anlamışsındır. Doğal babayla ne kasttettiğimi biraz daha anlamışsındır sanırım. *Blaze of Heaven, Blaze of Glory.*"

"Ama Pete, Bay Peter Jefferies'in kitabını okumuşsa..."

"Elbette o olasılık da var, ama öyle bir şey olmadı. Seni buna inandırmak için dil dökecek değilim. Sözüm bittiğinde inanıp inanmamak sana kalmış. Ben yalnızca adamı anlatmak istiyorum."

"Anlat," dedi Darcy.

"La Palais'te çalışmaya başladığım 1957'den, kalbinden ve karaciğerinden rahatsızlandığı 1968'e kadar onu çok sık görmüştüm. Hastalıklarının bundan önce çıkmamasına şaşmak gerekir doğrusu. 1969'da yalnızca beş altı kere gelmişti; ne berbat bir durumda olduğunu hâlâ hatırlarım. O kadar zayıflamıştı ki, boş bir çuvala benziyordu. Ama renginin sarılığına falan aldırmadan içmeye devam ediyordu. Onun banyoda öksürüp kustuğunu, hatta kimi zaman çektiği sancıdan ağladığını duyar, 'Eh, bu iş burada biter; kendine ne yaptığını görür ve artık bırakır,' diye düşünürdüm. Ama bunu asla yapmadı. 1970'de yalnızca iki kere geldi. Yanında işlerine bakan bir adamı vardı. Hâlâ içiyordu.

En son 1971 Şubat'ında geldi. Bu defa yanında başka biri vardı. Artık tekerlekli sandalyede oturuyordu. Bir zamanlar yakışıklıydı, ama o günler artık çok eskilerde kalmıştı. Son birkaç kere gördüğümde bitmişti artık. Bilmem anlatabildim mi?"

Darcy başını salladı. İnsan zaman zaman sokakta böylelerini görürdü.

“Hep 1163 numarada, Chryles Binası’na bakan köşe odada kalırdı ve odasını hep ben temizlerdim. Bir süre sonra artık beni adımla çağırmaya başlamıştı, ama bunun bir önemi yoktu, göğsümde adım yazılıydı çünkü. Beni bir kere bile gördüğüne inanmıyorum. 1960’a kadar otelden her ayrılışında televizyonun üstünde iki dolar bırakırdı. Sonra 1964 sonuna kadar üç dolar bıraktı. Ondan sonra da beş dolar. Bunlar o günler için çok iyi bahşişlerdi, ama o aslında bir geleneği sürdürüyordu, bana bahşiş bırakıyor değildi. Onun gibi insanlar için gelenek önemlidir. Bir hanım geçerken kapıyı nasıl açıyorsa bahşişi de öyle bırakıyordu.

Buraya yayıncısıyla ve bazn de film sektöründen ya da televizyondan birileriyle görüşmeye gelirdi. Kimi zaman arkadaşlarını çağırır –onların da bir kısmı yayıncıydı, aralarında yazarlar da vardı– ve parti yaparlardı. Hep parti olurdu. Çoğunu ertesi gün temizlik yaparken öğrenirdim. Jack Daniels şişeleri, milyonlarca izmarit, orada burada bırakılmış yemek artıkları falan. Bir keresinde kocaman bir tabak karidesin tuvalete boşaltıldığını gördüm.

Bu partilerden bazıları ben sabah saat on buçukta temizliğe geldiğimde devam ediyor olurdu. Partilerde hiç kadın olmazdı ve tek yaptıkları iş içmek ve savaş hakkında konuşmaktı. Askere nasıl gittiler? Savaşta kimleri tanıdılar? Nereye gittiler? Kim öldürüldü? Savaşta karılarına anlatamayacakları neler gördüler? (Siyah bir oda hizmetçisinin bunlara kimi zaman kulak misafiri olmasının bir sakıncası yoktu.) Çok sık olmamakla birlikte büyük paralarla poker oynarlar, ama oynayıp blöf yaparken bile savaştan söz ederlerdi. Yüzleri ancak çok içen beyazlarınki gibi kızarır, cam masanın çevresinde kravatlarını gevşetmiş, yakalarını açmış olarak otururlarken masanın üstünde benim gibi bir kadının tüm yaşamı boyunca kazanamayacağı kadar para olurdu. Nasıl da söz ederlerdi savaştan! Genç kadınların âşıklarından söz ettikleri gibi söz ederlerdi!”

Darcy, otel yönetiminin Jefferies'i otelden kovmamalarına şaştığını söyledi. İstediği kadar ünlü bir yazar olsun, artık bu tür şeylere göz yummuyorlardı ve duyduğu kadarıyla eskiden daha sert olmaları gerekirdi.

"Hayır hayır," diye gülümsedi Martha. "Sen adamla arkadaşlarının otel odalarını paramparça edip eşyaları sokağa fırlatan o rock gruplarıyla karıştırdın galiba. Jefferies sıradan bir insan değildi; West Point'ten mezun olmuş, savaşa teğmen olarak katılıp binbaşı olarak ayrılmıştı. Evleri eski tablolarla dolu olan, herkesin at bindiği ve soylu göründüğü o eski Güneyli ailelerden birinden geliyordu. Kravatını dört ayrı şekilde bağlayabilir, bir hanımın elini öperken nasıl eğileceğini bilirdi. Esaslı adamdı diyorum sana.

Arkadaşlarıyla biraz gürültü yaparlardı belki, ama çok seyrek olarak aşırıya kaçarlardı. Komşu odadan şikâyet gelecek olsa –zaten köşe dairede olduğundan sadece bir komşusu vardı– otel yönetiminden biri Bay Jefferies'in odasını arayıp biraz daha az gürültü etmelerini rica edince hemen buna uyarlardı. Bilmem anlatabildim mi?"

"Anladım."

"Hepsi bu kadar da değil. Kaliteli bir otel, Bay Jefferies gibi bir insana yardımcı olabilir. Onları koruyabilir. O tür insanlar eğlenmeye, içkilerini keyifle içmeye, oyunlarını oynamaya, hatta uyuşturucu içmeye rahat rahat devam edebilirlerdi."

"Uyuşturucu alır mıydı?"

"Bilmem. Sonunda çok aldı, ama onlar hep üzerlerinde eczane etiketi olan ilaçlardı. Ben kaliteli insanların –Güneyli beylerin kaliteden anladığı şeyden söz ediyorum– kaliteli insanları çektiklerini anlatıyorum. Le Palais'e uzun zamandır geliyordu; sen şimdi onun büyük ve ünlü bir yazar olmasının otel yönetimi için önemli olduğunu düşünebilirsin, ama bunun nedeni Le Palais'te benim kadar bulunmadığındır. Onun ünlü olması önemliydi, ama bu yalnızca pastanın üstündeki krema gibiydi. Bundan daha

önemli olan şey, Porterville'de büyük toprakları olan babasının da Bay Jefferies'den önce o otele gelmesiydi. O zamanlar oteli işletenler geleneklere bağlı insanlardı. Şimdi geleneklere inandıklarını söyleyenler var, bunlar belki de işlerine geldiği için öyle söylüyorlardır, ama o günlerde gerçekten inanırlardı. Bay Jefferies'in New York'a geleceği haber alınınca, otel silme dolu değilse, köşe dairenin yanındaki oda hemen boşaltılırdı. O boş odanın parasını ondan almazlardı bile. Bütün istedikleri, biraz daha az gürültü yapmalarını söylemek sıkıntısından kurtulmaktı."

Darcy başını ağır ağır salladı. "İnanılmaz bir şey bu."

"İnanmıyor musun yani?"

"İnanıyorum, ama yine de çok şaşırtıcı."

Martha Rosewall'ın yüzünde o acı gülümseme yeniden belirdi. "Kaliteli insan için hiçbir şey çok değildi. Onun kaliteli olduğunu ben bile anlamıştım. Öyle pencerelerden sarkıp bağıracak ya da arkadaşlarına zenci fıkraları anlatacak insanlardan değildi. Ama yine de siyahlardan nefret ederdi, ha! Sakın aklına başka bir şey gelmesin. İş nefrete gelince Peter Jefferies onu da iyi bilirdi. John Kennedy öldüğünde kentteydi ve hemen arkadaşlarına bir parti vermişti. Ben de oradaydım ve bu konuşmalara nasıl dayandığıma hâlâ şaşarım. Hatta biri çıkıp Kennedy'nin kardeşini de vurana kadar işlerin düzelmeyeceğini söylemişti.

Durum o kadar kötüydü ki, az daha ağzımı açıp cıyak cıyak bağıracaktım. Ama sakin olup işimi yapmamı ve odadan bir an önce çıkmamı söyleyip durdum kendime. Adamın Pete'imin doğal babası olduğunu, Pete'in daha üç yaşında olduğunu ve çenemi tutamazsam işimi kaybedeceğimi düşündüm.

Sonra biri kalkıp 'Boby'den sonra küçük kardeşini de temizleyelim,' dedi. Bay Jefferies de, 'Sonuncusunu da temizledikten sonra öyle büyük bir parti veririz ki, size Madison Square Garden Salonu'nu kiralarım,' dedi.

Daha fazla duramadım orada. Çenemi tutmaya çalışmaktan başım ağrımış, mideme kramplar girmişti. Odanın temizliğini yarım bıraktım, ki ne o güne kadar ne de ondan sonra böyle bir şey yaptım. Ama siyah olmanın da bazı avantajları vardır; o benim orada olduğumun farkında değildi, işleri yarım bırakıp gittiğimin de."

Martha'nın dudakları yine o alaycı gülümsemeyle kıvrıldı.

* * *

Darcy, "Öyle bir insana, şaka bile olsa, nasıl kaliteli dediğini anlamıyorum doğrusu," dedi. "Ya da, durum ne olursa olsun, henüz doğmamış çocuğunun doğal babası demeni. Bana bir hayvanmış gibi geldi."

"Hayır!" dedi Martha sert bir sesle. "Hayvan değildi. Bir insandı. Bir bakıma kötü bir insandı, ama yine de insandı. Yüzündeki o sırıtkan bakış olmadan 'kaliteli' diyeceğin bir insandı, bu her ne kadar yalnızca yazdığı şeylerden ortaya çıkmışsa bile."

Darcy, "Hah!" diyerek, Martha'ya çatılmış kaşları altından küçümseyerek baktı. "Kitaplarını okudun mu?"

"Hepsini okudum. O beyaz tozla 1959'da Delorme Ana'ya gittiğimde, henüz üç kitabı yayımlanmıştı ve ikisini okumuştum. Benim okumamdan daha yavaş yazdığı için zamanla ona yetiştim de." Martha gülümsedi. "Ben de çok yavaş okurum," doğrusu.

Darcy, Martha'nın kitaplığına kuşkuyla baktı. Alice Walker ve Rita Mae Brown'dan kitaplar, Gloira Naylor'un *Linden Hills*'ini falan görüyordu ama, rafların üçünde daha çok aşk romanları ve Agatha Christie'nin eserleri vardı.

"Martha, sen öyle savaş romanları okuyacak biri değilsin ama," dedi.

"Biliyorum." Martha kalkıp birer bira daha getirdi. "Sana garip bir şey söyleyeyim, Dacry. Bay Jefferies iyi bir insan olsaydı, herhalde kitaplarından birini bile okumazdım.

Hatta, daha da garibi, iyi bir insan olsaydı kitapları o kadar iyi olmazdı."

"Sen ne diyorsun, be kadın?"

"Ne demek istediğimi ben de pek bilmiyorum. Sen sadece dinle, tamam mı?"

"Tamam."

"Kennedy'nin öldürülmesine kadar onun nasıl biri olduğunu zaten anlamıştım. Bunu 1958 yazında biliyordum. O zamana kadar onun insanlar konusunda ne kadar kötü düşündüğünü biliyordum; ama arkadaşları için değil, onlar için canını verebilirdi. Herkes para peşinde derdi. Poker oynarken masanın üstüne dağ gibi yığmaları dışında, onun ve arkadaşlarının parayla ilişkileri yoktu sanki.

O Güneyli beyefendi kimliği altında pek çok çirkinlik vardı. İyilik yapan ya da dünyayı düzeltmeye çalışan insanları büyük bir şaka olarak görür, siyahlar ve Yahudilerden nefret eder, Ruslara hidrojen bombası atılması gerektiğini savunurdu. Onlar bize atmadan biz onlara atmalıymışız. 'Neden olmasın?' derdi. Ona göre Ruslar 'insanlığın alt sınıfındandı.' Bu sınıfa Yahudiler, siyahlar, İtalyanlar ya da yazları Outer Banks'a gitmeyen herkes girerdi.

Onun ağzından dökülen bu pislik ve cahilliği dinledikçe, onun nasıl ünlü bir yazar olduğunu merak etmeye başladım. Eleştirmenlerin onda ne gördüklerini öğrenmek istiyordum. Ama daha çok benim gibi sıradan insanların, kitaplarını çıktığı anda alıp onu çoksatan bir yazar yapan insanların onda ne bulduklarını merak ediyordum. Sonunda bunu öğrenmeye karar verdim. Halk Kütüphanesi'ne gidip ilk kitabı olan *Blaze of Heaven*'ı aldım.

Onun 'İmparatorun Yeni Elbiseleri' gibi bir şey olacağını bekliyordum, ama hiç de öyle değildi. Kitap savaştaki beş adamı ile onların memleketteki karılarının ve sevgililerinin hikâyesiydi. Kitabın kapağının da savaş hakkında olduğunu görünce, kendi kendime bunun da o birbirlerine anlattıkları sıkıcı hikâyelerden biri olduğunu sanmıştım."

"Öyle değil miydi?"

"İlk on sayfayı falan okuyunca, 'Bunda pek iş yok. Düşündüğüm kadar kötü değilse bile, herhangi bir olay falan yok,' diye düşündüm. Sonra bir otuz sayfa kadar daha okudum ve kitaba gömüldüm. Başımı kaldırdığımda saat gece yarısına geliyordu ve iki yüz sayfa okumuştum. 'Artık yatmalısın, Martha, hemen yat, yoksa bir de bakarsın saat beş buçuk olmuş' diye düşündüm. Ama gözlerimin ağrımasına karşın bir kırk sayfa daha okudum. Dişlerimi fırçalamaya kalktığımda saat bire çeyrek vardı.

Martha susup pencerenin dışında millerce uzanan karanlığa baktı. Gözleri hatırlamayla bulanmış, dudakları hafifçe büzülmüştü. Başını salladı.

"Konuşurken çok sıkıcı olan bir insanın, yazdıklarının nasıl bu kadar sürükleyici olduğunu düşündüm. Hem kitabı elimden bırakamıyordum, hem de bitsin istiyordum. Onun gibi soğuk kalpli bir insanın karakterlerini, öldüklerinde insanı ağlatacak kadar gerçekçi kılabilmesine akıl sır erdiremiyordum. *Blaze of Heaven*'ın sonuna doğru, savaşın sona ermesinden bir ay sonra bir taksinin çarpmasıyla Noah ölünce kendimi tutamayıp ağladım da. Jefferies gibi aksi ve alaycı bir insanın, bir insanı gerçek olmayan şeylerle böyle duygulandırabilmesini anlıyamıyordum. Bunların hepsini kendi kafasından uydurmuştu oysa. Sonra kitapta bir şey daha vardı... Bir tür güneş ışığı. Acı ve kötülükle doluydu, ama tatlı bir tarafı da vardı; sevgi..."

Martha aniden bir kahkaha atınca Darcy irkildi.

"O sırada otelde Billy Beck adında bir genç vardı. Fordham Üniversitesi'nde İngilizce doktorasını hazırlarken otel kapıcılığı yapıyordu. Onunla ara sıra konuşurduk..."

"Siyah mıydı o da?"

"Ne münasebet!" Martha yine güldü. "Le Palais'te 1965'ten önce siyah kapıcı yoktu. Siyah hamallar, belboylar ve otopark görevlileri vardı, ama siyah kapıcılar yoktu. Bu-

nun doğru bir şey olmayacağına inanılırdı. Bay Jefferies gibi kaliteli insanlar bundan hoşlanmazdı.

Her neyse, Billy'ye bir insan bu kadar kötüyken kitaplarının nasıl böyle iyi olabildiğini sordum. Billy bana ince sesli şişman dj'in hikâyesini bilip bilmediğimi sordu, ben de neden söz ettiğini anlamadığımı söyledim. Sonra sorumun yanıtını bilmediğini söyleyip, bir öğretmeninin Thomas Wolfe hakkında söylediklerini anlattı. Bu profesör bazı yazarların –ki Wolfe da bunlardan biriymiş– masa başına geçip de kalemi ele alana kadar pek öyle ahım şahım şeyler olmadıklarını söylemiş. Billy, Thomas Wolfe'un rüzgâr çıngırağına benzediğinden bahsetti. Rüzgâr çıngırağının kendi başına bir hiç olduğunu, ama rüzgâr esince hoş sesler çıkardığını söyledi.

Bence Peter Jefferies böyleydi işte. Kaliteliydi, bu şekilde yetiştirilmişti, ama içindeki kalite kendisinin eseri değildi. Sanki bunu onun içine Tanrı yerleştirmişti ve o da harcıyordu. Sana inanmayacağın bir şey söyleyeceğim: Kitaplarından ikisini okuduktan sonra adama acımaya başlamıştım."

"Acımak mı?"

"Evet. Çünkü kitapları güzeldi ve onları yazan adam günah kadar çirkindi. Aslında benim Johnny'me benziyordu, ama Johnny'nin ondan talihli olduğu söylenebilirdi. Çünkü Johnny, Bay Jefferies gibi daha iyi bir yaşamın hayalini kurmazdı. Onun hayalleri kitaplarıydı ve kitaplarında güldüğü ve alay ettiği dünyaya inanırdı."

Martha Darcy'ye bir bira daha isteyip istemediğini sordu. Darcy istemediğini söyledi.

"Eh, fikrini değiştirirsen söyle," dedi Martha. "Şimdi anlatacaklarım biraz karışık olduğu için fikrini değiştirirsin sanırım."

* * *

Martha, "Adam hakkında bir şey daha söyleyebilirim," diye devam etti. "Seksi bir erkek değildi. En azından bir erkeği seksi olarak düşüneceğin şekilde değildi."

"Yani..."

"Hayır, eşcinsel değildi. Erkekler için seksi değildi, ama kadınlar için de seksi olmadığı söylenebilirdi. Odayı temizlerken rujlu izmaritler gördüğüm ya da yastıklarda parfüm kokusu aldığım onca yılda ancak bir iki kereydi. Bir keresinde de banyoda bir kaş kalemi görmüştüm, kalem kapının altına, köşeye yuvarlanmıştı. Gelen kadınların telekız olduğunu sanıyorum (yastıklarda namuslu kadınların kullanmayacakları parfümlerin kokusu vardı çünkü) ama o kadar yılda iki üç kere fazla değildir, değil mi?"

"Elbette değildir," dedi Darcy. Aklına yatakların altından çıkardığı donlar, tuvaletlerdeki prezervatifler, yastıkların altında bulduğu takma kirpikler gelmişti.

"Delorme Ana'ya gittiğimden bir iki hafta sonraydı ki, hamile olduğuma artık iyice inanmıştım. Midem bulanıyor, kusuyor falan değildim, ama öyle bir duygu vardı. Hayır, bu senin sandığın yerlerden gelen bir şey değildir. Daha çok dişetlerinin, ayak tırnaklarının ve burnunun neler olup bittiğini diğer organlarından önce haber alması gibi bir şeydir. Örneğin öğleden sonra saat üçte canın bir çorba falan çeker de, kendi kendine, 'Haydi, dur bakalım bu da neyin nesi?' dersin. Öyle işte. Ama Johnny'ye bir şey söylemedim. Önünde sonunda söyleyecektim nasıl olsa, ama korkuyordum."

"Seni suçlayamam," dedi Darcy.

"Bir sabah Jefferies'in dairesinin yatak odasındaydım ve ortalığı toparlarken bunu Johhny'ye nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Jefferies bir yere gitmişti, belki de yayıncılar toplantısına falan. İki kişilik yatağın iki tarafı da altüst olmuştu; ama bu herhangi bir şey demek değildi, uykusunda huzursuzdu çünkü. Kimi sabahlar geldiğimde çarşafı yerde bulurdum.

Her neyse, nevresimi ve iki battaniyeyi çekip de çarşafı çıkarırken hemen gördüm. Çarşafta çoğu kurumuş bir öbek sperm vardı.

Orada öylece uzun uzun durup baktım. Sanki hipnotize olmuş gibiydim. Arkadaşları gittikten sonra onu orada yatar vaziyette hayal ettim. Öylece sırtüstü yatıyor; başparmak ana ve dört kızıyla sevişmeye başlıyordu. Bunu şimdi seni gördüğüm kadar net gördüm, Darcy. Göremediğim tek şey kafasının içinden neler geçtiğiydi... Ama onun nasıl konuştuğu ve kitap yazmadığı zamanlar neler yaptığı aklıma gelince, o sahneleri görmediğime sevinmiştim."

Darcy hiçbir şey söylemeden, donmuş gibi bakıyordu.

"Sonra birden bir hal geldi üstüme." Martha duraksadı, sonra başını ağır ağır salladı. "Bir zorunluluk sanki. Bir tat duygusu. Aş ermek gibi bir şey. Öğleden sonra üçte çorba ya da sabahın ikisinde turşu istemek gibi bir hal geldi... Sen ne istemiştin, Darcy?"

"Jambon," dedi dudakları hissini kaybedecek kadar uyuşmuş olan Darcy. "Kocam gidip almıştı da, ben bir çırpıda hepsini bitirmiştim."

Martha başını sallayıp konuşmaya devam etti. Darcy otuz saniye sonra koşa koşa banyoya gitti, biraz öğürdü ve sonra içtiği biranın tümünü kustu.

'Her işe iyi yanından bakmak gerek,' diye düşündü sonra. 'Hiç olmazsa sonradan baş ağrısı çekmeyeceğim. Peki ama Martha'nın yüzüne nasıl bakacağım şimdi?'

Ama bu da bir sorun olmadı. Darcy döndüğünde Martha banyonun kapısında durmuş, kaygıyla kendisine bakıyordu.

"İyi misin?"

"Evet." Darcy gülümsemeye çalıştı ve dudaklarındakinin gerçek bir gülümseme olduğunu fark edince sevindi. "Ben... ben..."

"Biliyorum," dedi Martha. "İnan bana, biliyorum. Bitireyim mi, yoksa yeter mi?"

"Bitir," dedi Darcy. Arkadaşının kolundan tuttu. "Ama oturma odasında."

"Peki."

Az sonra oturma odasındaki eski ama rahat kanapenin iki ucuna oturmuşlardı.

"Emin misin?"

Darcy başını salladı.

"Peki öyleyse." Martha bir süre kucağında kavuşturduğu ellerine baktı, bir denizaltı komutanının periskopundan düşman sularına bakışı gibi geçmişi gözlerinin önünden geçirdi. Sonunda başını kaldırdı, Darcy'ye döndü ve hikâyesine devam etti.

* * *

"O günü bir dalgınlık içinde bitirdim. Hipnotize olmuş gibiydim. İnsanlar benimle konuşuyor, ben de onlara yanıtlar veriyordum, ama yine de aramızda camdan bir duvar varmış gibiydi. 'Hipnotize edildim,' diye düşündüğümü hatırlıyorum. O yaşlı kadın beni hipnotize etti. Tıpkı sahnede bir hipnotizmacının bir insanı uyutup da, 'Biri sana çiklet deyince dört ayak üstüne çöküp havlayacaksın,' dediği ve ondan sonra o kişinin her çiklet sözcüğü duyduğunda bunu yapması gibi, o kadın da benim aklıma bir şey soktu. Çaya ilaç karıştırdı ve sonra beni hipnotize edip o şeyi yapmamı söyledi. O pis şeyi.

Bunu yapmasının nedenini de biliyordum; onun gibi aklı fikri doğal babalarla dolu olan biri bir başkasını hipnotize etti mi, ancak benim yaptığım o şeyi yaptırtmayı telkin ederdi. Çünkü buna inanıyordu ve ben de adamın adını vermiştim ona, değil mi?

Bay Jefferies'in odasında o şeyi yapana kadar Delorme Ana'ya gittiğimi hatırlamadığımı düşündüm. Bunu ancak o gece hatırladım.

Neyse, sonunda gün bitmişti. Öyle bağırıp ağladığımı falan sanma. Kız kardeşim Kissy bir akşamüzeri kuyudan su çekerken bir yarasa gelip de saçları arasına girdiğinde çok daha fazla gürültü koparmıştı. Ben cam bir duvar ardında gibiydim ve hepsi buysa dayanabileceğimi düşündüm.

Eve gidince çok susadığımı hissettim. Yaşamım boyunca bu kadar susamış değildim, boğazımda kum fırtınaları var gibiydi ve su içmeye başladım. Ne kadar içsem yetmeyecek gibiydi. Sonra da tükürmeye başladım. Ardından mide bulantısı geldi. Banyoya koştum, kapıyı kilitledim, aynaya bakıp dilimi çıkardım. Yaptığım şeyin izini görebilir miyim diye bakıyordum, ama böyle bir şey olamazdı kuşkusuz. 'İşte gördün! Şimdi daha iyi mi hissediyorsun kendini?' diye düşündüm.

Ama daha iyi hissetmiyordum. Tuvaletin üzerine eğilip senin az önce yaptığını yaptım. Ama çok daha fazlasını, Darcy. Bayılacağımı hissedinceye kadar kustum. Bir yandan da ağlıyor, Tanrı'ya beni bağışlaması için yalvarıyor, bebeğimi kusarak kaybedeceğimden korkuyordum. Sonra onun yatak odasında parmaklarımı ağzıma soktuğumu görür gibi oldum; sanki aynı hareketi bir daha tekrarlamış gibi oldum, kendimi bir filmde oynarken seyrediyormuş gibi. Sonra tekrar kustum.

Bayan Parker beni duyup kapıya geldi ve hasta olup olmadığımı sordu. Bunun üzerine kendimi biraz topladım; o gece Johnny geldiğinde o kötü halim geçmişti. Ama Johnny sarhoştu ve kavga etmek için fırsat kolluyordu. Ben bu fırsatı vermeyince gözüme bir yumruk indirdi ve yine dışarı çıktı. Bana vurduğuna sevinmiştim diyebilirim, böylece düşünecek başka bir şey çıkmıştı çünkü.

Ertesi gün Bay Jefferies'in dairesine gittiğimde, üzerinde pijaması, salonda oturmuş yazı yazıyordu. Her zaman çevresine kırmızı lastik geçirilmiş kocaman bir kâğıt tomarıyla dolaşırdı. La Palais'e son kez geldiğinde kâğıt tomarını görmeyince onun ölmeye karar verdiğini anlamıştım ve buna da hiç üzülmemiştim doğrusu."

Martha içinde merhamet ya da bağışlama olmayan bir ifadeyle pencereye baktı. Bu, kalpsizliği gösteren soğuk bir bakıştı.

"Onun gitmemiş olduğunu görünce sevindim, çünkü temizliği erteleyebilecektim. Çalışırken çevresinde temizlikçilerin bulunmasını istemezdi; ben de, 'Yvonne saat üçte gelince odaları temizler' diye düşündüm.

'Daha sonra gelirim, Bay Jefferies,' dedim.

'Sen işini yap, sessiz ol yeter,' dedi. 'Benim müthiş bir başağrım ve çok esaslı bir fikrim var. Bu birleşim beni öldürüyor,' dedi.

Sana yemin ederim ki, başka bir gün olsaydı mutlaka daha sonra gelmemi isterdi. O kara büyücünün kahkahalarını işitiyor gibiydim.

Banyoya girip ortalığı topladım, kirli havluları alıp yerlerine yenilerini bıraktım, sabunu değiştirdim falan. Bu arada bir tek şey düşünüyordum. Hipnotize olmak istemeyen bir kimseyi hipnotize edemezsin, moruk karı. O gün ne yapmamı söylediğinin çok iyi farkındayım ve istediğini yapmayacağım işte.

Yatak odasına gidip yatağa baktım. Bir dolap, öcüden korkan bir çocuğa nasıl görünürse, o yatağın da bana öyle görüneceğini sanıyordum. Ama baktığımda sadece bir yatak gördüm. Bir şey yapmayacağımı biliyordum. Yatağı açınca o henüz kurumamış yapış yapış lekelerden birini daha gördüm. Sanki bir saat önce şehvet duygusuyla uyanmış ve kendi işini kendisi görmüş gibi.

Lekeye baktım ve bir şeyler hissedecek miyim diye bekledim. Ama hissetmedim. Elindeki mektubu atacak posta kutusu bulamayan bir adamın geride kalan kalıntılarıydı bu, ikimiz de bunu yüzlerce kere görmüşüzdür. O yaşlı moruk benden daha fazla büyücü değildi. Hamile olabilirdim, ama karnımdaki Johnny'nin çocuğuydu. Yattığım tek erkek Johnny'ydi ve beyaz bir adamın çarşafında bulduğum şeyler bunu değiştiremezdi.

Hava bulutluydu o gün, ama ben bunu düşündüğüm anda Tanrı sanki konu üzerinde son sözünü söylemiş gibi güneş çıktı. Hiç böylesine bir rahatlama hissettiğimi hatırlamıyorum. Orada durmuş her şey yolunda gittiği için şükrediyordum ve şükrederken, bir yandan da çarşaftaki o ıslaklığı elimle toplayıp ağzıma dolduruyordum.

Sanki kendimi dışarıdan seyrediyor gibiydim ve bir yanımla da şöyle diyordum: 'Adam yandaki odadayken böyle bir şey yaptığın için çıldırmış olmalısın. Bu kalın tüylü halılar varken geldiğini duymazsın bile. Bu da senin Le Palais'teki işinin sonu olur. Bunun yarısı kadar namuslu bir otelde bile bir daha iş bulamazsın. Senin yaptığını yaparken yakalanan bir kız bu kentte hiçbir otelde temizlikçi olarak çalışamaz.'

Ama bunu düşünmek bir işe yaramamıştı. İçimdeki şey tatmin olana kadar devam ettim. Sonra bir an öylece durup çarşafa baktım. Öteki odadan hiç ses gelmiyordu. Birden onun hemen arkamda, kapı önünde duruyor olduğu aklıma geldi. Yüzünde nasıl bir ifade olacağını da biliyordum. Ben genç bir kızken Babylon'a gezici sirkler gelirdi. Bunlarda çadırın içindeki çukurda oturan bir adam olurdu, en azından ben onu insan sanırdım. Biri kalkar, maymunla insan arasındaki zincirin kayıp halkasından falan söz eder ve çukura canlı bir tavuk atardı. Canavar da tavuğun kafasını ısırıp kopartırdı. Ağabeyim Bradford –ki daha sonra trafik kazasında ölmüştür– canavarı görmek istediğini söyledi. Babam bunu duyunca çok üzüldü, ama Brad on dokuz yaşında olduğu için açıkça karşı çıkmadı. Kissy ile ben geri döndüğünde ona ne gördüğünü soracaktık, ama yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçtik. İşte döndüğüm zaman kapının önündeki Jefferies'in yüzünde aynı ifadeyi göreceğimi sanıyordum. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

Darcy başını salladı.

"Onun orada olduğunu biliyordum, buna emindim. Sonunda cesaretimi topladım ve ona kat şefine söylememesi için dizlerimin üstünde çöküp yalvarmaya hazır olarak ar-

kamı döndüm. Ama Jefferies orada değildi. Kapıya yürüyüp bakınca onun hâlâ salonda yazmakta olduğunu gördüm. Bunun üzerine gidip çarşafı değiştirdim, odayı topladım; cam duvarın arkasındaymışım duygusu geri gelmişti.

Kirli çarşafları ve havluları yatak odası kapısından koridora çıkardım. Otelde çalışmaya başladığımda ilk öğrendiğim şey, kirli çarşafları dairenin oturma odasından geçirerek çıkarmamaktı. Sonra onun oturduğu yere döndüm. Ona salonu daha sonra, onun işi bittiği zaman temizleyeceğimi söyleyecektim. Ama onu görünce öyle şaşırdım ki, kapının önünde takılıp kaldım.

Bay Jefferies odanın içinde öyle hızlı yürüyordu ki, sarı ipekli pijaması bacakları çevresinde dalgalanıyordu. Ellerini saçları arasına sokmuştu. Eski *Saturday Evening Post* karikatürlerindeki matematikçilere benziyordu. Şok geçirmiş gibi gözleri fırlamıştı. Aklıma ilk gelen, onun benim yaptığım şeyi gördüğü ve öğrenmekten aklını kaçırdığı oldu.

Ama bu halinin benimle bir ilgisi olmadığı ortaya çıktı... En azından o böyle düşünüyordu. Benden bir yastık ya da kâğıt falan getirmemi istemesi dışında, o gün ilk kez konuştu benimle. Konuşmak zorundaydı çünkü. Ona bir şey, büyük bir şey olmuş olmalıydı; ya biriyle konuşacak ya da çıldıracaktı herhalde.

'Başım çatlıyor,' dedi.

'Çok üzüldüm, Bay Jefferies. Size bir aspirin getireyim...' dedim.

'Hayır, öyle bir ağrı değil,' dedi. 'Bu fikirden oldu. Sanki lüfer avlamaya gitmişim de, oltama kılıçbalığı takılmış gibi. Ben geçimimi kitap yazarak sağlarım,' dedi.

'Evet, Bay Jefferies, biliyorum, iki tanesini okudum ve doğrusu çok beğendim,' dedim.

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıp, 'Okudun mu?' dedi. 'Çok naziksin,' dedi sonra. 'Bu sabah uyandığımda aklıma bir şey geldi,' diye ekledi.

Geldi elbette, diyordum kendi kendime. Hem öyle bir fikir geldi ki, hepsini tutamayıp çarşafına bulaştırdın. Ama üzülme, artık orada değil. Neredeyse kahkahalarla gülecektim. Ama söylüyorum, Darcy, gülseydim bile bunu fark edecek durumda değildi.

'Kahvaltı ısmarlamıştım,' diye kapının yanında duran kahvaltı arabasını gösterdi. 'Yerken aklıma bu fikir geldi. Bundan bir kısa hikâye çıkaracağımı düşündüm. *The New Yorker* diye bir dergi vardır... Neyse boşver.' *The New Yorker* dergisini benim gibi bir zenciye anlatacak değildi."

Darcy güldü.

'Ama kahvaltımı bitirdiğimde bu hikâyeden çok, kısa bir roman olacak gibi geldi,' diye devam etti. 'Sonra bir iki şey üzerinde çalışırken... On yıldır bu kadar esaslı bir fikir gelmiş değildi, hatta hiç. Sence ikiz kardeşlerin II. Dünya Savaşı sırasında karşı cephelerde olması mümkün mü?' diye sordu.

'Eh, belki Pasifik'te değil,' dedim. Başka zaman olsaydı onunla konuşacak cesareti bulamayacağımdan emindim, Darcy. Öyle durup ağzım açık bir halde yüzüne bakardım. Ama kendimi yine cam duvarların ardında hissediyordum. Ya da dişçi uyuşturucu iğne yapmış da, etkisi henüz kaybolmamış gibi.

Bu duyduğu en komik şeymiş gibi kahkahalarla gülerek, 'Elbette orada olamaz, ama Avrupa'da olabilir ve Bulge Muharebesi'nde karşı karşıya gelirler,' dedi.

Ben, 'Eh, belki...' diye söze başladım, ama o yine odanın içinde yürümeye, parmaklarını aralarına soktuğu saçlarını kabartmaya başlamıştı.

'Bunun kulağa Under Two Flags ya da Armadale gibi saçma geldiğini biliyorum,' dedi. 'Ama ikizler kavramı, bu mantıkla açıklanabilir... Görebiliyorum...' Bana döndü. 'Bunun dramatik bir etkisi olur mu?'

'Olur elbette,' dedim. 'Birbirlerini tanımayan kardeşler hakkındaki hikâyeleri herkes sever.'

'Severler tabii,' dedi. 'Sana bir şey söyleyeyim mi...' Birden sustu ve yüzünde çok garip bir ifade belirdi. Garipti, ama ben bunu pekâlâ okuyabiliyordum. Sanki saçma bir şey yaptığını fark eden bir insan gibiydi. Yüzüne tıraş köpüğü sıkmış da, sonra makineyle tıraş olmak üzere olduğunu fark etmiş gibi. Bir zenci oda temizlikçisiyle yaşamı boyunca aklına gelen en iyi fikri konuşuyordu. Benim kitaplarından ikisini okuduğumu söylediğimi unutmuştu..."

"Ya da senin daha yüklüce bir bahşiş koparmak için dalkavukluk yaptığını düşünmüştür," dedi Darcy.

"Evet, bu onun tabiatına bir eldiven gibi uyar. Her neyse, yüzündeki ifadeden kiminle konuştuğu belli oluyordu.

'Otelde bir süre daha kalacağım,' dedi. 'Bunu aşağı bildirir misin?' Sonra dönüp tekrar odanın içinde yürümeye başladı ve ayağını kahvaltı arabasına çarptı. 'Bu lanet şeyi de buradan kaldır,' dedi.

'Daha sonra gelmemi ister misiniz?' dedim ben.

'Evet, evet, daha sonra gel, ne istersen yap, ama şimdi bir iyilik et ve buradan çık git,' dedi.

Ben de dediğini yaptım. Kapı arkamdan kapandığında duyduğum rahatlığı o güne kadar duymuş değildim. Kahvaltı arabasını koridorun kenarına bıraktım. Meyve suyu, yumurta ve jambon yemişti. Tam yürümeye başlamıştım ki, tabağının kenarında, yumurta ve jambondan kalanının arasında bir mantar gördüm. Tabağa bakınca kafamda bir ışık çakar gibi oldu. Delorme Ana'nın bana küçük plastik kutuda verdiği mantarı hatırlamıştım. Verdiği günden sonra ilk kez hatırlıyordum onu. Onu cebimde bulduğumu ve sonra nereye koyduğumu hatırladım. Adamın tabağındaki de tıpkı ona benziyordu, tıpkı onun gibi kurumuş ve buruşuktu.

Martha Darcy'nin yüzüne dikkatle baktı.

"Yarısından fazlasını yemişti."

* * *

O gün resepsiyonda Bay Buckley vardı. Ona gidip Bay Jefferies'in otelde kalmak istediğini söyledim. Bay Buckley onun o öğleden sonra çıkacağını bildirmiş olmasına karşın, bunun bir sorun olacağını sanmadığını söyledi.

Sonra oda servisi mutfağına inip Bedelia Aaronson'la konuştum –Bedelia'yı hatırlarsın– ve ona o sabah ortalıkta olağandışı birini görüp görmediğini sordum. Bedelia ne demek istediğimi sorunca, bunu benim de bilmediğimi söyledim. 'Neden soruyorsun, Martha?' dedi. Nedeninden bahsetmek istemediğimi söyledim. Bedelia da o gün kimsenin, hatta yeni kızı tavlamaya çalışan ikram garsonunun bile gelmediğini söyledi.

Ben tam gidecekken, 'Yani yaşlı zenci kadından bahsediyorsan, o başka,' dedi.

Geri dönüp hangi yaşlı zenci kadından söz ettiğini sordum.

'Sokaktan geldi, tuvaleti arıyordu,' dedi Bedelia. 'Günde bir iki kere olur. Zenciler, iyi gimli olsala bile, oteldekilerin kendilerini kovacaklarından korktukları için yolu sormazlar bile... Her neyse, bu zavallı kadıncağız içeri girdi ve...' Birden sözünü kesip yüzüme baktı. 'İyi misin, Martha? Birden bayılacak gibi oldun da,' dedi.

'Bayılacağım falan yok,' dedim. 'Kadının ne işi vardı burada?'

'Sanki nerede olduğunun farkında değilmiş gibi ortalıkta dolanıp kahvaltı arabalarına bakıyordu,' dedi Bedelia. 'Zavallı kadıncağız! En azından seksen yaşında vardı. Güçlü bir rüzgârda uçurtma gibi havalanacak sanırdın... Martha, gel de otur biraz. O filmdeki Dorian Gray'in fotoğrafına benziyorsun.'

'Bana kadını anlat! Nasıl biriydi?'

Söyledim ya, yaşlı bir kadın. Bana hepsi birbirinin eşiymiş gibi gelir ya. Ama bunun farkı yüzündeki yara iziydi. Ta saçına kadar...'

Ama gerisi duymadım, çünkü o anda gerçekten bayılmıştım.

Beni eve erken gönderdiler. Yine tükürme isteği vardı içimde, yine susuzluktan yanıyordum ve herhalde yine kusacaktım. Ama bir süre pencere önünde oturdum, sokağa bakarken kendi kendimle konuştum.

Kadının beni sadece hipnotize etmekle kalmadığı muhakkaktı; bunu biliyordum artık. Bu hipnotizmadan daha güçlü bir şeydi. Hâlâ büyüye inanıp inanmadığımı bilemiyordum ama, bana bir şey yaptığı belliydi. Her ne yapmışsa katlanmak zorundaydım. Beş para etmeyen bir kocam ve belki de yolda olan bir çocuğum varken işi bırakamazdım. Hatta başka bir kata verilmemi bile isteyemezdim. Bir iki yıl önce bunu yapabilirdim, ama şimdi on ile on ikinci katlar bakım şefi yardımcısı yapacaklardı beni ve bu da aylığımın artacağı anlamına geliyordu. Daha da ötesi, çocuğumu doğurduktan sonra yine işe alacaklar demekti.

Annemin bir sözü vardı: Çaresi olmayan şeye katlanılır. O büyücü kadına gidip büyüyü kaldırmasını istemeyi düşündüm, ama her nasılsa bunu yapmayacağını biliyordum. O benim için en iyisi olacağını sandığı şeyi yapmıştı. Sana şu kadarını söyleyeyim, Darcy, biri sana iyilik etmeyi kafasına sokmuşsa, onu bu fikrinden vazgeçirmen olanaksızdır.

Orada öylece sokaktan gelip geçenlere bakarak uyuklamışım. Bu on beş dakikadan fazla sürmüş olamaz, uyandığımda bir şeyi daha biliyordum. O büyücü kadın, iki kere yaptığım o şeyi yapmaya devam etmemi istiyordu ve Peter Jefferies Birmingham'a dönerse bunu yapamazdım. Kadın oda servisi mutfağına girmiş ve tabağına o mantarı koymuştu, Jefferies de mantarı yiyince aklına o müthiş fikir gelmişti. Sonunda *Boys in the Mist* adıyla çok esaslı bir kitap oldu ya. Kitap bana o gün anlattığı gibiydi, biri Amerikan biri Alman askeri olan ikiz kardeş Bulge Muharebesi'nde karşılaşıyorlar falan filan. En çok satan kitabı o oldu."

Martha bir an durakladıktan sonra, "Ölümünden sonra hakkında yazılan yazıda okumuştum," dedi.

* * *

"Otelde bir hafta daha kaldı. Dairesine her girdiğimde, salondaki masa başında üzerinde pijamasıyla yazıyor olurdu. Ona her gün daha sonra gelmemi isteyip istemediğini sorardım, o da gidip yatak odasını toplamamı, ama gürültü yapmamamı söylerdi. Her gün içeri girerken bu defa yapmayacağımı söylerdim kendi kendime, ama her girdiğimde çarşaf taze lekelenmiş olurdu ve ben de verdiğim bütün o sözlere karşın aynı şeyi tekrarlardım. Bu içinden gelen bir zorlamaya karşı çıkış değildi; daha çok bir anlık kendini kaybetme ve sonra ne yaptığını fark etmeydi. Her gün odaya girdiğimde başını tutuyor olurdu. Ne çifttik ama! O benim sabah bulantılarımı çekiyordu, ben onun gece terlemelerini!"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Darcy.

"Ben yaptığım şeyi ancak geceleri düşünür, tükürür, su içer, hatta bir iki kere kusardım. Bayan Parker artık iyice telaşlanmıştı ve ben de sonunda ona hamile olduğumu sandığımı, ama emin olana kadar kocamın bunu bilmesini istemediğimi söylemiştim."

Johnny Rosewall bencil orospu çocuğunun biriydi, ama kendi işleriyle meşgul olmasaydı, o bile derdimi fark edecekti sanırım. O sırada arkadaşlarıyla bir soygun planlamakta olduğundan bana dikkat edecek zamanı yoktu. Hoş, ben bunu her ne kadar bilmiyorsam da, benden uzak durması yaşamımı az da olsa rahatlatıyordu.

Bir sabah 1163 numaraya girdiğimde Bay Jefferies'in gitmiş olduğunu gördüm. Eşyalarını toplayıp, kitabı üzerine düşünmek üzere Alabama'ya dönmüştü. Darcy, sana ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. O sabah her şeyin yoluna gireceği umudu belirdi içimde. Johnny'ye bebeği söyleyin-

ce uyuşturucudan vazgeçecek, düzenli bir işe girecekti. Bana iyi bir koca, oğluna iyi bir baba olacaktı. Çocuğun erkek olacağına emindim.

Bay Jefferies'in yatak odasına girince örtülerin, battaniyelerin yine karışıp top haline gelmiş olduğunu gördüm. Oraya doğru sanki rüyadaymış gibi yürüyüp örtüyü çektim. 'Eğer oradaysa bu son olacak,' diye düşünüyordum.

Ama son daha önce gelmişti. Çarşafta adamın izi bile yoktu. O kadının bize yaptığı büyü bitmişti artık. 'Eh kurtulduk,' diye düşündüm. 'Bebeğimi doğuracağım, o da kitabını yazacak, böylece ikimiz de büyüden kurtulduk.' Johnny doğuracağım çocuğa iyi bir baba olsun da, doğal baba falan umrumda bile değil.'"

* * *

Martha, "Aynı gece Johnny'ye hamile olduğumu söyledim," dedi. "Ama tahmin edebileceğin gibi, bu fikirden pek hoşlanmadı."

Darcy başını salladı.

"O süpürge sopasıyla beş kere vurdu bana, sonra da, 'Sen deli misin? Çocuk falan istemiyorum ben!' diye bağırdı. Ardından da çekip gitti.

Ben bir süre düştüğüm yerde kaldım ve ilk düşüğümü hatırladım, sancıların her an gelmesini korkuyla bekledim. Annemin beni hastanelik etmeden Johnny'den ayrılmamı salık veren mektubunu, Kissy'nin gönderdiği bileti hatırladım. Bebeği düşürmeyeceğimi anlayınca, Johnny dönmeden bir iki parça eşya alıp evi terk etmeye karar verdim. Ama daha dolabın kapağını açmadan, aklıma Johnny'yi terk edeceğimi söylediğimde Delorme Ana'nın söyledikleri geldi: 'Hayır, o seni terk edecek,' dedi. 'Sen onun seni terk ettiğini göreceksin. Bekle, kadın. Biraz paran olacak. Bebeğe zarar verdi sanacaksın, ama bir şey olmayacak.'

Sanki kadın oradaydı da bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Dolabı açtım ve Johnny'nin eşyalarını karıştırmaya başladım. Elime o eroin şişesini bulduğum ceketi gelmişti. En sevdiği ceketi buydu, onu görünce Johnny Rosewall'ın nasıl biri olduğunu anlardın. Parlak satenden, ucuz görünüşlü bir ceketti. Bu defa bir ustura ile ucuz bir küçük tabanca buldum. Tabancayı alıp bakarken Bay Jefferies'in yatak odasındaki o hal geldi üstüme. Sanki derin bir uykudan uyanmışım gibi.

Tabanca elimde mutfağa gittim, dolabı açıp elimi arka taraftaki çay ve baharat kavanozlarının arasına soktum. Kadının verdiği şeyi bulamayınca korkunç bir paniğe kapıldım, tıpkı rüyalarda olduğu gibi. Sonra o plastik kutuyu bulup aldım.

Kutudan mantarı çıkardım. İğrenç bir şeydi, boyuna göre ağırdı ve ılıktı. Sanki elimde henüz ölmemiş bir parça et tutuyormuşum gibi. Bay Jefferies'in odasında yaptığım o şey var ya? İşte o mantarı bir daha elime almak yerine, onu iki yüz kere yapmayı tercih ederim.

Sağ elimde o şey, sol elimde tabanca vardı. Sağ elimi olanca gücümle sıkınca mantarın elimde ezildiğini hissettim ve buna inanması hiç kolay değil, biliyorum... Sanki bir çığlık atmış gibi geldi bana. Böyle bir şeyin olabileceğine inanır mısın?"

Darcy başını ağır ağır salladı. Aslında inanıp inanmadığını bilemiyordu, ama emin olduğu bir şey vardı; inanmak istemiyordu.

Ben de inanmıyorum, ama duymuştum. İnanmayacağın bir şey daha oldu: Mantar kanamaya başladı. Avcumun içinden kan sızdığını ve tabancaya damladığını gördüm. Ama kan namluya değer değmez kayboluyordu.

Bir süre sonra kanama durdu. Kan içinde olmasını bekleyerek avucumu açtım, ama avucumda sadece parmaklarımın izinin üzerine çıktığı mantar vardı. Ne elimde, ne mantarda ne de tabancada kan vardı. Tam ayakta rüya gördüğü-

mü sanmaya başladım ki, o lanetli şey elimde kıpırdadı. Bakınca sanki mantar değil de, hâlâ canlı olan küçük bir penis görmüştüm. Mantarı avucumda sıkarken kadının sözleri aklıma gelmişti: 'Bir kadının doğuracağı çocuk erkeğin penisinden çıkar.' Mantar yine kıpırdayınca korkuyla haykırıp çöp tenekesine attım. Tam o sırada Johnny'nin merdivenden gelen ayak seslerini işittim. Tabancayı kaptığım gibi yatak odasına gittim, ceketinin cebine soktum. Sonra üzerimde elbiselerim, hatta ayağımda ayakkabılarımla yatağa girdim ve battaniyeyi çeneme kadar çektim. İçeri girdiğinde başıma bir şeyler geleceğini anlamıştım. Elinde halı dövecegi vardı. Onu nereden bulduğunu bilmiyor, ama ne yapmak istediğini çok iyi biliyordum.

'Bebek falan olmayacak,' dedi. 'Buraya gel çabuk.'

'Hayır,' dedim. 'Bebek olmayacak. O elindekine de gerek yok. Sen yapacağını yaptın, bok herif.'

Ona böyle küfür etmemin riskli olduğunu biliyordum. Böyle konuşarak onu inandıracağımı düşünmüştüm. Johnny beni dövecek yerde sırıtmaya başladı. Daha önce ondan bu kadar çok nefret etmemiştim.

'Düştü mü?' diye sordu.

'Düştü,' dedim.

'Çıkan pislik nerede?' diye sordu.

'Nerede olacak, şu an denize doğru gidiyordur,' dedim.

Sonra yanıma gelip beni öpmeye kalkıştı. Düşün hele! Beni öpecekti! Başımı çevirdim.

'Ben her şeyin doğrusunu bilirim,' dedi. 'Çocuk için ilerde daha çok zamanımız olacak.'

Sonra yine çıktı gitti. İki gece sonra soygun yaparlarken tabancası elinde patladı ve orada öldü."

"Tabancaya büyü yaptığını sanıyorsun, değil mi?" diye sordu Darcy.

"Hayır," dedi Martha sakin bir sesle. "Büyüyü o kadın yaptı. Benim çaresiz olduğumu görünce bana yardım etti."

"Sence tabanca büyülü müydü?"

"Sanmıyorum."

Darcy mutfağa gidip bir bardak su içti. Ağzı birden kupkuru kesilmişti.

Darcy geri dönünce Martha, "Johnny öldü ve ben de Pete'i doğurdum," dedi. "Hamileliğim çalışmama engel olacak kadar ilerleyince ne çok dostum olduğunu fark ettim. Bunu daha önce bilseydim Johnny'yi terk ederdim. Ama dünyanın işlerine kimse akıl erdiremez, ne düşünüp söylesek hep boş."

"Ama hepsi bu kadar değil herhalde?" dedi Darcy.

"Eh, bir iki şey daha var. Küçük şeyler."

'Ama hiç de küçük şeylermiş gibi görünmüyor,' diye düşündü Darcy.

"Pete doğduktan dört ay sonra Delorme Ana'ya gittim. Bunu yapmak istemiyordum ama yaptım işte. Bir zarfa yirmi dolar koymuştum. O kadar parayı harcayacak durumda değilsem de, bunun onun hakkı olduğuna inanıyordum. Bina karanlıktı. Basamaklar eskisinden daha dar görünüyordu ve yukarı çıktıkça onun mum, kurumuş duvar kâğıdı ve tarçınlı çay kokularını duyuyordum.

O rüyadaymışım, cam bir duvarın ardındaymışım duygusuna kapılmıştım son kez. Zili çaldım ama kapı açılmadı. Bir daha çaldım, yine açılmadı. Bunun üzerine zarfı kapının altından atmak için çömeldim. Sanki o da çömelmiş gibi kapının arkasından bir ses geldi. Kapının altındaki aralıktan o sesi duyduğumda ne kadar korktuğumu anlatamam. Bu, mezarlıkta bir ses duymak gibi bir şeydi.

'Esaslı bir oğlan olacak,' dedi Delorme Ana'nın sesi. 'Babası gibi olacak. Doğal babası gibi.'

'Sana bir şey getirdim,' dedim. Kendi sesimi duyamayacak kadar alçak sesle konuşuyordum.

'Kapının altından itiver,' dedi. Zarfı biraz iteledim, o da öteki yandan tutup çekti. Zarfı yırttığını duyup bekledim.

'Yeter,' diye mırıldandı sonra. 'Haydi, şimdi git ve bir daha Delorme Ana'ya gelme. Duydun mu?'

Doğruldum ve arkama bakmadan kaçtım oradan."

* * *

Martha kitaplığa gidip bir kitap getirdi. Darcy, Peter Rosewall'ın kitabının kapağı üstündeki resimle olan benzerliğe şaşmıştı. Martha'nın elindeki kitap Peter Jefferies'in *Blaze of Heaven*'ıydı ve kapakta iki asker bir sipere saldırıyordu. Birinin elinde el bombası vardı, diğeri M-1 tüfeğiyle ateş ediyordu.

Martha mavi çantasından oğlunun kitabını çıkartıp Jefferies'in kitabının yanına koydu. *Blaze of Heaven, Blaze of Glory.* Kitaplar yan yana durunca benzerlikleri artmıştı.

"Öteki şey de bu işte," dedi Martha.

"Evet, birbirlerine benziyorlar. Peki ya hikâyeler? Onlar da..."

Darcy susup Martha'ya baktı. Arkadaşının gülümsemesi içini rahatlatmıştı.

"Oğlumun o herifin kitabını kopya edip etmediğini mi soruyorsun?"

"Hayır!"

"Her ikisinin de konusunun savaş olması dışında bir benzerlik yok. Siyah ve beyaz kadar farklılar birbirlerinden. Ama insanda aynı duyguyu uyandıran yerleri var... Hemen hemen satır aralarında okunan bir şey. Sana sözünü ettiğim o güneş ışığı, dünyanın göründüğünden daha iyi olduğu duygusu."

"Şu halde oğlun Peter Jefferies'den esinlenmiş olamaz mı? Belki kolejdeyken onu okumuştur ve..."

"Elbette. Peter'im Jefferies'in kitaplarını okumuş olabilir. Ama başka bir şey daha var, açıklaması epey güç bir şey."

Martha Jefferies'in kitabını alıp, bir an düşünceli bir halde baktıktan sonra Darcy'ye döndü.

"Bu kitabı oğlumun doğumundan bir yıl sonra aldım. O zaman hâlâ piyasadaydı. Bay Jefferies otele geldiğinde cesaretimi toplayıp kitabı imzalamasını istedim. Bana kızacağını sanmıştım, ama aslında memnun olmuş gibiydi. Bak."

Martha, *Blaze of Heaven*'in ithaf sayfasını açtı.

Darcy orada yazılı olanları ürpererek okudu: "Bu kitabı tanıdığım en mükemmel kadın olan annem ALTHEA DIXMONT JEFFERIES'e ithaf ediyorum." Jefferies bunun altına artık solmaya başlamış siyah mürekkeple, "Benim dağınıklığımı toparlayan ve bundan hiç yakınmayan Martha Rosewall'a." Onun altına da imzasını atmış ve Ağustos 61 yazmıştı.

Darcy aklına gelenleri düşünmeye fırsat bulamadan, Martha oğlunun *Blaze of Glory* kitabının ithaf sayfasını açıp diğerinin yanına bıraktı. Darcy yazıyı bir kere daha okudu: "Bu kitabı annem Martha Rosewall'a ithaf ediyorum. Anne, sen olmasan başaramazdım." Bunun altında da ince bir el yazısıyla şöyle yazıyordu: "Ve bu yalan değil. Seni seviyorum, anne! Pete."

Ama Darcy yazıyı okumuyor, sadece bir o kitaba bir diğerine bakıyordu. Bir 1961'in Ağustos'unda yazılmış ithafa, bir 1985'in Nisan'ında yazılmış olana.

"Gördün mü?" dedi Martha.

Darcy başını salladı. Görmüştü.

Her iki kitaptaki el yazısı aynıydı ve imzalar da. 'Sadece yazılanlar farklı,' diye düşündü Darcy ve bu fark siyahla beyaz arasındaki fark kadar belirgindi.

6

Benim Sevimli Tayım

Yaşlı adam samanlığın kapısında, elma kokuları arasında sallanan koltuğunda otururken canı sigara çekiyor, doktor yüzünden değil de, artık kalbi sürekli tökezlediğinden içemiyordu. Osgood'un başını ağaca yaslayıp hızla sayışını ve sonra dönüp Clivey'i sobeleyip güldüğünü gördü. Oğlan gülerken ağzını açınca, yaşlı adam oturduğu yerden onun dişlerindeki çürükleri gördü ve soluğunun nasıl korktuğunu düşündü. Tıpkı nemli bir bodrum gibi. Çocuk on on bir yaşındaydı daha.

Yaşlı adam Osgood'un o kişnemeye benzeyen gülmesini seyretti. Oğlan o kadar çok güldü ki, sonunda eğilip ellerini dizlerine dayamak zorunda kaldı. Öteki çocuklar da saklandıkları yerlerden çıktı, neye güldüğüne bakıp sonra onlar da gülmeye başladı. Hepsi de sabah güneşi altında durarak torununa bakıp gülerken yaşlı adam sigarayı unuttu. Şimdi merak ettiği şey Clivey'in ağlayıp ağlamayacağıydı. Son birkaç aydır dikkatini bu kadar çeken başka bir şey olmadığını hatırladı sonra; bunlar arasında yaklaşan ölümü de vardı.

Çocuklar, "Yakalandı! Yakalandı!" diye bağrıştı.

Clivey bir tarladaki kaya parçası kadar hareketsiz duruyor ve oyunun devam etmesini bekliyordu. Bir süre sonra oyun başladı. Sonra öğle oldu ve diğer oğlanlar gitti. Yaş-

lı adam Clivey'nin ne kadar yiyeceğine baktı. Ama çocuk çok bir şey yemedi. Clivey patateslerini çatalın ucuyla şöyle bir dürtükledi, mısırla bezelyenin tabaktaki yerlerini değiştirdi ve et parçalarını masanın altındaki köpeğine verdi. Yaşlı adam bütün bunları dikkatle izliyor, kendisine bir soru sorulduğunda yanıt veriyor, ama ötekilerin konuşmalarına pek aldırış etmiyordu. Aklı oğlandaydı.

Yemek bitince yaşlı adamın canı yine sigara çekti ve içemeyeceği için yatmaya gitti. Yukarı çıkarken merdivenin yarısında durmak zorunda kaldı. Kalbi vantilatörün kanatlarına takılmış bir iskambil kâğıdı gibi çarpıyordu. Başını eğip öylece durarak bunun sonuncu olup olmayacağını anlamak için bekledi (daha önce iki kriz geçirmişti), ama bir şey olmayınca ağır ağır yukarı çıktı, donu dışında üstündeki her şeyi çıkardı ve kolalı beyaz örtünün üzerine uzandı. Zayıf göğsü üzerinde dört köşe bir güneş parçası pencerenin kirişleriyle üçe bölünmüştü. Ellerini ensesinde kavuşturdu, gözlerini kapatarak dışarıya kulak verdi. Bir süre sonra oğlanın koridorun ucundaki odasında ağladığını duyar gibi oldu. 'Bunu halletmeliyim,' diye düşündü.

Yaşlı adam bir saat kadar uyuduktan sonra kalktığında, karısı üzerinde kombinezonuyla yanında yatmış uyuyordu. Yaşlı adam onu uyandırmamak için elbiselerini alıp koridorda giyindikten sonra aşağı indi.

Clivey evin önünde basamakların üstüne oturmuş köpeğe bir dal parçası fırlatıyor, hayvan da dalı oğlanın attığından daha bir canlılıkla geri getiriyordu. Köpek (adı yoktu, sadece köpekti) şaşırmış gibiydi.

Yaşlı adam oğlanı çağırdı ve kendisiyle birlikte meyve bahçesine kadar yürümesini söyledi.

* * *

Yaşlı adamın adı George Banning'di. Oğlanın büyükbabasıydı. Clive Banning yaşamda güzel bir tayı olmasının

önemini ondan öğrendi. Taylara karşı alerjiniz olsa da birine sahip olmalıydınız. Çünkü güzel bir tayı olmadan, evinin her odasında altı tane ya da her iki kolunda ağırlıktan kaldıramayacağı kadar saat olsa bile, insan saatin kaç olduğunu bilemezdi...

George Banning öğütlerini Clive'in saklambaç oyununda Alden Osgood budalası tarafından sobelendiği gün vermişti. O sıralarda Clive'in büyükbabası Tanrı'dan bile yaşlı olmalıydı ki, bu da yetmiş iki yaşında falan olduğunu gösterirdi. Banning'lerin New York'ta Troy kasabasındaki çiftlik evindeydi ve 1961'te Troy taşralı olmamayı öğrenme yolundaydı.

* * *

Büyükbabası rüzgârda ceketsizdi, üzerinde tulumu ve bir zamanlar yeşil olan, ama yüzlerce kez yıkanmaktan artık solmuş gömleği ve gömleğin altında da pamuklu, kapalı yakalı fanilası vardı. Fanilası temizdi, ama eski beyazlığın yerini şimdi fildişi rengi almıştı; bunun nedeni de babaannesinin dilinden hiç düşürmediği o ünlü sözüydü: "Kullan, kullan ama hiç kaybetme! Sonuna kadar giy! Temiz tut ya da hiç kullanma!" Büyükbabasının hâlâ yarısı siyah olan saçlarında elma çiçekleri vardı ve çocuk onun ağaçların altında çok güzel göründüğünü düşünüyordu.

O gün oyun oynarlarken büyükbabasının kendisini izlediğini görmüştü. Büyükbabası samanlığın kapısı önündeki sallanan koltuğunda oturuyordu. Orada sallanırken yer tahtalarından biri gacırdıyordu. Büyükbabası kitabını dizleri üstüne bırakıp ellerini üzerinde kavuşturmuş, elma ve saman kokuları arasında sallanıyordu. Büyükbabasının Clive'e zaman, zamanın uçup gidiciliği ve insanın ona sahip olmak için nasıl sürekli mücadele vermek zorunda olduğunu söylemesine neden işte bu oyun olmuştu. Tay güzeldi, ama kötü bir kalbi vardı. O güzel taydan gözlerini ayırdığın takdirde çitin öte yanına atlar ve kaybolurdu. Sen de yuları alıp

ardından gitmek zorunda kalırdın ve bu yol kısa da olsa insanı çok yorardı.

Büyükbaba öğütlerine Alden Osgood'un hile yaptığını söyleyerek başladı. O ağaca gözleri kapalı yaslanıp altmışa kadar sayması ve bunu bir dakikada tamamlaması gerekirdi. Bu da Clivey'e (büyükbabası kendisini hep böyle çağırırdı; o aldırmazdı, ama kendisine hâlâ bu şekilde seslenen küçük büyük herkesle kavga etmeyi düşünüyordu) ve diğerlerine saklanacak zaman tanımak için yeterliydi. Clivey daha nereye saklanacağına karar vermemişti ki, Alden Osgood altmışa gelmiş, arkasını dönmüş ve Clivey samanlığın yanında dizili duran elma sandıklarının arkasına saklanmaya çalışırken sobelenmişti.

"Bu haksızlıktı," dedi büyükbaba. "Sen mızmızlanmadın ve bu da çok doğruydu, çünkü bir erkek asla mızmızlanmaz. Bu haksızlıktı ve bunu sen o zaman söylemediğin için ben şimdi söylüyorum işte."

Clivey yaşlı adama Alden'in kurallara uyarak altmışa kadar saydığını ve büyükbabasının kendisini aramak zorunda bile kalmadan öylece sobeleyerek küçük düşüren çocuğa neden itiraz etmesi gerektiğini anlamadığını söyledi. Öfkeye kapıldığı zamanlar bir kız gibi insanı tokatlayan Alden sadece olduğu yerde dönmüş, Clive'i görmüş ve elini ağaca değdirerek, "Gördüm! Sobe!" diye bağırmıştı.

Clivey belki de büyükbabasının saçları arasındaki elma çiçeklerini biraz daha görebilmek için Alden'in tarafını tutmuştu.

"Saydı elbette!" dedi yaşlı adam. "Altmışa kadar saydı. Şimdi şuna bak, Clivey ve bir daha da hiç unutma."

Büyükbabanın tulumunda beş tane gerçek cep ve arka ceplerin yanında da cebe benzer şeyler vardı. Bunlar elini sokup pantolonuna erişmesini sağlayan yarıklardı (o günlerde tulumun altına pantolon giymemek skandal değilse de gülünecek bir şeydi; böyle yapanların kafadan kontak olduğu düşünülürdü). Büyükbabasının da kot pantolonu vardı.

Büyükbaba elini tulumun yanındaki yarıktan içeri soktu, kot pantolonun sağ cebinde uzun uzun bir şeyler arandı ve sonunda gümüş bir cep saati çıkartıp oğlanın avucuna bıraktı. Saatin bu ani ağırlığı öyle fazla, madeni derisi altındaki takırtısı öyle canlıydı ki, Clivey az kalsın elinden düşürecekti.

Kahverengi gözlerini iri iri açıp büyükbabasına baktı.

"Düşürmezsin," dedi yaşlı adam. "Düşürsen de bir şey olmaz. Daha önce de çok düşmüştür, hatta Utica'da bir meyhanede biri üzerine bile basmıştı. Bugüne kadar hiç durmadı. Ama bundan sonra durursa kaybeden sen olacaksın, çünkü saat artık senin."

"Ne?" Clivey hiçbir şey anlamadığını söyleyecekti, ama vazgeçti.

"Saati sana veriyorum. Bunu çoktandır yapmak istiyordum, ama vasiyetnameme yazmak istemedim, yoksa miras vergisi saatin değerinden çok tutardı."

"Büyükbaba... Ama ben... Aman Tanrım!"

Büyükbaba gülmekten öksürmeye başlamıştı. İki büklüm olup kahkahalarla gülerken yüzü birden erik moruna dönüştü. Clive'in sevinci kaygısı arasında kaybolmuş gibiydi. Annesinin oraya gelirken birkaç kere büyükbabasını yormaması gerektiğini, çünkü adamın çok hasta olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Clive iki gün önce hastalığının ne olduğunu sorduğunda, George Banning bir tek esrarlı sözcük söylemişti. Meyve bahçesinde konuştuklarının gecesi, saati avucunda sıcacık yatağında uykuya dalarken, Clive büyükbabasının söylediği "takırtı" sözcüğüyle kalbinden söz ettiğini anlamıştı. Doktor adama sigarayı yasaklamış ve kar küremek ya da bahçede çalışmak gibi yorucu bir şey yaptığı takdirde arp çalacağını söylemişti. Clivey bunun ne demek olduğunu çok iyi bilirdi.

Büyükbaba, "Düşürmezsin ve düşürsen bile durmaz," demişti. Ama çocuk saatin bir gün duracağını bilecek yaştaydı; insanlar ve saatler günün birinde aniden duruverirdi.

Büyükbabasının da orada durup durmayacağını görmeyi beklemiş, ama öksürük ve gülme nöbeti geçmiş ve adam doğrulup burnundan akan sümükleri elinin tersiyle şöyle bir fırlatmıştı.

"Çok komik çocuksun, Clivey. On altı torunum var ve bunlardan yalnızca ikisi bir boka yarayacak ve sen onların arasında değilsin. Ama yine de listenin üst sıralarındasın. İçlerinde beni güldüren bir tek sen varsın.

Eğer içini rahatlatacaksa zinciri bir iki kere bileğine dola. İçin rahat ederse belki de sözlerime daha çok dikkat edersin."

Clivey büyükbabasının dediğini yaptı ve gerçekten içi rahatladı. Mekanizmasının canlılığı, kristalinin güneşe benzeyen parıltısı ve saniye göstergesinin kendi dairesi içinde dönüşünden büyülenmiş gibi elindeki saate baktı. Ama saat hâlâ büyükbabasının saatiydi; bundan hiç kuşkusu yoktu. Tam bunu düşündüğü sırada rüzgârın savurduğu bir elma çiçeği camın üstüne düşüp kaydı. Bu bir saniyeden az bir zamanda olmuştu, ama her şeyi değiştirmişti. Çiçekten sonra gerçekti artık. Saat kendisinindi, sonsuza kadar... Ya da ikisinden biri durup da bir yana fırlatılana kadar.

"Pekâlâ," dedi büyükbaba. "Saniye göstergesinin kendi başına döndüğünü görüyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Gözünü ondan ayırma. Gösterge tam yukardayken bana, 'Tamam!' diye seslen. Anladın mı?"

Clivey başını salladı.

"Tamam. Oraya gelince sesleneceksin."

Clive büyük bir denklemin sonuna yaklaşan bir matematikçi ciddiyetiyle saate baktı. Büyükbabasının kendisine göstermek istediği şeyi anlamıştı ve kanıtın ancak bir formalite olduğunu bilecek kadar da akıllıydı... Ama yine de bunun gösterilmesi gerekirdi. Bu bir törendi sanki, tıpkı ki-

lisede karatahtada yazılı bütün ilahiler okunup vaazın sona ermesinden sonra bile rahip kutsamadan kiliseden çıkılamayacağı gibi.

Saniye göstergesi kendi küçük dairesi içinde (benim, diye şaşkınlıkla düşündü. Benim saatimin benim saniye göstergesi) on ikiyi gösterince olanca sesiyle, "Tamam!" diye bağırdı ve büyükbabası kuşkulu malları elinden çıkarmaya kararlı bir mezatçının o yağlı hızıyla saymaya başladı.

"Bir-iki-üç-dört-beş-altı..." diye bağıran büyükbabanın heyecanından yanakları pembeleşmiş, burnunun üstündeki kalın mor damarlar şişmeye başlamıştı. Sonunda kısık bir sesle, "Elli dokuz, altmış!" diye saymayı bitirdi. Bunu söylerken saniye göstergesi de yedinci çizgiyi aşarak otuz beş saniyeyi gösteriyordu.

Büyükbaba elini göğsüne bastırarak soluk soluğa, "Ne kadar?" diye sordu.

Clive yaşlı adama saklamaya gerek duymadığı bir hayranlıkla bakarak söyledi. "Ama çok hızlı saydın, büyükbaba," dedi.

Büyükbaba göğsüne bastıran eliyle bir 'Haydi sen de' işareti yaptı. "O Osgood piçi kadar hızlı saymadım," dedi. "Namussuzun yirmi yediyi dediğini duydum, sesini bir daha duyduğumda kırk bire gelmişti." Büyükbabası koyu mavi gözleriyle Clive'in Akdeniz kahverengisi gözlerinin içine baktı. Damarlı ellerinden birini oğlanın omzuna dayadı. Eli romatizmadan büzülüp kalmıştı, ama çocuk onun içinde, sanki kapatılmış bir makinenin içindeki tellerde var olan o canlı gücü hisseder gibiydi. "Bir şeyi hiç unutma, Clive. Zamanın, ne kadar hızlı saydığınla bir ilgisi yoktur."

Clive başını ağır ağır salladı. Tam olarak anlamıyordu, ama bir çayırın üstünden ağır ağır geçen bir bulutun gölgesi gibi, bir anlam gölgesinin geçtiğini hissediyor gibiydi.

Büyükbabası tulumun cebinden bir paket filtresiz Kool sigarası çıkardı. Anlaşılan sigarayı bırakmamıştı. Ancak çocuğa yine de sigarayı azaltmış gibi geldi; Kool paketinin çok

kullanılmış bir hali vardı çünkü. Kahvaltıdan hemen sonra açılan ve saat üçte avuç içinde buruşturulup atılan paketlerin akıbetine uğramamıştı. Yaşlı adam paketi kadar bükülmüş bir sigara çıkardı, ağzının kenarına yerleştirdi, paketi yine cebine koyup çıkarttığı kibriti usta bir hareketle yaktı. Clive, boş elinden bir paket iskambil kâğıdı çıkaran sihirbazı seyreden bir çocuğun hayranlığıyla bakıyordu büyükbabasına. Tepeden esen rüzgâra karşın büyükbaba acelesi olmayan bir insanın rahatlığıyla küçük alevi avuçları arasına aldı. Sigarasını yaktıktan sonra sanki yalnızca iradesiyle rüzgârı yok etmiş gibi kibriti sallayarak söndürdü. Clive sigaraya dikkatle bakınca parıldayan ucun kenarlarındaki beyaz kâğıtta siyah izler görmedi. Gözleri kendisini aldatmamıştı; büyükbabası kapalı bir odadaki mumun alevi gibi titremeyen bir alevle yakmıştı sigarasını. Bu sihirbazlıktı.

Büyükbaba sigarasını dudakları arasından çekip, baş ve işaretparmaklarını ağzına soktu. Bir an için ıslıkla köpeğini ya da taksi çağıran bir insan gibi göründü. Sonra parmaklarını ağzından çıkartıp kibritin başını sıktı. Çocuğun bir açıklamaya ihtiyacı yoktu; büyükbaba ve arkadaşları buralarda ani dondan çok, yangınlardan korkardı. Büyükbaba kibriti yere atıp ayakkabısının ökçesiyle ezdi. Başını kaldırıp da çocuğun kendisine bakmakta olduğunu görünce, bu hayranlığını yanlış yorumladı.

"Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum," dedi. "Senden yalan söylemeni isteyecek değilim. Babaannen sana 'Büyükbaban orada sigara mı içti?' diye sorarsa içtiğimi söylersin. Bir çocuğun benim için yalan söylemesini istemem." Gülümsemiyordu, ama kurnaz ve hafifçe çekik gözleri Clive'de dostça ve günahsız gibi gelen bir komploda suç ortağı olduğu duygusunu uyandırmıştı. "Ama babaannen bana senin, sana saati verdiğimde 'Tanrı'nın adını boş yere ağzına alıp almadığını' sorarsa, ben de onun gözlerinin içine bakıp, 'Hayır. Bana yalnızca teşekkür etti, hepsi o kadar,' derim."

Şimdi gülme sırası Clive'e gelmişti; yaşlı adam kalan birkaç dişini göstererek sırıttı.

"Tabii, ikimize de bir şey sormazsa, biz de durduk yere bir şey söyleyecek değiliz... Tamam mı, Clivey? Sence bu adil mi, ha?"

"Evet," dedi Clive. Yakışıklı bir çocuk değildi ve asla kadınlara yakışıklı görünecek bir erkek olmayacaktı, ama yaşlı adamın kurnazlığına gülümserken en azından o an için güzeldi. Büyükbaba torununun saçlarını okşadı.

"Sen iyi bir çocuksun, Clivey."

"Teşekkür ederim, büyükbaba."

Büyükbaba düşünceli bir tavırla dururken Kool sigarası da doğal olmayan bir hızla yanıyordu (tütün kuruydu ve sigaradan fazla bir nefes çekmemesine karşın, açzgözlü rüzgâr onu hızla içip tüketmekteydi). Clive yaşlı adamın söyleyeceklerini bitirmiş olduğunu düşündü. Buna üzülmüştü. Büyükbabasını dinlemeyi çok severdi. Söylediği her şey anlamlı olduğu için, her zaman şaşkınlıkla dinlerdi. Annesi, babası, babaannesi, Don Amcası hep kulağına küpe olması gereken şeyler söylerdi ama, sözleri hiç de anlamlı olmazdı.

Clive'in ablası Patty kendisinden altı yaş büyüktü. Onun dediklerini anlardı, ama çoğunlukla aptalca şeyler söylediğinden kulak asmazdı bile. Ablası sözlerinin geri kalanını da kardeşini çimdikleyerek iletirdi. Bunlardan en kötüsü de 'Pipi Çimdikleri'ydi. Ablası eğer Pipi Çimdikleri'ni birine anlatırsa onu öldüreceğini söylerdi. Patty sürekli öldüreceği insanları sayardı. İnsanın gülmesi gelirdi onu dinlerken; o zayıf ve asık yüzüne iyice bakana kadar. O yüzde olanları görünce gülme isteği kaybolurdu. En azından Clive'ın gülmesi geçerdi. Çünkü ona karşı çok dikkatli olmak gerekirdi; aptal aptal konuşuyormuş gibi görünürdü, ama hiç de aptal değildi.

Ablası bir süre önce sofrada otururken, "Ben erkek arkadaş istemiyorum," demişti. Oysa o sıralarda oğlanlar kız-

ları ya bahar dansına ya da lisedeki baloya falan davet ederdi. "Hiç erkek arkadaşım olmasa da umrumda değil," demişti Patty. Et ve sebze dolu tabağının dumanları üzerinden meydan okurcasına bakmıştı kardeşine.

Clive yemeğin buharları ardındaki o kıpırtısız ve biraz da korku veren yüze bakarken iki ay kadar önce, karlar daha yerden kalkmamışken geçen bir olayı hatırlamıştı. Kendisi çıplak ayakla üst kata çıktığından, ablası ayak seslerini duymamıştı. Clive de banyo kapısı aralık olduğundan içeri bakmıştı. Patty'nin orada olabileceği aklına bile gelmemişti. Gördüğü şey karşısında donup kalmıştı. Ablası başını hafifçe yana çevirmiş olsaydı onu görecekti.

Ama Patty başını çevirmemişti. Kendisini incelemekle meşgul olduğundan dünyayı görecek hali yoktu. Ablası banyo havlusu ayaklarının dibinde, çırılçıplak duruyordu. Tıpkı Foxy Brannigan'ın sayfaları çevrilmekten eskimiş *Çıplak Güzeller* dergisindeki bebekler gibiydi. Ama Patty'nin o kadınlara benzer yeri yoktu, bunu Clive de biliyordu, gözyaşlarına bakılırsa Patty de. Ablası ağlıyordu ama hiç sesi çıkmıyordu. Clive sonunda parmaklarının ucuna basarak oradan uzaklaşmış ve bu konuda hiç kimseye, hatta Patty'ye bile bir şey söylememişti. Küçük kardeşinin kendisini çırılçıplak gördüğü için kızıp kızmayacağını bilmiyordu, ama ağlarken görürse ne yapacağını çok iyi biliyordu; Clive'i öldürürdü herhalde.

O bahar akşamı sofrada, "Bence oğlanlar aptal ve çoğu da bayatlamış köy peyniri gibi kokuyor," demişti. Rostosundan bir çatal alarak, "Bir oğlan benden bir randevu isterse yüzüne bakıp kahkahayı basarım," demişti.

Babası, "Bu konuda fikrin değişecek ama," dedi gözlerini tabağının yanındaki kitaptan ayırmadan. Annesi onu sofrada kitap okuma huyundan vazgeçirtememişti.

"Asla!" dedi Patty. Clive onun erkek arkadaşı olmayacağını biliyordu. Patty söylediğini çoğunlukla yapardı. Clive'in anladığı, ama annesiyle babasının anlamadığı şeyler-

den biri de buydu. Clive ablasının Pipi Çimdikleri'ni söylediği takdirde kendisini öldüreceğinden pek emin değildi, ama boşu boşuna tehlikeye atılmasının anlamı da yoktu. Öldürmese bile sinsi bir kötülük yapacağından hiç kuşkusu yoktu. Üstelik Pipi Çimdikleri de aslında çimdik değil, Patty'nin köpekleri Brandy'ye yaptığı gibi okşamalardı. Clive ablasının bunu ceza niyetine yaptığını biliyordu, ama ona kesinlikle söylemeyeceği bir sırrı vardı: Aslında okşamalar olan Pipi Çimdikleri'nden garip bir zevk alıyordu.

Büyükbabası ağzını açarken Clive onun eve dönme zamanı geldi diyeceğini sandı. Ama yaşlı adam, "Eğer dinlemek istersen sana bir şey anlatacağım," dedi. "Fazla uzun sürmez. Dinlemek istiyor musun, Clivey?"

"Evet, büyükbaba."

"Bunu gerçekten istiyor musun?" dedi yaşlı adam.

"Evet, büyükbaba."

"Kimi zaman seni ailenden çalıp hep yanımda tutmak istiyorum. Sanki sen yanımda olursan, kalbime falan aldırış etmeden sonsuza kadar yaşayacakmışım gibi."

Adam sigarayı ağzından alıp yere attı, ökçesi altında iyice ezdikten sonra, sanki emin olmak istermiş gibi üzerini toprakla örttü. Başını kaldırıp torununa baktığında gözleri parlıyordu.

"Ben çok uzun zaman önce öğüt vermeyi bırakmıştım," dedi. "Otuz yıl oldu sanırım. Öğüdü verenlerin de, dinleyenlerin de aptal olduklarını anlayınca vazgeçmiştim. Ama yine de akıllı bir insanın zaman zaman söyleyeceği ve akıllı bir insanın ya da bir oğlanın dinleyeceği şeyler vardır."

Clive konuşmadan dikkatle büyükbabasının yüzüne baktı.

"Üç çeşit zaman vardır," dedi büyükbabası. "Bunların hepsi gerçekse de, içlerinden yalnızca biri tam anlamıyla gerçektir. Bunların hepsini bilmeli ve birbirlerinden ayırabilmelisin. Bunu anlıyor musun?"

"Hayır, efendim."

Büyükbaba başını salladı. "Evet deseydin seni bir temiz patakladıktan sonra eve götürürdüm."

Clive büyükbabasının sigarasının izlerine bakarken yüzünün gururla kızardığını hissetti.

"Bir insan senin gibi küçükken zaman uzundur. Mayısı düşün. Okulun hiç sona ermeyeceğini, haziran ortalarının hiç gelmeyeceğini düşünürsün. Öyle değil mi?"

Clive okulun o uykulu ve tebeşir kokulu son günlerinin ağırlığını düşünerek başını salladı.

"Sonra haziran ortası gelir ve öğretmen eline karneni tutuşturup bırakır. O zaman da okul bir daha hiç başlamayacak gibidir. Bu da doğru değil mi?"

Clive o sonsuz günleri düşünerek başını ensesi 'küt' diye ses çıkarana kadar salladı. Ah o günler! Haziran ve temmuzun ovalarından ağustosun hayal edilemeyen ufuklarına kadar uzanan o günler. O kadar gün, o kadar şafak, o kadar hardallı ve kıyılmış soğanlı sosisli sandviç, kısacık saçlarının ter içinde kaldığı o tükenmek bilmeyen öğleden sonraları, öğleden sonra gölgenin uzamaya başladığını ilk fark ettiğinde duyduğun o şaşkınlık, televizyonlu kadife akşamlar, babasının birbiri ardında okuduğu kitabın sayfalarını çevirirken çıkan hışırtı, annesinin arada sırada kalkıp mutfağa gidişi ve ablasının merakla ardından bakışları, annesinin sabah on birden sonra hiç boş bırakmadığı şarap kadehinin yenilenmesi, penceredeki telin dışında uçuşan ve güneş battıktan sonra artar gibi olan sivrisinek vızıltıları, bütün tartışmaların başlamadan kaybedildiği o haksız ve kaçınılmaz yatak saati, babasının tütün, annesinin kekremsi şarap kokan öpücükleri, ablasının annesine babası köşedeki meyhaneye iki kadeh bira içmeye ve güreş maçını seyretmeye gitmesinden sonra artık yatmasını söylemesi, annesinin Patty'ye kendi işine bakmasını söylemesi, karanlkta parıldayan ateşböcekleri, uykunun uzun ve karanlık tüneline girerken uzaklardan gelen korna sesleri. Yaz. İşte bu, yazdı.

Yalnızca uzun görünmekle kalmıyordu, gerçekten uzundu da.

Çocuğu dikkatle gözetleylen büyükbaba, bütün bunları o kahverengi gözlerin içinde okuyor, çocuğun asla anlatmayı bilemeyeceği şeyler için, gereken sözcükleri, ağzı kalbinin sesini dile getiremeyeceği için, içinden kaçamayacak şeyleri biliyordu. Büyükbaba sanki bu fikri onaylamak istercesine başını salladı ve Clive onun yumuşak, yatıştırıcı ve anlamsız bir şey söyleyerek her şeyi bozmasından korktu. Herhalde, "Elbette Clivey bunları biliyorum, ne de olsa ben de zamanında çocuktum," diyecekti.

Ama adam bunu söylemedi ve Clive bu olasılıktan bir anlığına da olsa korktuğu için aptallık ettiğini anladı. Daha da kötüsü, inançsızlık! Çünkü bu büyükbabasıydı ve büyükbaba öteki büyükler gibi saçma sapan şeyler söylemezdi. Yaşlı adam yumuşak ve yatıştırıcı bir sesle konuşmak yerine, ağır bir suç için ağır bir ceza veren bir yargıcın o kuru kesinliğiyle konuştu.

"Bütün bunlar değişir," dedi.

Clive bu fikirden biraz korkarak, ama rüzgârın yaşlı adamın saçlarını karıştırmasından çok hoşlanarak yüzüne baktı. Büyükbabasının kilisede vaizin tahmin etmek yerine, Tanrı gerçeğini bilmiş olması durumunda görüneceği gibi göründüğünü düşündü. "Zaman da değişir mi? Bundan emin misiniz?" dedi.

"Evet. Belirli bir yaşa gelince –bu on dört falandır– insan soyunun iki yarısı birbirlerini keşfettikleri yanılgısına düştüğünde zaman gerçek zaman olmaya başlar. Gerçekten gerçek saat yani. Zaman ne eskisi gibi uzundur ne de daha sonra olacağı gibi kısa. İnsanın yaşamının çoğunda gerçek saat vardır. Bunun ne olduğunu biliyor musun, Clivey?"

"Hayır, efendim."

"O zaman iyi dinle: Gerçekten gerçek zaman senin sevimli tayındır. Söyle bakayım: Benim sevimli tayım."

Clive, büyükbabasının herhangi bir nedenden dolayı kendisinden intikam alıp almadığını merak eden o çocuk, istenileni söyledi. Büyükbabasının, "Bu kez seni kandırdım işte," deyip gülmesini bekliyordu. Ama yaşlı adam yalnızca başını sallayarak durumun tüm saçmalığını alıp götürdü.

"Benim sevimli tayım. Sandığım kadar akıllıysan bu üç sözcüğü hiç unutmazsın. Benim sevimli tayım. İşte zamanın gerçeği budur."

Büyükbaba cebinden yıpranmış sigara paketini çıkardı, bir an baktıktan sonra yine cebine soktu.

"On dördünden, aşağı yukarı altmışına kadar zaman çoğunlukla benim sevimli tayım zamanıdır. Bir ara zaman sanki çocukluğunda olduğu günlere döner, ama bunlar artık iyi zamanlar değildir. O zaman biraz benim sevimli tayım zamanı için ruhunu satmaya razı olursun. Sana anlatacaklarımı babaannene söylersen, iki hafta boyunca sıcak su torbamı vermez sonra.

Bunu babaannenin çok değer verdiği rahip Chadband'a söylemeye kalkışsam, bize Tanrı'nın yollarının esrarengiz olduğunu söyler. Sana ne düşündüğümü söyleyeceğim, Clive. Bence Tanrı bir yetişkine yalnızca, örneğin kaburgaları kırılmış falan gibi ağır yaralı olduğunda uzun zaman verdiği için, çok kötü bir namussuz olmalıdır. Böyle bir Tanrı sineklere iğne saplayan bir çocuğu, kuşların o çok sevdikleri ve gelip başına kondukları o azizden farksız görür. Başıma saman makinesi kazası geldikten sonraki o uzun haftaları düşünüyorum da, Tanrı'nın yaşayan ve düşünen yaratıkları neden yaratmak istediğine bir türlü akıl erdiremiyorum. Eğer üstüne işeyecek bir şeye ihtiyacı varsa neden çalılıkları yaratıp bu işi orada bırakmamış ki? Bir de geçen yıl kemik vereminden yavaş yavaş ölen zavallı Johnny Brinkmayer'i neden yaratmış ki?"

Clive o sırada pek çıkartamadıysa da, arabayla kente dönerlerken Johnny Brinkmayer'in bakkal olduğunu ve bazı akşamlar büyükbabasını görmeye gelen tek kişi olduğunu

hatırlamıştı. Kente o uzun dönüş yolunda Clive yalnızca alnındaki kocaman etbeniyle hatırladığı Johnny Brinkmayer'in, büyükbabasının tek gerçek arkadaşı olduğunu düşündü. Babaannesinin Brinkmayer'in adı geçtiğinde burun kıvırması ve sık sık adamın korktuğunu söylemesi de bu fikrini güçlendiriyordu.

Ancak o anda Tanrı'nın, küfrettiği için büyükbabasını öldürmesini beklediğinden, bunları düşünemezdi. Kimse Tanrı'ya namussuz diyemezdi. Ya da sineklere iğne batıran bir üçüncü sınıf öğrencisinden daha iyi olmadığını söylemezdi.

Clive artık bir paratonere dönüşmüş olan adamdan bir iki adım geriledi. Masmavi gökyüzünden her an bir yıldırım inip büyükbabasını yakar ve adamın cehenneme gittiğini göstermek için elma ağaçlarını meşalelere çevirirdi. Havada uçuşan elma çiçekleri, aniden arka bahçelerindeki fırında, babasının pazar öğleden sonraları haftanın birikmiş gazetelerini yakarken bacadan yükselen yanık kömür parçalarına dönüşürdü.

Ama hiçbir şey olmadı.

Clive biraz daha bekledikten sonra (sanki büyükbabası yalnızca elinin körü falan demiş gibi) yakınlarda öten bir kuşun cıvıltısını duyarken yıldırım falan düşmeyeceğini anladı. Bunu anladığı anda da Clive Banning'in yaşamında küçük ama temelden bir değişim meydana geldi. Büyükbabasının cezalandırılmayan bu sövgüsü, onu suçlu veya kötü çocuk ya da (o zamanlar yeni yeni ortaya çıkan) "sorunlu çocuk" yapmayacaktı.

"Yaralandığın ya da hasta olduğunda, zaman hiç sona ermeyecek gibidir," diye büyükbaba sözüne devam ediyordu. "İnan bana, Clivey, bir hafta bile yaralı kalmak çocukluğunun en iyi yaz tatilini sana hafta sonuymuş gibi gösterir. Hatta yalnızca bir cumartesi sabahıymış gibi. Johnny'nin içindeki o şeyle yedi ay yattığını düşünüyorum da... Ama

bir çocukla böyle konuşmamam gerek. Babaannen haklı. Bende kuş kadar beyin yok."

Büyükbaba bir an ayakkabılarına baktı. Sonra bakışlarını kaldırıp neredeyse neşeli bir boş vermişlikle başını salladı.

"Ama bunun hiç önemi yok. Sana öğüt vereceğimi söylemiştim, oysa burada durmuş, keder köpeği gibi sızlanıp duruyorum. Keder köpeğinin ne olduğunu bilir misin, Clivey?"

Çocuk başını salladı.

"Boş ver, o da başka bir güne kalsın." Ama başka bir gün olmamıştı, çünkü büyükbabasını tekrar gördüğünde adam tabutun içinde yatıyordu. "Yaşlılar tren istasyonundaki eski vagonlar gibidir, Clivey; çok fazla ray vardır. O yüzden aradıklarını bulana kadar beş on kere dolaşıp dururlar."

"Zararı yok, büyükbaba."

"Demek istediğim, tam aradığım yere geldiğimde başka bir yola sapıyorum."

"Biliyorum, ama o başka yerler de çok ilginç oluyor."

Yaşlı adam güldü. "Sen çok esaslı bir palavracısın, Clivey."

Clive de gülümseyerek adama baktığında, Johnny Brinkmayer'in karanlık anısı büyükbabanın üzerinden kalkmış gibiydi. Konuşmaya başladığında sesi normale dönmüştü.

"Her neyse, boş ver şimdi. Istırap çektiğinde zamanın uzaması Tanrı'nın fazladan verdiği bir şeydir."

Zamanın insanın yaşlılığında hızlı gidiyor olması, çocuğun duygularının ve kavrayışının ötesindeydi; ancak bu kavramı kabul edecek kadar da akıllıydı. Tahterevallinin bir ucu kalkarsa öteki ucu inerdi. Büyükbabası da aynı şeyi söylüyor olmalıydı. Clive'in babası olsa, "Bu da bir görüş açısı," derdi.

Büyükbaba Kool paketinden dikkatle bir sigara çıkardı. Paketteki son sigara olmasının dışında, çocuğun da kendisini sigara içerken son görüşü olacaktı. Yaşlı adam paketi avucunda buruşturup tekrar cebine koydu. Son sigarasını da diğeri gibi zahmetsizce yaktı.

"Bu ne zaman olur, büyükbaba?"

"Bunu tam olarak söyleyemem, ama bir anda da olmaz. Bir sincabın ardından giden kedi gibi sinsice gelir. En sonunda da fark edersin. Fark ettiğinde de tıpkı o Osgood'un sayarken yaptığı gibi haksızlıktır artık."

"Peki, sonra ne olur? Bunu nasıl fark edersin?"

Büyükbaba sigarasını dudakları arasından çıkarmadan parmağıyla külünü düşürdü. Sigaraya vururken çıkan o sesi çocuk bir daha hiç unutmadı.

"Bence ilk fark edildiği an herkes için değişik olmalı," dedi yaşlı adam. "Benim için kırk yaşlarında falan başladı. Kaç yaşımda olduğumu hatırlamıyorum ama, nerede olduğumu çok iyi hatırlıyorum... Davis Drug'da. Orasını biliyor musun?"

Clive başını salladı. Babası büyükbabasını ziyarete geldiklerinde ablasıyla kendisini dondurma yemek için hep oraya götürürdü. Siparişleri hiç değişmediği için babası kendilerine Dondurma Üçüzleri adını takmıştı; babası vanilyalı, Patty çikolotalı, Clive de çilekli yerdi. Babası her seferinde aralarına oturur ve kitabını okurdu. Patty babası kitap okurken her şeyi yapabileceklerini söylemekte haklıydı, ama kitabını bırakıp da çevresine bakınınca doğru dürüst oturmak zorundaydınız, yoksa tokadı yerdiniz.

Büyükbaba bahar göğünde hızla geçen ve boru çalan bir askeri andıran bir buluta bakarak, "Ben oraya babaannenin romatizması için bir ilaç almaya gitmiştim," diye devam etti. "Bir haftadır yağan yağmur ağrılarını azdırmıştı. Birden vitrinde yeni dekorasyon yapıldığını fark ettim. Zaten görmemek olanaksızdı. Karakedi ve süpürgeyle uçan

cadı maskeleri falan vardı. Sonra eskiden sattıkları o karton balkabakları vardı. Çocuklar bu balkabaklarını boyamakla uğraşırken anneleri rahat ederlerdi. Boyama bitince süs olsun diye kapına asardın. Ya da çocuğun ailesi bir maske alamayacak kadar yoksul veya evdeki öteberiden bir kostüm yapamayacak kadar aptalsa, o karton kabağa bir lastik takıp kafasına geçirebilirdi. Cadılar Bayramı'nda sokaklarda o maskelerden takmış pek çok çocuk görürdün. Her neyse, Davis o gece –evet, o zaman da sahibinin adı Davis'ti, dükkânı 1910'larda açan onun babasıydı– çocuklara bedava dağıtacağı şekerleri koskoca bir tezgâhın üstüne yaymıştı. Ben adamın aklını oynattığını sandım. Daha yaz bitmeden ne diye bedava şeker dağıtacaktı ki? Tam gidip bunu ona söyleyecektim ki, birden içimde bir ses, 'Dur bakalım George, kafasında bir iki tahtası eksik olan sensin galiba,' dedi. Ses haklıydı, Clivey. Çünkü yaz çoktan geçmişti. İşte anlamanı istediğim bu, Clivey.

Sanki ben kasabada elma toplayıcısı aramaya başlamamış mıydım? Sınırın ötesinde Kanada'da toplayıcı aramak için beş yüz el ilanı bastırmamış mıydım? Sonra Schenectady'den çalışmaya gelen Tim Warburton'u gözüme kestirmemiş miydim? Tim'im dürüst bir görünüşü vardı, onun elma toplama zamanında iyi bir şef olacağını düşünüyordum. Ertesi gün ona öneride bulunmayacak mıydım? Kendi kendime, 'George bunamak için daha çok gençsin,' dedim. Belki Davis, Cadılar Bayramı şekerini biraz erken çıkarmış olabilir, ama yaz mevsimi? O çoktan geçti ahbap.

Ama Clivey, bir an gerçekten yazda olduğumuzu sanmıştım ya da yaza benzediği için öyle gelmişti bana. Bilmem anlatabildim mi? Eyülde olduğumuzu anlamam güç olmadı, bunu yapana kadar da, bilmem nasıl desem, sanki..." Yaşlı adam kaşlarını çatarak düşündü ve sonra başka bir çiftçiyle olsaydı kullandığı için ukalalıkla suçlanacağı sözcüğü ağzından çıkardı. "Düş kırıklığı hissettim. Bunu ancak böyle ifade edebilirim. Düş kırıklığı. İşte ilki buydu."

Yaşlı adam çocuğa baktı. Çocuk onun sözlerine öylesine dalmıştı ki, başını sallamadan büyükbabasına bakıyordu. Büyükbaba her ikisi için başını salladı, sonra parmağının kenarıyla vurarak sigarasının külünü silkti yine. Çocuk büyükbabasının düşüncelere dalıp gittiğini ve bu kez rüzgârın sigaranın tümünü içeceğini düşündü.

"Banyoya sakalını tıraş etmek için girip de başındaki ilk beyaz saçı görmek gibi bir şeydi bu. Anlayabildin mi, Clivey?"

"Evet."

"Tamam. O ilk seferden sonra aynı şey bütün tatillerde olmaya başladı. Malları sanki çok erkenden vitrine dolduruyorlarmış gibi. Kimi zaman bunu bir başkasına da söylersin, ama sanki esnafın açgözlü olduklarını sandığın için söylemiş gibi yaparsın. Sanki kusur sende değil de onlardaymış gibi. Anladın mı?"

"Evet."

"Çünkü açgözlü bir esnaf insanın anlayabileceği, hatta bazı insanların hayran olacakları bir şeydir. Onun için, 'Gelecek yıl daha samanlar ambara girmeden Noel süslerini çıkaracaklar,' falan gibi bir şey söylersin. Sonra bunu söylediğin kişi de bunun gerçek olduğunu söyler. Ama oturup düşünce bunun gerçek olmadığını ve esnafın o şeyleri her yıl zamanında çıkardıklarını bilirsin.

Sonra başka bir şey daha oldu. Beş ya da yedi yıl sonra falan. Elli yaşında falan olmalıydım. Her neyse, beni mahkemeye jüri üyesi olmaya çağırdılar. Sıkıntılı bir işti ama gittim. Mahkeme kâtibi bana yemin ettirip Tanrı adına görevimi yapıp yapmayacağımı sordu, ben de sanki bütün yaşamımca şu ya da bu konuda görevimi yapmışım gibi evet dedim. Adam ondan sonra kalemini çıkartıp adresimi sordu. Ben söyledim, o yazdı. Sonra yaşımı sordu, ben de otuz yedi demek için ağzımı açtım."

Büyükbaba başını geriye attı ve askere benzeyen buluta bir kahkaha savurdu. Borazan kısmı şimdi bir trombon

gibi uzamış olan bulut, bir ufuktan diğerine kadar yayılmıştı.

"Neden ama, büyükbaba?" Clive oraya kadar her şeyi anladığını sanmıştı, ama bu sonuncusu biraz karışık gelmişti.

"Çünkü aklıma ilk gelen şey o olmuştu! Ama bunun yanlış olduğunu bildiğim için bir an durakladım. Kâtibin ya da salondakilerin bir şey fark ettiklerini sanmıyorum, zaten çoğu uyuklamaktaydı ya. Ama uyanık bile olsalar, kimsenin bir şey düşüneceği yoktu. Bir boksörün hileli bir yumruk atmadan önce bir iki yalandan vuruş yapması gibi. Bir adama yaşını sormak öyle kolay şey değildir, ha. Tam bir aptal gibi hissettim kendimi. Bir saniye kadar, otuz yedi yaşında değilsem kaç yaşımda olduğumu düşündüm. O bir saniye içinde on yedi de diyebilirdim, yetmiş yedi de. Sonra aklım başıma geldi ve elli bir dedim. Ama bir an için bile olsa yaşını unutmak..."

Büyükbaba sigarasını yere attı ve öldürüp gömme törenine başladı.

Ama bu yalnızca başlangıçtı, Clivey," dedi. "En kötüsü mevsim değişiklikleriydi. Farklı mevsimler artık farklı olmazlar. Yaz gelecek derken bakarsın bir gün traktörün çamura saplanır ve sonbaharın geldiğini anlarsın. Sonra da belleğindeki şeyler gitmeye başlar. Çok değil ama –yolun altındaki bunak Hayden gibi değil– yine de unutmaya başlarsın işte. Sonra bu unutmak gibi değildir; unutmak olsa kolay. Olayları hatırlarsın ama hep yanlış hatırlarsın. Kolumu 1958'de oğlumuz Billy o araba kazasında öldükten sonra kırdığımı hatırladığım gibi. O da berbat bir şeydi. Billy saatte yirmi mille bir mıcır kamyonunun ardından gidiyordu. Birden kamyonun ardından sana verdiğim o saat kadar bir taş parçası yola düştü, sıçradı ve bizim Ford'un ön camını parçaladı. Cam parçaları Billy'nin gözüne girdi. Doktor yaşamış olsaydı gözlerinden birinin, hatta belki ikisinin birden kör olacağını söylemişti. Ama yaşamadı, araba yoldan

çıkıp elektrik direğine çarptı. Teller arabanın üstüne düştü ve Billy Sing Sing'deki çılgın katiller gibi öldü. Kendisinin yaşamı boyunca yaptığı en kötü şey, belki de bahçede çalışmamak için hasta numarası yapmasıydı.

Ama ben sana kolumu kırmaktan söz ediyordum. Billy'nin cenazesine kolum askıda gittiğime yemin ediyordum. Sarah sonunda bana önce doğum ve ölüm tarihlerinin yazılı olduğu aile İncil'ini, sonra da kolum için sigortadan aldığımız tazminatın makbuzunu gösterdi. Kolum kazadan iki ay önce kırılmıştı ve Billy'yi gömdüğümüzde askı çoktan çıkmıştı. Bana 'Bunak' dedi Sarah, öyle kızmıştım ki, elimin tersiyle çakacaktım bir tane. Ama öfkemin kendime olduğunu bildiğimden, elimi kaldırmadım. O sadece Bill'i düşünmekten hoşlanmadığı için kızmıştı. Çocukları içinde en sevdiği oydu."

"Vay canına!" dedi çocuk.

"Bu bunama değildir; daha çok New York'ta köşe başlarında üçkâğıtçıların numaraları gibi bir şeydir. Elleri o kadar çabuktur ki, papazın hangisi olduğunu bir türlü göremezsin. Kâğıtları karıştırırken papazı izlediğini sanırsın, ama her seferinde bunu o kadar çabuk yaparlar ki, sonuçta hep kaybedersin."

Yaşlı adam içini çekerek sanki nerede olduklarını anlamak istercesine çevresine bakındı. Yüzünde çocuğu korkuttuğu kadar iğrendiren bir çaresizlik vardı. Çocuk böyle bir şey hissetmek istemiyordu, ama elinde değildi. Sanki büyükbabası çirkin bir yarasını örten sargıları açmış da, altındakini göstermiş gibiydi. O sargıların altında cüzam gibi bir şey vardı.

Yaşlı adam, "Bahar daha dün başlamış gibiydi," dedi. "Ama bu rüzgâr devam ederse bütün baharlar uçup gidecek. Her şey bu kadar hızlı giderken insanın düşüncelerini izleyebilmesi çok güç doğrusu. İnsan, 'Benim yaşlı atım, biraz dur da aklımı toplayayım' diyemez işte. Bunu söyleyeceğin kimse yoktur. Arabacısı olmayan bir arabada gibisindir. Eh, sen ne dersin Clivey?"

"Bir konuda haklısın, büyükbaba. Bütün bunları yapan doğrusu bir tür aptal olmalı."

Clive komiklik etmek istememişti, ama büyükbabası yüzü yine insanın ödünü patlatan bir morluğa dönüşene kadar güldü. Bu defa ellerini dizlerine dayaması da yetmemiş, düşmemek için kolunu oğlanın omzuna dolamıştı. Neşeden şişmiş yüzünden az daha kan fışkıracaktı ki, gülmesi geçti ve ikisi de yere yuvarlanmaktan kurtuldu.

"Müthişsin!" diyen yaşlı adam doğruldu.

"Büyükbaba, iyi misin? Belki de..."

"Hayır, iyi değilim. Son iki yılda bir iki kalp krizi geçirdim ve daha iki yıl yaşarsam buna en çok ben şaşıracağım. Ama ölüm insanoğluna yeni bir haber değil, evlat. Ben sana bu kadar lafı bir şey söylemek için anlatmıştım: Genç de olsan yaşlı da, hızlı zamanda da yavaş zamanda da yaşasan; o tayı hatırladığında düz bir çizgide gidebilirsin. Çünkü sayı sayarken her sayının arasında 'Benim sevimli tayım' dersen, zaman, zamandan başka bir şey olamaz. Bunu dersen tayı ahıra soktun demektir. Ama hep sayamazsın, Tanrı'nın planı bu değildir. Zamana sahip olmadığını hatırlamalısın; aksine zaman sana sahiptir. Yanı başında günün her saniyesi aynı hızla gider. Sonra sen onun umrunda bile değilsindir. Ama sevimli tayın atın olursa, onu yakalamışsındır ve dünyanın bütün Alden Osgood'larına boş verebilirsin."

Büyükbaba oğlana doğru eğildi.

"Bunu anladın mı?"

"Hayır, efendim."

"Anlamadığını biliyorum. Hatırlayabilecek misin?"

"Evet, efendim."

Büyükbabası torununa öyle uzun uzun baktı ki, çocuk huzursuzlanıp kıpırdamaya başladı. Adam sonunda başını salladı. "Evet, buna inanıyorum," dedi.

Çocuk bir karşılık vermedi. Doğrusu söyleyecek bir şey de bulamıyordu.

"Dersi aldın," dedi büyükbaba.

"Eğer anlamadıysam dersi de almamışımdır!" diye bağırdı Clive. Öfkesi o kadar gerçekti ki, yaşlı adam şaşırdı.

"Anlamayı boş ver," dedi. Kolunu oğlanın omzuna atıp yanına çekti. Bir ay sonra karısı kendisini yatağında ölü bulacağından, son kezdi bu. Kadın sabah uyanmış ve büyükbabanın tayının büyükbabanın çitlerini yıkıp dünyanın bütün tepelerine doğru koştuğunu anlamıştı.

"Anlama ve ders akrabadır," dedi büyükbaba.

"Peki ders nedir o halde?"

"Hatırlama," dedi yaşlı adam. "O tayı hatırlayabilecek misin?"

"Evet, efendim."

"Adı nedir peki?"

Çocuk durakladı.

"Zaman herhalde," dedi.

"Güzel. Ne renktir?"

Çocuk bu defa daha uzun düşündü. Zihnini karanlıkta bir gözbebeği gibi büyüttü. "Bilmiyorum," dedi.

"Ben de. Hem rengi olduğunu da, bunun önemli olduğunu da sanmıyorum. Önemli olan şu: Onu tanıyabilecek misin?"

"Evet, efendim."

"Nasıl?"

"Güzel olacaktır," dedi Clive mutlak bir kesinlikle.

Büyükbaba gülümsedi. "Tamam!" dedi. "Clivey dersini almış ve şimdi daha akıllı oldu. Bir parça şeftalili pasta ister miydin, evlat?"

"İsterim, efendim."

"Burada ne işimiz var? Gidip yiyelim öyleyse."

Gidip pastayı yediler.

Sonra Clive Banning; adı zaman olan, rengi olmayan ve ne güzel ne çirkin olup yalnızca sevimli olan şeyi hiç unutmadı. Bir de büyükbabasının şu sözlerini: Binecek bir tayı olmak, hiç tayı olmamaktan iyidir.

7

Maple Sokağı'ndaki Ev

Bradbury çocuklarının en küçüğü olan Melissa, henüz beş yaşında olmasına rağmen gözleri çok keskindi. Bu yüzden Bradbury ailesi İngiltere'de yazlıktayken, Maple Sokağı'ndaki eve garip bir şey olduğunu ilk görenin o olması hiç de şaşırtıcı bir şey değildi.

Melissa koşup ağabeyi Brian'ı bularak üçüncü katta bir gariplik olduğunu söyledi. Bunu ona gösterirdi, ama Brian önce kızın bulduğu şeyi kimseye söylemeyeceğine yemin etmeliydi. Brian, Lissa'nın üvey babalarından korktuğunu bildiği için kızın istediğini yerine getirdi. Lew Baba Bradbury çocuklarının "yaramazlıklarından" hiç hoşlanmaz ve elebaşının Melissa olduğuna inanırdı. Kör olmadığı kadar aptal da olmayan Lissa, Lew'un önyargılarının farkındaydı ve bunlara karşı tetikte olmayı öğrenmişti. Aslına bakılırsa, Bradbury çocuklarının hepsi annelerinin ikinci kocası karşısında tetikteydi.

Muhtemelen önemli bir şey değildi, ama Brian eve döndükleri için sevindiğinden küçük kardeşinin (Brian ondan iki yaş büyüktü) suyuna gitmeye karar vererek hiç söylenmeden arkasından yürüdü.

Lew'un çalışma odasının önünden ayak uçlarına basarak geçtiler. Lew içerde defterleri ve kitaplarını yerleştiriyor ve aksi aksi söyleniyordu. Brian ise o akşam televizyonda ne olduğunu düşünüyordu. Üç ay BBC'yi seyrettikten sonra Amerika'nın kablolu televizyonunu çok özlemişti. O sırada koridorun sonuna varmışlardı.

Brian küçük kardeşinin işaret ettiği tarafa bakınca televizyon uçup gitti aklından.

"Bir daha yemin et," diye Lissa fısıldadı. "Kimseye, ne Lew Baba'ya ne de başka birine söyleyeceksin."

"Yemin ediyorum," dedi Brian. Sırrı odasında bavullarını boşaltan ablası Laurie'ye söylemek için ancak yarım saat sabredebildi. Laurie'nin odası on bir yaşındaki bir kızın odası nasıl olabilirse öyleydi ve giyinik olmasına karşın kapıyı vurmadan girdi diye kardeşini bir güzel payladı.

"Özür dilerim," dedi Brian. "Ama sana bir şey göstermek istiyorum. Çok garip bir şey."

"Nerede?" Kız umursamamış gibi elbiselerini dolaba yerleştirmeye devam etti. Sanki yedi yaşındaki aptal çocuğun kendisine söyleyecek bir şeyi olamazmış gibi davranıyordu, ama Brian aptal değildi. Ablasının gözlerinden meraklandığını okuyabiliyordu.

"Yukarda. Üçüncü katta. Lew Baba'nın odasının ilersinde."

Kız, Brian ve Lissa her Lew Baba dedikleri zaman olduğu gibi burnunu kıvırdı. Kendisi ve Trent gerçek balalarını hatırlıyordu ve yerine gelen adamdan hiç hoşnut değillerdi. Bu yüzden ona yalnızca Lew diyorlardı. Lewis Evans'ın bundan hoşlanmaması –hatta bunu terbiyesizlik olarak görmesi– Laurie ile Trent'in annelerinin son günlerde yattığı bu adama ancak öyle hitap edebileceklerine olan inançlarını artırıyordu.

"Ben yukarı çıkmak istemiyorum," dedi Laurie. "döndüğümüzden beri aksiliği üstünde zaten. Trent onun okul başlayana kadar düzelmeyeceğini söylüyor."

"Kapısı kapalı. Ses çıkarmayız. Lissa'yla çıkıp baktık, orada olduğumuzu duymadı bile. Kendi kendine konuşuyor içerde."

"Bundan nefret ediyorum," dedi Laurie. "Gerçek babamız hiç kendi kendine konuşmazdı. Kendini odaya da kilitlemezdi."

"Onun kapıyı kilitlediğini sanmıyorum. Ama gerçekten korkuyorsan boş bir bavul al. Eğer dışarı çıkarsa, bavulu dolaba koymaya gelmişiz gibi yaparız."

Laurie ellerini beline dayayarak, "Bu şey de neymiş bir bakalım," dedi.

"Göstereceğim, ama kimseye söylemeyeceğine annemin üzerine yemin etmelisin. Hele Lissa'ya söylemek yok, çünkü ona bunu kimseye söylemeyeceğime yemin ettim."

Laurie artık dikkat kesilmişti. Herhalde önemli bir şey değildi, ama eşyalarını kaldırmaktan da bıkmıştı artık. "Tamam, yemin ederim," dedi.

Ellerine birer boş bavul aldılarsa da, üvey babaları odasından çıkmadı. Böylesi daha iyiydi, çünkü içerden gelen seslere bakılırsa iyiden iyiye kızmıştı. Çocuklar onun odanın içinde dolaştığını, söylendiğini, çekmeceleri açıp kapadığını düşünüyordu. Kapının altından hafif bir koku geliyordu. Laurie bunu kirli çorap kokusuna benzetirdi; Lew pipo içiyordu.

Bir an sonra Lissa'nın Brian'a gösterdiği yere varmışlardı ve Brian'ın o gece televizyonda seyredebilecekleri programları unuttuğu gibi, Laurie de Lew'u unuttu.

"Nedir bu?" diye fısıldadı. "Ne demek oluyor bu?"

"Bilmiyorum, ama annemin üzerine yemin ettiğini unutma, Laurie."

"Unutmam."

İnsan biricik annesinin üzerine yemin ettiğinde sözünü tutacağı için, Laurie kendini ancak bir saat tutup Trent'e o şeyi gösterdi. Laurie de Trent'e yemin ettirmişti ve Trent en

büyükleri olduğundan, onun sırrı söyleyecek kimsesi yoktu. Büyüklerden başka. Ama anneleri migreni tuttuğu için yatmıştı ve evde yalnızca Lew vardı, ki bu da söyleyecek kimsenin olmaması demekti.

İki çocuk yukarı çıkarken boş bavul götürmek zorunda kalmamışlardı; üvey babaları aşağıda bir İngiliz'in, Normanlar ve Saksonlar konusunda verdiği bir konferansın kasetini seyrediyordu. Yanında da en sevdiği öğleden sonra kahvaltısı vardı; bir bardak süt ve ketçaplı bir sandviç.

Trent koridorun ucunda durmuş kendisinden önce çocukların baktığı şeye bakıyordu. Orada uzun bir süre kaldı.

"Nedir bu?" diye Laurie sordu. Trent'in bilemeyeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Trent her şeyi bilirdi. Onun başını salladığını görünce gözlerine inanamadı.

"Bilmiyorum," dedi yarıktan bakan Trent. "Bir maden parçası galiba. Keşke fenerimi getirseydim." Yarıktan parmağını uzatıp vurdu. "Evet, madeni bir şey."

"Onun orada olması mı gerek? Yani eskiden de orada mıydı?"

"Hayır. Sıva yapıldığı zamanı hatırlıyorum. Annem onunla evlendikten hemen sonraydı. Orada çıtalardan başka bir şey yoktu."

"Çıta nedir?"

"Dar tahtalar. Evin dış duvarı ile sıvanın arasına koyarlar." Trent uzanıp yarıktan elini soktu, maden parçasına bir kere daha dokundu. Yarık on santim uzunluğunda ve en geniş yerinde bir santim enindeydi. "Sonra da yalıtım malzemesi koymuşlardı." Trent kaşlarını çatarak ellerini kotunun arka ceplerine soktu. "Çok iyi hatırlıyorum, Pamuk şekerine benzeyen pembe bir maddeydi."

"Ama ben pembe bir şey göremiyorum."

"Ben de. Ama koyduklarını biliyorum. Duvardaki bu maden yeni bir şey. Acaba bunun boyu ne kadardır? Yalnız üçüncü katta mı, yoksa?..."

"Yoksa ne?" Laurie korkudan irileşmiş gözlerle ağabeyine baktı.

"Yoksa evin her yanında mı?" diye sözünü tamamladı Trent.

Ertesi gün okuldan sonra Trent kardeşlerini toplantıya çağırdı. Toplantı biraz tartışmalı başladı, Lissa, Brian'ı yeminini tutmadığı için suçluyor, Brian da Laurie'nin olayı Trent'e söyleyerek annesini tehlikeye attığı için söyleniyordu. Ruhun ne olduğunu pek iyi bilmemesine karşın, Laurie'nin annesini cehennemlik ettiğine inanıyordu.

Laurie, "Suçun birazı da senin," dedi. "Brian, annemin adını anan sendin. Lew'un adına yemin ettirecektin. O cehenneme gidebilir."

Kimsenin cehenneme gitmesini istemeyecek kadar genç ve iyi yürekli olan Lissa, konuşmanın seyrinden korkup ağlamaya başladı.

"Hepiniz susun," dedi Trent. Lissa'yı yatıştırmak içun kucakladı. "Olan oldu artık ve bence de iyi oldu."

"Sahi mi?" dedi Brian. Trent bir şeye iyi dediyse Brian onu savunmak için ölebilirdi, ama Laurie annelerinin üzerine yemin etmişti.

"Böyle garip bir şeyin araştırılması gerekir; kimin yeminini bozduğu üzerinde tartışırsak, bunu asla başaramayız."

Trent toplandıkları kendi odasının duvarındaki saate baktı. Üçü yirmi geçiyordu. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Anneleri o sabah Lew'a kahvaltısın vermek için kalkmış, ama sonra gidip yatmıştı ve hâlâ yatağındaydı. Korkunç baş ağrıları çeker, ağrı bir geldi mi üç dört gün devam eder, kadını yatağına mıhlardı.

Anneleri üçüncü katta onları görüp ne yaptıklarını merak edemezdi, ama "Lew Baba" başkaydı. Çalışma odası yarığa yakın olduğu için araştırmalarını o evde yokken yapmalıydılar; Trent saate bu nedenle anlamlı bir şekilde bakmıştı.

Aile Lew'un üniversitedeki dersleri başlamadan on gün önce dönmüşse de, Lew üniversitenin on mil yakınındayken dersleri asamazdı. Öğleden önce çantasına İngiltere'nin çeşitli tarihi yerlerinden topladığı kâğıtları doldurup evden çıkmıştı. Onları dosyalayacağını söylemişse de, Trent onun hepsini bir çekmeceye tıkıp tarih bölümü öğretmenler odasına gideceğini bilirdi. Orada kahvesini içip arkadaşlarıyla sohbet ederdi. Trent insanın kolej öğretmeni olduğu zaman arkadaş edinemeyeceğini öğrenmişti, arkadaşlara o zaman meslektaş denilirdi. Evet, Lew yoktu ama saat beşe kadar her an gelebilirdi. Ama yine de biraz zamanları vardı ve Trent bu zamanı kimin kim üzerine yemin ettiği tartışmalarıyla geçirecek değildi.

"Beni dinleyin," dedi. Çocuklar Trent'in, Lissa'nın bulduğu şeyi açıklayamaması nedeniyle de meraklanmışlardı. Her üçü de, en azından bir dereceye kadar, Brian'ın Trent'e olan inancını paylaşmaktaydı. Eğer Trent'in anlamadığı bir şey söz konusuysa hepsi bunu ilginç bulurdu.

"Trent, ne yapmamızı istediğini söyle de yapalım," diyerek, Lawie hepsinin düşüncelerini dile getirdi.

"Birkaç şeye ihtiyacımız olacak," dedi Trent. Sonra derin bir soluk alıp neye ihtiyaçları olduğunu anlatmaya başladı.

* * *

Üçüncü kat koridorunun ucundaki yarığın başında toplandıklarında Trent Lissa'yı kucağına aldı, Lissa da feneri yarığın içine tuttu. Şimdi madeni hepsi görebiliyrodu. Işığı yansıtacak kadar parlak değilse de, yine madeni bir parıltı vermekteydi. Trent bunun çelik ya da bir alaşım olduğunu düşündü.

"Alaşım nedir?" diye sordu Brian.

Trent başını salladı. O da bunu tam olarak bilemiyordu. Lauri'ye dönüp matkabı istedi.

Laurie matkabı verirken Brian ile Lissa huzursuzlukla birbirlerine baktı. Matkabı bodrumdaki atölyeden almışlardı ve bodrum gerçek babalarından kalan tek yerdi. Lew Baba, Catherine Bradbury ile evlendikten sonra oraya beş altı kereden fazla girmemişti. Bunu Trent ve Laurie kadar küçük çocuklar da biliyordu. Lew Baba'nın matkabın kullanıldığını anlamasından korkmuyorlardı. Korktukları, onun çalışma odasının dışındaki duvara açacakları deliklerdi. Bunu hiçbiri yüksek sesle söylemediyse de, Trent korkularını yüzlerinden okuyabiliyordu.

Trent matkabın ucunu havaya kaldırarak, "Bakın ne kadar küçük," dedi. "Resimlerin arkasını deleceğimiz için kimsenin kaygılanmasına gerek yok."

Üçüncü kat koridoru duvarında sekiz on tane çerçeveli resim vardı ve bunların yarısı çalışma odasının kapısıyla bavulların durduğu dolabın arasındaydı ve çoğu yaşadıkları yer olan Titusville'in çok eski (ve çoğunlukla da ilginç olmayan) resimleriydi.

Laurie, "O değil arkalarına, resimlere bile bakmaz," dedi.

Brian parmağının ucuyla matkaba dokunup başını salladı. Lissa da onu aynen taklit etti. Laurie bir şeyin zararsız olduğunu söyledi mi ona inanırdı; Trent'in söylediği her şey kesinlikle doğru olurdu; ama ikisi de aynı fikirdeyse, sorgusuzca kabul edebilirdi.

Laurie duvardaki çatlağa en yakın resmi çıkartıp Brian'a verdi. Trent matkabı duvara yaslayıp deliği açtı. Matkabın ucu duvara kolayca girmiş ve ortaya gerçekten küçük bir delik çıkmıştı. Resim çıkarıldığında arkasındaki duvar kâğıdının kararmışlığı da Titusville Halk Kütüphanesi resminin çok uzun zamandır yerinden çıkarılmadığını gösteriyordu.

Matkap sekiz on kere döndükten sonra, Trent durup ucunu tersine çevirerek delikten çıkarttı.

"Neden çıkardın?" diye sordu Brian.

"Sert bir şeye rastladım."

"Maden mi?" diye sordu Lissa.

"Sanırım. Tahta değildi. Bakalım." Trent feneri deliğe tutup başını bir o yana bir bu yana çevirdikten sonra, "Başım çok büyük, göremiyorum, Lissa'yı kaldıralım," dedi.

Laurie ile Trent küçük kızı kaldırdı, Brian da feneri eline verdi. Lissa bir süre baktıktan sonra, "Bulduğum yarıktakinin aynısı," dedi.

"Tamam," dedi Trent. "Şimdi öteki resmin altına geçelim."

İkinci ve üçüncü resimlerin altında madene rastladılar. Dördüncü delikte –artık Lew'un çalışma odasına çok yaklaşmışlardı– matkap ucu sonuna kadar girdi. Lissa bu defa "o pembe şeyleri" gördü.

Trent, "Evet, işte söylediğim yalıtım malzemesi," dedi. "Şimdi öteki duvara bakalım."

Koridorun doğu tarafında tahta ve yalıtım malzemesine ancak dördüncü delikte rastladılar. Son resmi de yerine asarken Lew'un yaşlı Porche'sinin sesini duydular.

Parmaklarının ucuna basarak resmi asmaya çalışan Brian çerçeveyi elinden düşürdü. Laurie uzanıp resim yere düşmeden yakaladı. Bir an sonra da öyle bir titremeye başladı ki, o da düşürmemek için resmi Trent'e uzattı.

"Sen as," dedi.

Kent Park'taki atlı arabaları gösteren resim hafifçe eğriydi. Trent düzeltmek için uzandı, ama parmakları çerçeveye değmeden elini geri çekti. Kardeşleri kendisini bir ilah gibi görürlerdi; oysa Trent, henüz bir çocuk olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Çocuktu ama işler bir kere ters gitmeye başladı mı, olayı orada bırakmak gerektiğini bilirdi. Eğer bir daha elini sürerse resmin düşüp camının kırılacağını biliyordu.

"Hemen aşağı, televizyon odasına gidin," diye fısıldadı.

Aşağıda arka kapı çarpılarak kapandı. Lew gelmişti.

"Ama resim düz durmuyor," dedi Lissa. "Trent..."

"Aldırma," dedi Laurie. "Trent'in dediğini yap."

Trent ile Laurie irileşmiş gözlerle birbirlerine baktı. Lew mutfağa bir şeyler tıkınmaya gitmişse işler yolundaydı. Mutfağa girmemişse, Lissa ve Brent'le merdivende karşılaşacak ve yüzlerine baktığında bir şeyler olduğunu anlayacaktı. İki çocuk çenelerini tutmayı bilirdi, ama yüzlerini kontrol edemezlerdi.

Brian ile Lissa acele adımlarla yürüdü.

Trent ile Laurie onların arkalarından kulaklarını kabartarak yürüyorlardı. Birden Lew'un mutfaktan gelen sesi duyuldu: "Gürültü yapmayın! Anneniz uyuyor!"

Laurie, 'Eh senin sesinle uyanmadıysa hiç uyanmaz,' diye düşündü.

O gece Trent tam uykuya dalacakken Laurie gelip yatağın kenarına oturdu.

"Ondan hoşlanmıyorsun, ama hepsi bu kadar değil," dedi.

"Ne? Ne dedin?"

"Lew," dedi kız. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Trent."

"Evet. Haklısın. Ondan hoşlanmıyorum."

"Aynı zamanda ondan korkuyorsun da, değil mi?"

Trent upuzun bir beklemeden sonra, "Evet. Biraz," dedi.

"Yalnızca biraz mı?"

"Belki birazdan daha fazla."

"Neden? Bize bir zarar verir mi sence?"

Lew hepsine bağırırdı, ama bir kere olsun tokat atmış değildi. Laurie birden, 'Hayır, bu doğru değil,' diye düşündü. Brian bir defa kapıyı vurmadan odasına girince Lew çocuğu dövmüştü. Brian ağlamamaya çalışmış, ama sonunda kendini tutamamıştı. Annesi de ağlamış, ancak dayağı önlemeye kalkışmamıştı. Ama sonradan bir şey söylemiş olma-

lıydı, çünkü Laurie Lew'un annesine bağırdığını duymuştu.

Trent'in sorusunu yanıtlamadığını görünce oğlanı dürtükledi. "Dilini mi yuttun?"

"Düşünüyordum. Kolay bir soru değil."

"Biliyorum."

Laurie ağabeyinin düşünmesine fırsat verdi.

Trent ellerini ensesinde kavuşturarak, "Hayır," dedi. "Sanmıyorum. Bir şey yapacağına inanmıyorum, ama yapabilir de." Trent dirseği üzerinde doğrulup kardeşinin yüzüne baktı. "Ama anneme acı çektiriyor galiba ve bu her gün biraz daha artıyor."

"Annem pişman oldu, değil mi?" Laurie birden ağlamak istedi. Büyükler çocukların bir bakışta gördükleri şeyler konusunda neden kimi zaman bu kadar aptal olurlardı? İnsanın içinden onları tekmelemek geçerdi. "Annem İngiltere'ye gitmek istememişti... Sonra zaman zaman ona bağırması..."

"Baş ağrılarını unutma," dedi Trent. "Evet, bence de pişman olmuştur."

"Acaba onu... Şey..."

"Boşar mı demek istiyorsun?"

"Evet," diyen Laurie rahat bir soluk aldı. O sözcüğü kendisinin söyleyebileceğinden pek emin değildi. Ama annesine ne kadar benzediğini bilseydi sorusunu kendisi yanıtlayabilirdi.

"Hayır. Annem onu boşamaz," dedi Trent.

"O zaman yapacağımız bir şey yok," diye kız içini çekti.

Trent duyulmayacak kadar hafif bir sesle, "Öyle mi?" dedi.

* * *

Bundan sonraki on gün içinde evin çeşitli yerlerine delikler açtılar: Odalardaki resimlerin arkasına, mutfaktaki

buzdolabının arkasına, aşağı kattaki dolaplara. Trent merdiven yardımıyla yemek odasının hep gölgeli kalan köşesinin duvarının üst kısmına çıkıp deliğini açmıştı.

Ama hiçbirinde madene rastlamadılar.

Çocuklar maden konusunu bir süre unuttu.

Bir ay kadar sonra Lew artık sabahtan akşama kadar okuldaydı. Brian Trent'e üçüncü katta yeni bir yarık açıldığını ve ardında madeni gördüğünü söyledi. Trent ile Lissa hemen koştu. Laurie okul bandosu çalışması olduğu için henüz eve dönmemişti.

İlk çatlakta olduğu gibi anneleri yine baş ağrısıyla yatmaktaydı. Lew yeniden derslere başlayınca aksiliği geçmişti (Trent ile Laurie bunun böyle olacağını biliyordu zaten) ama bir gece önce tarih bölümünden arkadaşları için vermek istediği parti nedeniyle aralarında büyük bir tartışma yaşanmıştı. Annelerinin en sevmediği şey, öğretmen arkadaşlara verilen bu partilerdi. Şimdi anneleri odasında gözlerinin üstünde ıslak bir bezle yatarken, Lew herhalde öğretmenler odasında arkadaşlarının sırtlarını sıvazlayıp eve davet etmekteydi.

Yeni çatlak koridorun batı yanında, çalışma odasının kapısı ile merdiven arasındaydı.

"Maden gördüğüne emin misin?" diye sordu Trent. "Bu tarafı kontrol etmiştik ya."

"Bir de sen bak." Bu defa fenere gerek yoktu; bu yarık daha genişti ve ardında maden olduğu muhakkaktı.

Trent yarığa uzun uzun baktıktan sonra kardeşlerine hemen nalbura gitmesi gerektiğini söyledi.

"Neden?" diye sordu Lissa.

"Biraz kireç alacağım. Onun bu çatlağı görmesini istemiyorum. Özellikle de içindeki madeni."

Lissa kaşlarını çattı. "Neden?"

Trent nedenini bilmiyordu. En azından, o sırada.

Yeniden delik açmaya başladıklarında bu defa üçüncü katın bütün duvarlarında, hatta Lew'un odasında bile madeni parçalar buldular.

Anneleri son günlerde çok süzülmüştü, yüzü solgundu, ama çocuklar nesi olduğunu sorduklarında gülümseyerek bir şeyi olmadığını söylüyordu. Sözünü hiç sakınmayan Laurie, onun çok zayıf göründüğünü söyledi. Ama annesi aksine İngiltere'deki o kahvaltılar yüzünden şişmanladığını söyledi. Şimdi eski haline dönüyordu.

Laurie bunun böyle olmadığını biliyordu, ama annesine yalancı diyecek kadar da açıksözlü değildi, çok başka şeyler duyabilirlerdi. Ama Trent bile bunu yapmayı düşünememişti.

Lew'un diplomalarından biri masasının arkasındaki duvarda asılıydı. Öteki çocuklar dışarda neredeyse korkudan kusacaklarken Trent çerçeveli diplomayı indirdi, tam arkasındaki yerin ortasına bir delik açtı. Matkabın ucu beş santim kadar girdikten sonra madene çarptı.

Trent çerçeveyi yerine asarken eğri olmamasına dikkat etti, sonra dışarı çıktı.

Sonra merdiven boyunca ikinci kata kadar delikler açtılar ve onların ardında da madene rastladılar. Maden evin ön tarafına doğru uzanan ikinci kat koridoruna kadar devam ediyordu. Brian'ın odasının duvarlarının hepsinin ve Laurie'nin odasının bir duvarı ardında maden vardı.

Laurie, "Henüz buraya kadar uzanmamış," dedi.

Trent şaşkınlıkla kızın yüzüne baktı. "Ne dedin?"

Laurie yanıt veremeden Brian'ın aklına bir şey geldi.

"Bir de döşemeyi dene, Trent," dedi. "Bakalım orada da var mı?"

Trent bir an düşündükten sonra omuzlarını silkerek Laurie'nin odasının döşemesini deldi. Matkap hiçbir diren-

meyle karşılaşmadan sapına kadar girdi. Ama kendi yatağının kenarındaki halıyı kaldırıp deneyince o somut çeliğe, ya da her neyse ona rastladı.

Sonra Lissa'nın ısrarı üzerine bir iskemleye çıkıp tavanı deldi.

Bir an sonra, "Burası da maden," dedi. "Haydi, bugünlük bu kadar yeter."

Trent'in ne kadar düşünceli olduğunu yalnızca Laurie fark etmişti.

* * *

O gece ışıklar söndükten sonra Laurie'nin odasına gelen Trent oldu ve Laurie bu kez uyuma numarası yapmadı. Gerçek şu ki, ikisi de son haftalarda iyi uyuyamıyordu.

Trent yatağın kenarına oturdu. "Ne demek istedin?"

"Ne hakkında?" Laurie dirseği üzerinde doğruldu.

"Senin odanda, uzaması bitmemiş dedin. Ne demek istiyordun?"

"Haydi, Trent, sen aptal değilsin."

"Değilim. Ama belki de bunu senin ağzından duymak istiyorum."

"O şey evin her tarafına yayılıyor." Kız durakladı. "Hayır, doğru değil bu. Evin altında büyüyor."

"Bu da doğru değil."

Laurie bir an düşündükten sonra içini çekti. "Peki. Evin içinde büyüyor. Evi çalıyor. Oldu mu, Bay Akıllı?"

"Evi çalıyor..." Trent uzun uzun düşünüp başını salladı. "Evet... Bu daha iyi."

"Adı ne olursa olsun, canlıymış gibi davranıyor."

Trent başını salladı. Bunu o da düşünmüştü. Bir madenin nasıl canlı olacağını bilemiyordu, ama şu anda bunun aksine bir şey söyleyemezdi.

"Ama en kötüsü bu değil."

"Ne peki?"

"Sinsice ilerliyor." Kızın gözleri korkudan irileşmişti. "Hoşlanmadığım yanı bu. Bunu neyin başlattığını ya da ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama sinsice yaklaşıyor."

Laurie parmaklarını saçlarının arasına sokup geriye itti. Bu bilinçsiz yapılan jest Trent'e babasını hatırlattı; onun da saçları aynı renkti.

"Bir şey olacakmış gibi bir duygu var içimde, Trent, ama bunun ne olduğunu bilemiyorum. Tıpkı bir çıkış yolu bulamadığın bir karabasan gibi. Sen de bunu hissediyor musun?"

"Biraz. Ama ben bir şey olacağını biliyorum. Hatta ne olacağını da bilebilirim."

Kız yatağın içinde oturup ağabeyinin ellerini tuttu. "Biliyor musun? Ne?"

"Emin değilim." Trent ayağa kalktı. "Bildiğimi sanıyorum, ama henüz düşündüğümü söylemeye hazır değilim. Biraz daha aramam gerek."

"Biraz daha delik delersek ev başımıza çöker."

"Ben delik açalım demedim, aramam gerek dedim."

"Ne arayacaksın?"

"Henüz burada olmayan, daha büyümemiş bir şey. Ama o şey geldiğinde saklanabileceğini sanmıyorum."

"Anlat bana, Trent!"

"Şimdi olmaz." Trent kız kardeşinin yanağını öptü. "Ayrıca, merak hiç de iyi bir huy değildir."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağıran kız yatıp örtüyü başının üstüne çekti. Ancak Trent'le konuştuğu için biraz rahatlamıştı ve bir haftadır olmadığı kadar iyi uyudu.

Trent aradığını büyük partiden iki gün önce buldu. Çocukların en büyüğü olarak annesinin giderek sağlıksız göründüğünü, derisinin gerildiğini, yüzünün elektrik ışığında

çirkin bir sarı renk aldığını görmesi gerekirdi. Onun bir haftadır baş ağrısı çekmediğini söylemesine karşın şakaklarını ne kadar sık ovuşturduğunu fark etmeliydi.

Ama Trent aramakla çok meşgul olduğundan bunların hiçbirine dikkat etmedi.

Laurie'yle o konuştuğu geceden sonraki dört beş gün içinde evdeki bütün dolapları üçer kere, Lew'un çalışma odasının üstündeki geniş bodrumu beş altı kere araştırdı.

Aradığını sonunda bodrumda buldu.

Bu, başka yerlerde garip şeyler bulmadığı anlamına gelmiyordu; oralarda da çok şey bulmuştu. İkinci kattaki bir dolabın tavanından sarkan paslanmaz çelikten bir kapı kolu bulmuştu. Üçüncü kattaki bavul dolabının yanından eğik bir madeni armatür parçası uzamıştı. Bu mat griydi, dokunana kadar. Elini sürdüğü anda pembe bir renk almış, duvarın içinden güçlü bir vınlama sesi duymuştu. Armatür parçası sanki sıcakmış gibi elini çekmişti. Elini çektiği anda madeni nesne yine gri rengine dönmüş, vınlama da sona ermişti.

Bir gün önce tavan arasında, karanlık bir köşede birbiri içine geçmiş ince tellerden bir örümcek ağının büyüdüğünü görmüştü. Trent dizleri üstünde çökmüş emeklerken birden bu şaşırtıcı olguyla karşılaşmıştı. İnce teller sanki havadan çıkıyormuş gibi birbirleriyle sıkı sıkıya birleşiyor, sonra küçük toz bulutları kaldırarak tahtayı delip kendilerine bir yuva hazırlıyorlardı. Sanki evi çok ser darbelere hazırlayacak güçlü bir kafes oluşturuyorlarmış gibi.

Ne darbesi?

Ama Trent bunu bildiğini düşündü. İnanması güçtü ama bildiğini sanıyordu.

Bodrumun kuzey ucunda, atölye ve kazan dairesinin ötesinde küçük bir dolap vardı. Gerçek babaları buraya şarap mahzeni adını takmış ve kendi yaptığı raflara iki düzine şarap şişesi yerleştirmişti. Şişeler hâlâ orada duruyordu.

Lew buraya atölyeye girdiğinden bile az girerdi. Şarap içmezdi. Anneleri babalarıyla arada sırada bir kadeh içerse de, şimdi o da bırakmıştı. Trent bir defasında Brian'ın neden artık şöminenin önünde bir kadeh şarap içmediğini sorduğunda, annesinin yüzünde beliren o üzüntülü ifadeyi hatırlıyordu.

"Lew içmemi hoş karşılamıyor, bunun bir koltuk değneği olduğunu söylüyor," demişti.

Şarap mahzeninin kapısının üstünde bir asma kilit vardı, ama bu, kapının açılıp da kazanın sıcaklığının içeri dolmaması için yapılmıştı. Anahtarı kapının yanında asılıysa da, Trent'in buna ihtiyacı yoktu. İlk araştırmasından sonra asma kilidi yerine takmış, ama kapatmamıştı ve o günden sonra da kimse gelip kapatmış değildi. Bildiği kadarıyla bodrumun o ucuna artık kimse gelmiyordu.

Trent kapıya yaklaşırken yüzüne çarpan şarap kokusuyla irkildi; bu kendisiyle Laurie'nin artık bildikleri şeyin bir kanıtıydı, değişiklikler evin her yanında sessizce hazırlanıyordu. Kapıyı açınca gördüğünden korktuysa da, gerçekte pek şaşırmamıştı.

Mahzenin duvarlarından ikisinin içinden çıkan maden parçaları şarap raflarını parçalamış ve şişeleri yere devirmişti. Kırık Bollinger, Mondavi ve Battiglia şişeleri yerdeydi.

Tavan arasında olduğu gibi burada da oluşan –ya da Laurie'nin dediği gibi büyüyen– şey henüz tamamlanmamıştı.

Burada teller falan yoktu. Babasının unutulmuş şarap mahzeninde büyüyen şey daha çok dolaplara, konsollara ve gösterge tablolarına benziyordu. Trent'in bakışları altında madenin içinden heyecanlı yılan başlarına benzeyen şeyler uzayıp beliriyor, dönerek, birbirleriyle birleşerek göstergeler, kollar ve levyelere dönüşüyordu. Birkaç parlak ışık da vardı. Bunlardan bir kısmı yanıp sönmeye başlamıştı.

Bu oluşuma iç çekmesi gibi bir ses eşlik etmekteydi.

Trent bir adım daha attı. Gözüne çok parlak bir kırmızı ışık dizisi ilişmişti. Makineler ve konsollar beton zeminin üstünde hareket ederken havaya tozlar kalktığı için aksırdı.

Dikkatini çeken ışıklar rakamlardı. Bunlar konsolun içinde büyümekte olan madeni çıkıntının üzerindeki bir camın altındaydı. Bu yeni oluşum bir koltuğu andırıyordu, ama üzerinde oturanın pek rahat edeceği söylenemezdi. 'En azından insan biçimli birinin,' diye düşünen Trent ürperdi.

Cam bu çarpık koltuğun –eğer koltuksa– kollarından birinin üzerindeydi. Gözüne çarpmasının nedeni belki de hareket etmeleriydi:

72:34:18

az sonra

72:34:17

ve

72:34:16

olmuştu.

Trent saniye göstergesi olan saatine bakınca gözlerinin gördüğü şeyin doğrulandığını anladı. Koltuk koltuk olmayabilirdi, ama camın altındaki rakamlar dijital bir saatti. Geriye doğru çalışıyordu. Peki, o rakamlar.

00:00:01

den bugünden üç gün sonra

00:00:00'a

dönüşünce ne olacaktı?

Ne olacağını bildiğine emindi. Geri geri işleyen bir saatin sonunda bir dizi sıfıra geldiğinde neler olduğunu bütün Amerikan çocukları bilirdi; ya bir patlama ya da havaya fırlama.

Trent ortalıkta bir patlama olamayacak kadar çok araç gereç olduğunu düşündü.

Onlar İngiltere'deyken eve bir şey girmiş olmalıydı. Milyonlarca yıl uzayda uçtuktan sonra yerçekimine kapılıp dünyaya gelen ve bacadan içeri giren bir tohum.

Bacasından girdiği yer de Indiana Titusville'deki Bradbury'lerin eviydi.

Bu başka bir şey olabilirdi, ama Trent'e tohum fikri daha uygun geliyordu. Üstelik bunun bir önemi yoktu. Önemli olan, böyle bir şeyin gerçekleşmiş olmasıydı.

Bir de bundan sonra neler olacağı.

Trent şarap mahzeninden çıkarken kilidi kapatmakla kalmayıp, anahtarını da yanına aldı.

* * *

Lew'un partisinde korkunç bir şey oldu. İlk konuklar geldikten kırk beş dakika sonra, saat dokuza çeyrek kala. Trent ile Laurie daha sonra Lew'un annelerine bağırdığını duydu. Lew, annelerine kendisine gösterdiği saygı saçmalıklarına konukların ellisi de gelmeden başladığı için bağırıyordu.

"Senin neyin var böyle?" diye bağırırken Trent Laurie'nin elinin küçük bir sıçan gibi avucunun içine girdiğini hissetti. "İnsanlar ne diyecekler, bilmiyor musun?" diye bağırıyordu Lew. "Bölümdekilerin ne kadar dedikoducu olduklarını bilmiyor musun?"

Annelerinin yanıtı hafifçe hıçkırmak olmuştu. Trent bir an için annesine karşı müthiş bir nefret hissetti. Lew ile neden evlenmişti sanki? Yaptığı bu aptallık yüzünden bunların hepsini hak etmemiş miydi?

Trent kendinden utanarak bu düşünceyi kafasından attı ve Laurie'ye döndü. Kızın yanaklarından aşağı süzülen yaşlar ve gözlerindeki o dilsiz acı, bıçak gibi saplandı kalbine.

"Asaslı parti, değil mi?" diye fısıldadı Laurie.

"Öyle." Trent kızın kimse duymadan rahatça ağlayabilmesi için kucaklayıp başını omzuna çekti.

* * *

Tekrar Catherine Bradbury olmayı hiç bu kadar istememiş olan Catherine Evans'ın herkese yalan söylediği anlaşılıyordu. O çıldırtıcı migreni başlayalı iki gün değil, tam iki hafta olmuştu. Bu süre içinde hemen hemen hiçbir şey yememiş ve on kilo kaybetmişti. Tarih bölümü başkanı Stephen Krutchmer'in il karısına kanepe servisi yaparken birden gözleri kararmış, dünya kendisinden uzaklaşır gibi olmuştu. Hiçbir yeri tutmuyormuş gibi öne devrilmiş ve elindeki bir tepsi dolusu yiyeceği Bayan Krutchmer'in o gece için aldığı pahalı Norma Kamali elbisesinin üstüne boşaltmıştı.

Brian ile Lissa gürültüyü duyunca, pijamaları üzerlerinde aşağıya inmişlerdi. Aslında Lew Baba çocukların dördünün de parti başladıktan sonra aşağı inmelerini yasaklamıştı. O öğleden sonra aksi bir sesle, "Üniversite öğretmenleri partilerinde çocuk görmekten hoşlanmaz," demişti.

Çocuklar annelerini diz çökmüş öğretmenlerin arasında görünce, üvey babalarının kesin emirlerini unutup heyecanla salona koşuşmuşlardı. Lissa Asya Araştırmaları başkanının sol böbreğine bir tekme indirmiş, ondan iki yaş büyük ve on beş kilo ağır olan Brian da sonbahar döneminin konut okutmanı kadını şöminenin içine itivermişti. Kadın orada küller arasında şaşkın şaşkın çevresine bakınıyordu.

"Anne! Anne!" diyerek Brian annesini sarstı. "Anne! Uyan!"

Bayan Evans hafifçe kıpırdayarak inledi.

"İkiniz de hemen yukarı çıkın!" diye bağırdı Lew.

Çocuklar kendisini dinlemeyince, Lew elini Lissa'nın omzuna koydu ve kız acıdan bağırana kadar sıktı.

"Ben hallederim, siz çabuk yukarı..."

"Çek elini kızın üstünden, orospu çocuğu," dedi Trent herkesin duyabileceği bir sesle.

Lew ve bu eğlenceyi görecek kadar erken gelmiş diğerleri, salonu holden ayıran kemere döndü. Trent ile Laurie yan yana duruyordu. Trent üvey babası kadar solgundu, ama yüzü sakin ve kararlıydı. Partiye gelenlerden birkaçı Catherine Evans'ın ilk kocasını tanıyordu; bunlar daha sonra baba ile oğulun benzerliklerinin olağanüstü olduğunu söyleyebileceklerdi. Sanki Bill Bradbury, yerini alan bu aksi huylu adama meydan okumak için mezarından kalkmış gibi.

Lew, "Dördünüzün de hemen yukarı çıkmasını istiyorum," dedi. "Burada sizi ilgilendiren bir şey yok."

Bayan Krutchmer, Norma Kamali elbisesinin önü ıslak ama lekeleri temizlenmiş olarak odaya dönmüştü.

"Lissa'dan elini çek," dedi Trent.

"Annemizin yanından da çekil," dedi Laurie.

Bayan Evans şimdi doğrulmuş, elleriyle başını tutarak şaşkın bir halde çevresine bakınıyordu. Baş ağrısı bir balon gibi patlamış, son iki haftadır çektiği acı sona ermişti. Korkunç bir şey yaptığını, Lew'u utandırdığını, hatta belki de küçük düşürdüğünü düşünüyor, ama baş ağrısının geçmiş olmasının rahatlığıyla buna aldırmıyordu. Utanç duygusu daha sonra gelecekti. Şimdi yalnızca ağır ağır yukarı çıkıp yatmak istiyordu.

Lew salonun mutlak sessizliğinde dört üvey evladına bakarak, "Bunun cezasını çekeceksiniz," dedi. Çocukların hepsine birden değil, sanki suçlarının derecesini ölçermiş gibi yüzlerine teker teker bakıyordu. Sıra Lissa'ya gelince kız ağlamaya başladı. Lew odaya, "Bu davranışları için özür

dilerim," dedi. "Karım kendilerine karşı biraz gevşek davranıyor sanırım. Bunları iyi bir İngiliz dadıya..."

"Eşekliğe gerek yok, Lew," dedi Bayan Krutchmer. Sesi çok yüksek ve çirkindi; biraz da anıran bir eşeği andırmıyor değildi. Brian korkuyla havaya sıçradı, ablasına tutunarak ağlamaya başladı. "Karın bayıldı. Çocuklar da telaşlandı."

"Haklılar da," dedi şöminenin içinden koca gövdesini çıkarmaya çalışan okutman. Pembe elbisesi grileşmiş, yüzü is karası olmuştu." Çocukların anneleri için kaygılanmaları normaldir. Kocaların da karıları için."

Bunu söylerken Lew'a anlamlı bir bakışla bakmıştı; ancak Lew onun bu bakışını görmedi. Trent ile Laurie'nin annelerini yukarı çıkartmalarını izliyordu. Lissa ile Brian da şeref kıtası gibi arkalarından gidiyordu.

Parti devam etti. Bu tür partilerde hoş olmayan olaylar hemen örtülürdü. Kocası parti verme niyetini açıkladığından bu yana sadece üç saat uyumuş olan Bayan Evans, başı yastığa değer değmez dalmıştı. Çocuklar Lew'un aşağıdan gelen neşeli kahkahalarını duyuyordu. Hatta Trent, onun fareyi andıran telaşlı ve ürkek karısı ortalıkta olmadığı için biraz rahatlamış olacağını düşündü.

Lew bir kere bile gelip karısının nasıl olduğuna bakmadı.

Parti sona erene kadar.

Son konuk da uğurlandıktan sonra adam yukarı çıkıp karısını uyandırdı. Kadın rahibin önünde Lew'u kocalığa kabul edip etmediği sorulduğundan beri her şeye evet dediğinden, bu isteği de hemen yerine getirdi.

Lew başını Trent'in odasından içeri uzattı.

"Hepinizi burada bulacağımı biliyordum," dedi. "Komplo kuruyorsunuz. Cezanızı çekeceksiniz. Evet. Hem de yarın. Hemen yataklarınıza gidip bunu düşünmenizi istiyorum. Şimdi odalarınıza gidin. Bir daha da ortalıkta dolaştığınızı duymayayım."

Lissa ile Brian'ın "ortalıkta dolaşacak" güçleri kalmamıştı zaten. Yorgunluktan bitkin bir halde yataklarına yatar yatmaz uyudular. Ama Laurie Trent'in odasına geldi ve iki çocuk, üvey babalarının annelerine onun verdiği partide bayılmaya cesaret ettiği için bağırmasını dinlediler.

Laurie yüzünü Trent'in omzuna gömerek, "Trent, ne yapacağız?" dedi.

Trent'in yüzünde olağanüstü bir beyazlık vardı. "Yapmak mı? Hiçbir şey yapmayacağız elbette," dedi.

"Ama bir şey yapmamız gerek, Trent! Anneme yardım etmeliyiz."

"Hayır, buna gerek yok." Trent'in yüzünde hafif ama her nasılsa korkunç bir gülümseme belirmişti. Bunu bizim için ev yapacak," dedi. Saatine baktı. "Yarın öğleden sonra üç otuz dörtte ev gereken her şeyi yapacak."

* * *

Sabah ceza söz konusu değildi; Lew Evans saat sekizdeki Norman Fethi'nin Sonuçları dersiyle meşguldü. Ne Trent ne de Laurie buna şaştıysa da, ikisi de memnundu. Lew onları o akşam çalışma odasına birer birer alıp "biraz okşayacağını" söylemiş, sonra da çantasını alıp çıkmıştı. Porsche'yi çalıştırdığında anneleri daha uyanmamıştı. Kollarını birbirlerine dayamış mutfakta duran iki kardeş, Laurie'ye bir Grimm masalının resmini hatırlattı. Lissa ağlıyordu. Brian kendini tutabilmişti, ama yüzü çok solgundu ve gözlerinin altında mor şişler görünüyordu. Brian Trent'e, "Bizi dövecek," dedi. "Eli de çok ağırdır."

"Hayır." İki çocuk umutlu ama kuşkuyla baktılar ağabeylerine. Lew döveceğini söylemişti ve bundan Trent bile kurtulamazdı.

"Ama, Trent..."

"Beni dinleyin şimdi." Trent masanın önüne bir iskemle çekip ata biner gibi iki küçüğün karşısına oturdu. "Sözle-

rimi can kulağıyla dinleyin. Bu çok önemli, hiçbirimiz en küçük bir yanlışlık bile yapmamalıyız."

İri gözlerle sessizce ağabeylerine baktılar.

"Okuldan sonra hemen eve gelmenizi istiyorum... Ama köşeye kadar. Maple ve Walnut caddeleri köşesine kadar. Tamam mı?"

"Evet, ama neden?" dedi Lissa.

"Nedenini bırak şimdi." Gözleri parıldıyordu, ama Laurie bunun neşeli bir parıltı olmadığını düşündü. Hatta tehlikeli bir parıltı bile denebilirdi. "Orada olun. Posta kutusunun yanında. Saat üçte, en geç üçü çeyrek geçe orada olmalısınız. Anladınız mı?"

"Evet," dedi ikisi adına konuşan Brian. "Anladık."

"Laurie ile ben de orada olacağız, ya da sizden hemen sonra geleceğiz."

"Bunu nasıl yapacağız, Trent?" diye sordu Laurie. "Ben okuldan saat üçte çıkıyorum, sonra da bando çalışması var, otobüs okuldan eve..."

"Biz bugün okula gitmeyeceğiz."

"Gitmeyecek miyiz?"

Lissa şaşırmıştı. "Trent, okuldan kaçamazsın!" dedi.

"Siz kendi işinize bakın. Unutmayın, saat üçte ya da en geç üçü çeyrek geçe köşede buluşuyoruz. Biz gelmemişsek orada bekleyeceksiniz, ama sakın bu eve girmeyin. Sakın!"

Küçükler gidince Laurie Trent'i yakalayıp neler olduğunu sordu.

"Bunun evde büyüyen o şeyle bir ilgisi olduğunu anladım," dedi. "Benim de okuldan kaçıp sana yardım etmemi istiyorsan, neler olup bittiğini bana da anlatmalısın, Brent."

"Anlatacağım, sakin ol. Annemi uyandırmanı istemiyorum. O bizi okula gönderir ve bu durumda planımızı gerçekleştiremeyiz."

"Peki, anlat!"
"Aşağı gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

* * *

Trent Laurie'nin aklına gelen şeyi yapacağından emin değildi, ama kız her şeyi kabul etti. Eğer söz konusu Lew Baba'dan bir dayak olsaydı yapmazdı, ama annesinin salonda öyle hareketsiz yatışını görmek kızı çok etkilemişti.

"Evet, sanırım bunu yapmak zorundayız," dedi. Laurie koltuğun kolundaki rakamlara bakıyordu: 07:49:21

Şarap mahzeni artık bir şarap mahzeni değildi. Şarap kokuyordu, yerde kırık camlar vardı ama mahzen şimdi uzay gemisi Atılgan'ın kumanda merkezine dönüşmüştü. Trent karşısındaki bu makinelere bakınca kuşku ve huzursuzluktan az kalsın midesi bulanacaktı.

Laurie fısıltıyla, "Eğer bir şey yapmazsak annemizi öldürecek," dedi.

"Ne?" Trent başını hızla çevirdi, ama Laurie kendisine bakmıyordu. Kırmızı rakamlara bakıyordu. Adeta hipnotize olmuş gibi. Trent'in orada olduğunun bile farkında değildi belki de.

"İsteyerek değil," dedi Laurie. "Hatta ardından üzülebilir bile. En azından bir süre. Çünkü annemi kendince sevdiğini sanıyorum, annem de onu seviyor. Ama annemi daha beter hasta edecek ve bir gün..."

Kız susup ağabeyine baktı. Yüzündeki bir şey Trent'i evlerindeki o garip şeyden bile daha çok korkutmuştu.

Laurie ağabeyinin kolunu tuttu. Eli buz gibiydi. "Bana bu işi nasıl yapacağımızı anlat," dedi.

* * *

Lew'un çalışma odasına birlikte gittiler. Trent gerekirse aradığını bulmak için odayı altüst etmeye hazırdı; ama

anahtarı üst çekmecede, üzerinde ÇALIŞMA ODASI yazan bir zarfın içinde buldu. Trent anahtarı cebine attı. İkinci kattaki duşun sesi duyulduğunda aşağı indiler; anneleri kalkmıştı.

İki çocuk günü parkta geçirdi. Hiçbiri bahsetmemiş olsa da, bugüne kadar yaşadıkları en uzun gündü. Devriye gezen polisi görüp park tuvaletinde saklandılar. Bugün yakalanıp okula gönderilecek gün değildi.

Trent saat iki buçukta Laurie'ye bir jeton verip parkın öteki tarafındaki telefon kulübesine götürdü.

"Bunu ille de yapmam mı gerek?" diye sordu Laurie. "Dün geceden sonra onu korkutmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Olacaklar her neyse olduğu zaman, annemin evde olmasını mı istiyorsun?" Laurie daha fazla itiraz etmeden telefonu açtı.

Telefon o kadar çok çaldı ki, annesinin evden çıktığını sandı. Bu iyi de olabilirdi, kötü de. Ama kaygılanacak bir durumdu. Eğer dışardaysa, o saatten önce dönebilirdi ve..."

"Trent, galiba evde..."

"Alo?" dedi annesi uykulu bir sesle.

"Anne, seni evde yok sanmıştım."

"Siz gittikten sonra tekrar yattım," dedi annesi. "Birden uykuya doyamaz oldum. Herhalde uyursam dün geceki o korkunç..."

"Anne, bir insan isteyerek bayılmaz..."

"Laurie, neden aradın? Bir aksilik mi var?"

"Hayır, anne... Şey..."

Trent kızı sertçe dürtükledi.

İçine çöküyor gibi olan Laurie birden doğruldu. "Beden dersinde yaralandım. Hafif bir şey..."

"Yoksa hastaneden mi arıyorsun?"

"Hayır hayır. Bileğimi incittim. Bayan Kitt gelip beni erkenden almanı söyledi. Ayağımın üstüne basabilir miyim bilemiyorum. Çok acıyor."

"Hemen geliyorum. Ayağını kıpırdatmamaya çalış, yavrum. Orada hemşire var mı?"

"Şu anda yok. Ama merak etme, anne, dikkatli olacağım."

"Hemşire odasında mı olacaksın?"

"Evet." Laurie'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Hemen geliyorum."

"Teşekkür ederim, anne. Güle güle."

Trent kız kardeşini kucakladı. "Aferin. Benim yapacağımdan çok iyisini yaptın. Bana inanmazdı."

"Acaba bir daha benim sözüme inanacak mı bakalım?"

"İnanacaktır. Yürü haydi."

Parkın Walnut Sokağı'na bakan tarafına geçtiler. Hava soğuktu. Gökte fırtına bulutları belirmiş, dondurucu bir rüzgâr çıkmıştı. Beş dakika bekledikten sonra annelerinin Subaru arabası önlerinden geçip okul yönüne saptı.

Laurie ağabeyinin elini tutup telefon kulübesine çekti. "Haydi, şimdi de sen de Lew'u ara bakalım."

Trent bir jeton alıp tarih bölümünün numarasını çevirdi. Bir gece önce göz kırpmamıştı; ama işler artık yoluna girmişti; sakin ve soğukkanlıydı. Saatine baktı. Üçe çeyrek vardı. Bir saatten az kalmıştı. Uzaktan gök gürültüsü homurtuları geliyordu.

"Tarih bölümü," dedi bir kadın sesi.

"Ben Trent Bradbury'yim. Üvey babam Lewis Evans'la konuşmak istiyorum, lütfen."

"Profesör Evans derste, ama saat..."

"Biliyorum, saat üç buçuğa kadar modern İngiliz tarihi var. Çağırın lütfen, durum acil. Karısı hakkında." Trent bir an bilerek durakladı. "Annem."

Uzun bir sessizlik oldu, Trent kaygılandı. Kadın Lew'u çağırmayabilirdi, planında böyle bir olasılık yoktu.

Kadın sonunda, "Hemen yandaki sınıfta," dedi. "Dersi biter bitmez çağırırım..."

"Ama benim beklemem gerek."

"Fakat..."

"Lütfen beni oyalamayı bırakıp kendisini çağırır mısınız?"

"Pekâlâ," dedi sekreter. "Eğer bana ne için..."

"Hayır," dedi Trent.

Kadın alınmış gibi burnunu çekti, sonra Trent'i beklemeye aldı.

"Ne oldu?" diye sordu Laurie. Tuvalete gitmesi gereken biri gibi ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıyordu.

"Bekliyorum. Çağırmaya gitti."

"Ya gelmezse?"

Trent omuzlarını silkti. "O zaman mahvolduk demektir. Ama gelecektir. Bekle de gör." Trent sesinin daha güvenli çıkmasını isterdi; ama yine de planlarının başarılı olacağına inanıyordu. Başarılı olmalıydı.

"Bu işi çok geç saate bıraktık."

Trent başını salladı. Geç kalmışlardı ve Laurie bunun nedenini biliyordu. Çalışma odasının kapısı meşeydi ve epey sağlamdı, ama ikisi de kilidi hakkında bir şey bilmiyordu. Trent Lew'un kilidi deneyecek zamanı olmasını istemiyordu.

"Ya gelirken köşede Brian ile Lissa'yı görürse?"

"Tahmin ettiğim kadar öfkelenirse gözü hiçbir şey görmeyecektir."

"Ya telefona gelmezse?"

"Gelecektir."

Lew, "Alo?" dedi.

"Ben Trent, Lew. Annem senin çalışma odanda. Baş ağrısı başlamış olmalı ki, yine bayıldı. Onu kendine getirtemiyorum. Hemen gelmelisin."

Trent üvey babasının kaygılandığı ilk şeye şaşmamıştı –aslında bu planının önemli bir parçasıydı– ama yine de öfkesinden telefonu tutan parmakları bembeyaz kesildi.

"Çalışma odam mı? Orada ne işi vardı?"

Trenf öfkesine karşın sakin bir sesle konuşabildi. "Temizlik yapıyordu galiba." Sonra işini karısından değerli tutan bir insan için en son yemini salladı. "Yerler kâğıt dolu."

"Hemen geliyorum. Eğer odada açık cam varsa kapatın. Fırtına çıkacak." Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı.

Tren de telefonu kapatınca Laurie, "Ee?" diye sordu.

"Geliyor." Trent acı acı güldü. "O kadar telaşlandı ki, bana neden okulda olmadığımı sormadı bile."

İki çocuk Maple ve Walnut sokakları köşesine koştu. Gökyüzü artık iyice kararmıştı ve durmadan gürlüyordu. Köşedeki posta kutusuna yaklaşırlarken Maple Sokağı ışıkları ikişer ikişer yanmaya başladı.

Lissa ile Brian henüz gelmemişti.

Laurie, "Ben de seninle gelmek istiyorum," dedi, ama yüzünden yalan söylediği belliydi. Bembeyaz kesilmişti, iri gözleri yaşlıydı.

"Olmaz. Sen burada Brian ile Lissa'yı bekleyeceksin."

Laurie Welnut Sokağı'na bakınca çocukların gelmekte olduklarını gördü. Ama daha çok uzaktaydılar.

Trent, "Güzel," dedi. "Siz üçünüz Bayan Redland'ın çitinin arkasına saklanıp Lew'un geçmesini bekleyin. Sonra sokağa çıkabilirsiniz. Ama sakın eve girmeyin. Beni dışarda bekleyin."

"Korkuyorum Trent." Gözaşları yanaklarından aşağı dökülmeye başlamıştı.

"Ben de." Trent kardeşini alnından öptü. "Ama az sonra hepsi bitmiş olacak."

Kız ağzını açmadan Trent Maple Sokağı'ndaki evlerine doğru koşmaya başladı. Saat üçü on iki geçiyordu.

* * *

Evin içinde durgun ve sıcak bir hava vardı. Sanki her köşeye barut dökülmüştü ve göremediği insanlar onları patlatmak için bekliyorlardı. Bodrumdaki saatin 00:19:06'yı gösterdiğini görür gibi oldu.

Lew gecikirse ne olacaktı?

Ama bunun için kaygılanacak zamanı yoktu.

Trent üçüncü kata koşarken evin canlanmakta olduğunu hissediyordu. Kendi kendine 'bütün bunların hayal olduğunu söylüyordu, ama bir yanıyla da gerçek olduğunu biliyordu.

Lew'un odasına girdi, birkaç çekmeceyi açıp bulduğu kâğıtları yere saçtı. Bu iş ancak birkaç dakika sürmüşse de, işini bitirdiği anda Porsche'nin sesini duydu. Trent odadan çıkıp şimdi yüzyıl önceymiş gibi gelen ilk delikleri açtıkları koridorun gölgeleri arasına sığındı. Elini cebine sokup anahtarı buldu. Sonra koridorun ucundaki bavul dolabının kapılarını açıp içeri girdi.

Lew karısına var gücüyle seslenerek yukarı koşuyordu. Trent kapı aralığından onun kravatı bir yana savrulmuş, alnında boncuk boncuk terlerle koştuğunu gördü.

"Catherine!" diye bağırarak odasına doğru koştu.

Lew daha içeri girmeden Trent saklandığı yerden çıkıp koşmaya başlamıştı. Bir tek şansı olacaktı. Eğer ilk denemede anahtarı kilide sokamazsa...

'O zaman onunla boğuşmak zorunda kalacağım,' diye düşündü. Onu yalnız gönderemezsem, ikimiz birlikte gideceğiz.

Trenk kapıyı sertçe kapatırken bir an Lew'un şaşkın yüzünü gördü. Anahtar deliğe girdi. Lew kapıya erişemeden çevirip kilitledi.

"Hey, ulan piç, ne yapıyorsun? Catherine nerede? Çıkar beni buradan!"

Kapı kolu boşuna dönüyordu. Sonra durdu, Lew içerden kapıyı yumruklamaya başladı.

"Beni buradan hemen çıkart, Trent! Yoksa ölümüne bir dayak yiyeceksin!"

Trent yavaş yavaş geriledi. Omuzları birden duvara çarpınca soluğu tutulur gibi oldu. Farkında olmadan kilitten çıkardığı anahtar yere düştü. Sanki suyun altındaymış gibi dünya dalgalanıyordu gözlerinin önünde. Bayılmamak için çırpınıyordu. Şimdi Lew içerde kıstırılmış, annesi evden uzaklaşmış ve kardeşleri dışardayken planının başarılı olacağına inanmadığını fark etti.

Kapı kolu sağa sola dönüyordu.

"Çıkar beni buradan!"

"Saat dörde çeyrek kala çıkartacağım, Lew." Trent'in sesi titriyordu. "Eğer dörde çeyrek kala hâlâ oradaysan."

Aşağıdan bir ses geldi. "Trent? İyi misin, Trent?"

"Laurie!"

"İyi misin, Trent?"

"Lissa?"

"Hey, Trent, iyi misin?"

"Ya Brian?"

Trent saatine bakıp da 3:31 olduğunu görünce dehşete kapıldı. Ya saati geriyse?

"Çıkın dışarı!" diye bağırarak merdivene koştu. "Hemen evden çıkın!"

Üçüncü kat koridoru önünde uzuyor gibiydi. Ne kadar koşarsa koşsun sonu gelmiyordu. Lew kapıyı yumruklayıp küfürler ediyor, dışarıdaysa gök gürlüyordu; evin derinliklerinden canlanan makinelerin gümbürtüsü geliyordu.

Trent basamakları üçer üçer atlayarak inmeye başladı. Kardeşleri aşağıda kendisini bekliyordu.

"Dışarı!" diye bağıran Trent çocukları açık kapıdan dışarıdaki fırtınaya iteledi. "Çabuk olun!"

"Trent, ne oluyor?" diye sordu Brian. "Eve ne oluyor? Sallanıyor sanki!"

"Evet." Bodrumdan başlayan bir sarsıntıyla Trent'in gözleri yuvalarında oynamaya başlamıştı.

Trent Brian'ı kucakladı. Laurie de Lissa'yı yakalayıp dışarı fırladı.

Trent evin altında bir deprem olduğunu hissediyordu. Brian'la kapıdan dışarı koşarken elektrik mavisi bir ışığın dar bodrum pencerelerinden fışkırdığını gördü. Camların kırıldığını duydu. Kapıdan çıkarken evin ayakları altında yükseldiğini hissetti.

Çocuklar fırtına nedeniyle gece kadar karanlık olan sokağa çıkınca dönüp arkalarına baktılar.

Maple Sokağı'ndaki ev kendini toparlar gibiydi. Artık düz ve somut bir hali yoktu. Altındaki çatlaklar çevredeki araziye de yayılmıştı. Toprak sanki evin uçmasına engel olmak için yükseliyor gibiydi.

Trent Lew'un odasının ışığının hâlâ yandığını üçüncü kat penceresine baktı. Oradan gelen cam sesini duyduğunu sandı ama sonra 'Hayal bu,' dedi; o gürültüde cam şangırtısını nasıl duyabilirdi ki? Laurie bir yıl sonra kendisine üvey babalarının çığlığını duyduğunu söyleyecekti.

Evin temelleri çatırdadı. Altından göz kamaştırıcı mavi bir alev fırladı. Çocuklar gözlerini örterek geriye kaçtı. Makinelerin uğultusu duyuldu. Toprak son bir çabayla eve sarıldıktan sonra birden evi bıraktı. Ev yerden bir karış yükseldi ve parlak mavi bir alevin üstünde durdu.

Ev önce ağır ağır yükseldi, sonra hız kazandı ve kapkara bulutların arasında kayboldu.

"Evimiz uçtu, Trent," dedi Brian.

"Evet."

"Belki de gittiği yerde Normanları ve Saksonları merak eden insanlar vardır," dedi Lissa.

Trent ile Laurie birbirlerini kucaklayıp gülmeye başladı. Tam o anda yağmur başladı.

Karşı komşuları Bay Slattery yanlarına gelmişti. Adamın fazla bir saçı yoktu, olanlar da kafasına yapışmıştı.

Gök gürültüsünü bastırmaya çalışarak, "Ne oldu?" diye bağırdı. "Burada ne oldu?"

Trent kız kardeşini bırakıp Bay Slattery'ye baktı. "Gerçek Uzay Serüvenleri," dedi. Çocuklar hep birden gülmeye başladı.

Bay Slattery boş temel çukuruna baktı, sonra cesareti bir yana bırakıp evine döndü. Yağmurun bardaktan boşanırcasına yağmasına karşın çocukları evine çağırmamıştı. Ama bu çocukların umurlarında değildi. Kaldırım kenarına oturdular.

Laurie Trent'in kulağına, "Özgürüz artık," diye fısıldadı.

"Daha da iyisi, annem özgür artık."

Trent kolunu iki yanında oturan kardeşlerinin omuzlarına attı ve şakır şakır yağan yağmurun altında annelerini beklemeye koyuldular.

8

Oynayan Parmak

Takırtı başladığında Howard Mitla karısıyla yaşadığı Queens'teki dairesinde yalnızdı. Howard New York'un pek tanınmayan yeminli muhasebecilerinden biriydi. New York'un yine pek tanınmayan dişçi yardımcılarından Violet Mitla, köşedeki dondurmacıya gitmek için haberlerin bitmesini beklemişti. Haberlerden sonra Riziko vardı ve Violet o yarışmadan pek hoşlanmazdı. Bunun nedeninin sunucu Alex Trabek'in sahtekâr bir din adamına benzemesi olduğunu söylese de, Howard gerçeği bilirdi: Riziko, Violet'in kendini aptal hissetmesine yol açmaktaydı.

Takırtı sesi yatak odasına giden kısa koridordaki banyodan geliyordu. Howard sesi duyar duymaz birden irkildi. İki yıl önce parasını kendi cebinden ödeyip pencereye taktırdığı kalın tel örgüden içeri bir hırsız ya da esrarkeş girmiş olamazdı. Bu daha çok banyo küvetine girmiş bir farenin gürültüsüne benziyordu.

Howard seslerin kendiliğinden kesileceğini umarak bir süre bekledi. Ama reklamlar başlayınca istemeye istemeye kalkıp banyoya yürüdü. Banyo kapısı aralık olduğundan takırtı sesini daha iyi işitebiliyordu.

Mutlaka bir fare olmalıydı. Küçük pençeleriyle porselen yüzeyi kazımaya çalışıyordu.

"Lanet olsun!" diye söylenerek mutfağa girdi.

Gaz ocağı ile buzdolabının arasında bir iki temizlik malzemesi duruyordu: Bir yer bezi, bir kova, bir süpürge ve faraş. Howard bir eline fırçasına yakın yerden tuttuğu süpürge sopasını, bir eline faraşı aldı ve silahlanmış olarak küçük oturma odasından geçip banyo kapısına doğru yürüdü. Başını ileri uzatmış dinliyordu.

Takırtı devam ediyordu.

Çok hafif bir sesti. Belki fare bile değildi, ama yine de...

Televizyondaki Alex Trebek, "Bu deli Rus aynı gecede bıçaklandı, boğuldu ve kendisine ateş edildi..." diyordu.

"Lenin kimdi?" diye yarışmacılardan biri sordu.

"Rasputin kimdi, kuş beyinli?" diye mırıldandı. Howard Mitla. Faraşı süpürgeyi tutan eline aktardı, boş elini kapı aralığından sokup ışığı açtı. Sonra içeri girip hızlı adamlarla tel örgü kaplı pencerenin altındaki küvete doğru yürüdü. Farelerden, ayak altında koşuşan (ve kimi zaman da ısıran) bütün küçük ve tüylü şeylerden nefret ederdi. Ancak Hells Kitchen'da yetişmiş bir çocuk olarak, onlardan birini ortadan kaldırmak istediğin takdirde, bunu bir an önce yapmak gerektiğini bilirdi. Koltuğunda oturup da sesi duymazdan gelmenin bir yararı yoktu. Vi haberler sırasında iki bira içmişti ve dondurmacıdan gelince ilk işi tuvalete gitmek olacaktı. Eğer küvette bir fare varsa kıyameti koparacak ve kendisinden erkeklik görevini yapıp onun işini bitirmesini isteyecekti. Hem de çok acele.

Banyo küvetinde el duşundan başka bir şey yoktu. Duşun borusu da ölü bir yılan gibi yatıyordu.

Takırtı da ya ışığı yaktığında ya da içeri girdiğinde kesilmiş, ama şimdi tekrar başlamıştı. Arkasında. Howard dönüp musluğa doğru üç adım atarken süpürgenin sapını kaldırdı.

Sopayı tutan eli göz hizasına kadar yükseldi ve birden dondu. Olduğu yerde kaldı. Çenesi açıldı. Eğer evyenin üs-

tündeki diş macunu lekeli aynaya bakmış olsaydı, bir örümcek ağı inceliğindeki parlak tükürük ipliğinin, dili ile damağı arasında belirdiğini görecekti.

Musluğun deliğinden bir parmak yükseliyordu.

Bir insan parmağı.

Parmak sanki keşfedildiğini anlamış gibi bir an durdu. Sonra pembe porseleni dokunarak tanıyacakmış gibi yine hareket etmeye başladı. Beyaz lastik kapağa erişti, üzerinden dolandı, sonra yine porselene indi. Takırtı sesini çıkaran, bir sıçanın küçücük pençeleri değildi. Dönüp durdukça porselene dokunan parmağın ucundaki tırnaktı.

Howard şaşkınlıkla bir çığlık attı, süpürgeyi elinden attığı gibi kapıya koştu. Ama kapıdan çıkacak yerde omzunu duvara çarptı, gerileyip bir daha denedi. Bu defa dışarı çıkmayı başardı, kapıyı ardından kapattı, soluk soluğa kalmış bir halde sırtını kapıya dayayıp durdu. Kalp atışları, boynundaki mors işaretleriydi sanki.

Orada uzun zaman kalmış olamazdı –tekrar düşünebildiğinde, Alex Trebek hâlâ o geceki yarışmacılara Riziko sorularını sormaktaydı– ama bu süre içinde ne zamanın geçtiğini hissetmiş, ne de nerede ve hatta kim olduğunu fark etmişti.

Kendisini dalgınlığından kurtaran, çifte puanı işaret eden elektronik zil sesi oldu. Alex, "Uzay ve havacılık kategorisi," diyordu. "Mildred, yedi yüz doların var, kaç para koymak istiyorsun?" Mildred yanıt olarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Howard kapıdan uzaklaşıp oturma odasına döndü. Faraş hâlâ elindeydi. Bir an ona baktı, sonra halının üstüne düşürdü.

Howard Mitla titrek bir sesle, "Onu görmedim," diye mırıldanarak koltuğuna çöktü.

"Pekâlâ, Midred, işte beş yüz dolarlık sorun: Bu hava kuvvetleri deneme alanının özgün adı Miroc Deneme Alanı'ydı."

Howard televizyona bakıyordu. Saatli radyo kadar iri bir kulaklığı kulağına takmış olan ufak tefek kadın düşünüyordu.

"Onu görmedim," dedi Howard.

"Vandenberg Hava Üssü nedir?" diye sordu Mildred.

"Edwards Hava Üssü nedir, kuş beyinli?" dedi Howard. Ve Alew Trebek, Howard'ın bildiğini onaylarken, Howard, "Görmedim," diye tekrarladı.

Ama Violet az sonra dönecekti ve süpürgeyi banyoda bırakmıştı.

* * *

Alex Trebek yarışmacılara –ve izleyicilere– oyunun henüz bitmediğini ve ikinci bölümünde durumun değişebileceğini söyleyerek bir ara verdi. Ekrana gelen bir politikacı kendisinin neden yeniden seçilmesi gerektiğini açıklamaya başladı. Howard istemeye istemeye ayağa kalktı. Dizleri yeniden tutmaya başlamıştı, ama yine de banyoya dönmek istemiyordu.

"*Bak, bu çok basit,*" dedi kendi kendine. "*Bu gibi şeyler hep basittir. Bir anlık bir hayal gördün, böyle şeyler herkesin başına gelir. Bunları duymamanın nedeni, insanların böyle şeylerden söz etmekten hoşlanmamalarıdır... Hayal görmek insanı utandıran bir şeydir. Vi gelip de süpürgeyi görünce sana neler çevirdiğini sorarsa...*"

Televizyondaki politikacı sır söylermiş gibi bir sesle, "Konunun aslına indiğinizde," diyordu. "Nassau İlçe Nüfus Dairesi'nin başında namuslu ve yetenekli bir insan mı görmek istiyorsunuz, yoksa bu işlerden haberi olmayan başka birinin merkezden gönderilmesini mi?"

"Kesinlikle borulardaki havaydı," dedi Howard, kendisini banyoya gitmeye zorlayan sesin hiç de hava sesine benzemediğini bilerek. Ama kendi sesini duymak, daha kararlı bir şekilde yürümesini sağlamıştı.

Ayrıca Vi az sonra dönecekti.

Kapının dışında durup içeriye kulak verdi.

'Tak, tak, tak.' Dünyanın en kısa boylu körü, bastonuyla porselene vuruyor; çevresini anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Borulardaki hava!" dedi Howard güçlü bir sesle. Banyo kapısını açtı. Eğildi, süpürgenin sapını kaptı ve dışarı çekti. Hava deliğinde kalın tel örgüsü ve yerdeki eski muşambasıyla küçük odaya iki adımdan fazla girmemiş, musluğun içine ise hıç bakmamıştı.

Dışarıda durup kulak verdi yine.

'Tak, tak, tak.'

Howard süpürge ile faraşı gaz ocağı ile buzdolabı arasındaki daracık boşluğa yerleştirdikten sonra oturma odasına döndü. Bir an durup banyo kapısına baktı. Kapı aralıktı ve sarı ışık küçücük koridora düşmüştü.

"Işığı söndürsen iyi edersin. Vi'nin böyle şeylere nasıl kızdığını bilirsin. Hem içeri girmen gerekmez. Elini kapı aralığından uzatıp düğmeyi çevirmen yeter."

Ama düğmeye uzanırken ya bir şey eline dokunursa?

Ya parmağına bir başka parmak değerse?

Buna ne dersin, ha?

Sesi hâlâ duyuyordu. Acımasız bir şey vardı seste. Çıldırtıcı bir şey.

'Tak. Tak. Tak.'

Ekranda Alex Trebek çifte riziko kategorilerini okuyordu. Howard gidip sesi biraz yükseltti. Sonra yine koltuğuna oturdu, kendi kendine banyodan hiçbir ses gelmediğini söyledi.

Borulardaki havadan başka.

Vi Mitla çok nadir görünecek kadar zarif hareketleri olan kadınlardandı... Ama Howard yirmi bir yıllık karısının öyle pek de narin olmadığını bilirdi. Yemek yemesi, içmesi, çalışması, dans etmesi ve sevişmesi hep çok canlıydı. Şimdi de eve küçük bir fırtına gibi girmişti. Göğsünün sol tara-

fına bastırdığı kahverengi bir kâğıt torba vardı elinde. Paketi hiç duraklamadan mutfağa götürdü. Howard kâğıdın çatırtısını, sonra da buzdolabı kapısının açılıp kapandığını duydu. Vi odaya dönünce mantosunu kocasına doğru fırlattı. "Şunu assana. Benim çişim geldi!"

"Olur, Vi." Howard kolunda Vi'nin lacivert mantosu kalakaldı. Bakışları koridordan geçip banyoya giren karısının üzerindeydi.

"Elektrik şirketi ışıkları açık bırakmana çok sevinecek, Howie," diye seslendi karısı.

"Bilerek açık bıraktım. Döndüğünde ilk işinin oraya girmek olacağını biliyordum."

Vi güldü. Howard onun elbiselerinin hışırtısını duydu. "Beni çok iyi tanıyorsun. İnsanlar birbirimize âşık olduğumuzu söyleyecek."

'Ona söylemelisin, onu uyarmalısın,' diye düşündü Howard. Ve böyle bir şey yapamayacağını anladı. Ne diyebilirdi ki? 'Dikkat et, Vi, musluktan bir parmak uzanıyor, eğer musluğu açacak olursan parmağın sahibinin parmağını gözüne sokmamasına dikkat et e mi?"

Borulardaki hava ile kendisinin fare korkusunun yarattığı bir hayaldi bu. Aradan geçen dakikalarda buna inanmaya başlamıştı bile.

Ama yine de, Vi'nin mantosu kucağında orada durup karısının bağırıp bağırmayacağını bekledi. Sonsuz gibi gelen on on beş saniye sonra karısının çığlığı duyuldu.

"Aman Tanrım! Howard!"

Howard mantoyu göğsüne bastırarak havaya sıçradı. Normale dönmeye başlamış olan kalp atışları yeniden Mors alfabesi hızında atmaya başladı. Konuşmak istedi, ama boğazı düğümlenmişti sanki.

"Ne?" diyebildi sonunda. "Ne oldu, Vi?"

"Havlular! Yarısı yere yığılmış! Ne oldu burada?"

"Bilmiyorum," diye seslendi Howard. Kalbi yerinden kopacakmış gibi atıyordu. Midesindeki o bulantının rahatlama

mı, yoksa korku mu olduğunu kestiremiyordu. Banyodan çıkmak için ilk davrandığında havluları devirmiş olmalıydı.

"Hayaletler olmalı," dedi Vi. "Şikâyet etmek istemiyorum, ama klozet kapağını indirmemişsin yine."

"Özür dilerim."

"Hep özür dilersin zaten. Kimi zaman helaya düşüp boğulmamı istiyorsun diye düşünmüyorum değil hani." Vi klozet kapağını indirdi. Howard mantoyu göğsüne bastırmış olarak bekledi.

Alex Trebek, "Bir oyunda en çok gol atma rekoru kimde?" diye soruyu okudu.

"Tom Seaver kimdi?" dedi Mildred.

"Sersem, Roger Clemens," dedi Howard.

Foşşş! Sifon çekilmişti. Beklediği an (Howard bunun ancak şimdi farkına varmıştı) gelmişti. Duraklama sonsuz bir zaman dilimiydi sanki. Sonra musluğun açılırken çıkardığı gıcırtıyı duydu (o contayı da bir türlü değiştirememişti), ardından su boşaldı ve Vi ellerini yıkadı.

Çığlık atmamıştı.

Elbette, çünkü parmak diye bir şey yoktu.

Howard, "Borulardaki hava," dedi daha bir güvenle ve karısının mantosunu asmaya gitti.

* * *

Vi eteğini düzelterek dışarı çıktı. "Dondurma aldım," dedi. "İstediğin gibi vişneli ve vanilyalı. Ama ondan önce benimle bir bira içer misin? American Grain aldım. Daha önce adını hiç duymamıştım ama, altı kutuluk bir paket aldım. Denemeden bilemezsin, değil mi?"

Vi'nin şakacılığı kendisini ilk tanıdığında pek hoşuna gitmişse de, yıllar geçtikçe epey bayatlamıştı. Ama şimdi korkusu geçtiğine göre bir bira iyi giderdi. Vi yeni biradan bir bardak getirmek için mutfağa girerken, Howard korku-

sunun geçmemiş olduğunu fark etti. Musluğun deliğinden çevresini yoklayarak çıkan gerçek bir parmak görmektense, hayal görmüş olmak daha iyiyse de; bu bile keyifli bir akşam geçirilmesini engellemeye yeterdi.

Howard tekrar koltuğuna oturdu. Alex Trebek Son Riziko kategorisini –ki, bu altmışlı yollar olacaktı– açıklarken Howard hayal gören bir karakterin bulunduğu televizyon programlarını hatırlamaya çalıştı. Bu insanların ya saraları olurdu ya da beyin tümörleri.

Vi iki bardak birayla odaya girerken, "O marketi işleten Vietnamlılardan hiç hoşlanmıyorum," dedi. "Kaypak insanlar."

"Kaypaklık yaparken yakaladın mı?" diye sordu Howard. Kendisi Lah'ları olağanüstü insanlar olarak görürdü, ama o gece buna pek aldırdığı yoktu.

"Hayır," dedi Vi. "Hiçbir şey görmedim. Bu da beni daha çok kuşkulandırıyor ya. Babam, 'Gülümseyen bir insana asla güvenme,' derdi. Ayrıca derdi ki... Howard, sen iyi misin?"

Howard normal görünmeye çalışarak, "Öyle mi dedi, ha?" diye sordu.

"Aman ne hoş. Rengin bembeyaz. Hasta falan mı oluyorsun yoksa?"

Hayır, demek isterdi Howard. *'Hasta falan olmuyorum, bu çok hafif kalır aslında. Ya sara oluyorum, ya da beynimde tümör var. Buna ne dersin, Vi?'*

"Çok çalışmaktandır herhalde," dedi. "Sana yeni müşteriden söz etmiş miydim. St. Anne Hastanesi."

"Ne olmuş?"

"Bir fare yuvası." Bunu söyler söylemez aklına yine banyo geldi. "Rahibelere muhasebecilik yaptırtmamalı. Biri bunu sağlama bağlamak için İncil'e koydurtmalı."

"Bay Lathrop'un seni köle gibi kullanmasına ses çıkarmıyorsun," dedi Vi. "Eğer kendini savunmazsan bu böyle gidecek. Kalp krizi mi geçirmek istiyorsun?"

'Sara veya beyin tümörü de istemiyorum. Tanrım, ne olur bu gelip geçici bir şey olsun. Tamam mı? Bir kere yaşanan ve bir daha hiç tekrarlamayan bir beyin bozukluğu. Tamam mı? Lütfen.'

"Elbette istemezsin. Daha geçen gün Arlene Katz; 'Elli yaşın altındaki erkekler kalp krizi geçirdikleri takdirde muhtemelen bir daha hastaneden çıkmazlarmış,' dedi. Sen kırk bir yaşındasın. Direnmeyi bilmelisin. Her şeye evet demelisin."

"Haklısın sanırım."

Alex Trebek son Riziko yanıtını verdi: "Bu hippi grubu Birleşik Devletler'i bir otobüsle bir uçtan öteki uca geçtiklerinde, yanlarında yazar Ken Kesey vardı." Son Riziko müziği çalmaya başladı. İki erkek yarışmacı yanıtlarını yazdı. Mildred şaşırmış görünüyordu. Son anda o da bir şey yazdı. Halinden yazma heveslisi olmadığı belli oluyordu.

Vi birasından bir yudum aldı. "Hey! Hiç de kötü değilmiş! Hem de altılık paketi iki dolar altmış yediye!"

Howard da içti. Biranın pek özelliği yoktu ama, ıslaktı ve hiç olmazsa soğuktu. Sakinleştiriciydi...

Erkek yarışmacıların hiçbiri yanıta yaklaşamamıştı. Mildred de yanılmıştı, ama hiç olmazsa fazla uzak değildi. "Merry Men kimdir?" diye yazmıştı.

"Merry Pranksters, budala," dedi Howard.

Vi hayran hayran kocasına baktı. "Bütün yanıtları biliyorsun sen, Howard."

"Keşke bilseydim," diye içini çekti Howard.

Howard biraya fazla düşkün değildi, ama yine de o gece Vi'nin bu yeni keşfinden üç kutu içti. Vi espri fırsatını kaçırmayarak, "Bu kadar hoşlanacağını bilseydim eczaneye uğrayıp şırınga alırdım," dedi. Howard gülümser gibi yaptı. Aslında biranın uyumasını kolaylaştıracağını umuyor-

du.Yardım almadığı takdirde uyuyamayacağından ve banyonun musluğu içinde gördüğünü sandığı şeyi düşüneceğinden korkuyordu. Ancak Vi'nin sık sık söylediği gibi, birada bol miktarda P vitamini vardı ve saat sekiz buçukta karısı geceliğini giymeye gittiğinde, Howard da istemeye istemeye kalkıp çişini yapmaya gitti.

Önce musluğun içine baktı.

Herhangi bir şey yoktu.

Bu rahatlatıcıydı işte (sonuçta beyin tümörü olasılığı da olsa, hayal görmek gerçek bir parmaktan iyiydi), ama yine de borunun içine bakmaktan hoşlanmıyordu. Deliğin başında saç tellerini ve düşen firketeleri tutmak için kullanılan madeni delikli parça yıllar önce kaybolduğundan, geriye sadece parlak çelik bir halka içinde, karanlık bir delik kalmıştı. İnsana bakan bir göz çukurunu andırıyordu.

Howard lastik tıpayı alıp deliği tıkadı.

Bu daha iyiydi işte.

Howard musluktan uzaklaştı, klozet kapağını kaldırdı (işi bittikten sonra indirmediği zamanlar Vi çok kızardı ama, kendisi işi bitirdiğinde bir kere bile kaldırdığını görmemişti). Howard ihtiyacı acil olduğunda hemen işemeye başlayan (ve kalabalık genel tuvaletlerde, arkasında bekleyen insanları düşündükçe hiç işeyemeyen) insanlardan biriydi. Şimdi de, penisini doğrultmakla hedefe işemeye başlama arasındaki bir iki saniyede, her zaman yaptığı gibi asal sayıları saymaya başladı.

Tam on üçe gelmiş ve işemeye başlamak üzereydi ki, birden arkasında 'plok' diye bir ses duydu. İdrar kesesi lastik tapanın borudan çekildiğini, beyninden bile önce fark edip birden (ve acı vererek) kapandı.

Bir an sonra o ses –meraklı parmak dönerken porselene sürtünen tırnağın sesi– yine başladı. Howard'ın teni birden buz gibi oldu ve altındaki eti kaplayamayacakmış gibi büzüldü. Bir tek damla çiş tuvalete düşerken penisi elinin

içinde, kabuğunun güvenliğini arayan bir kaplumbağa gibi gerileyerek büzüldü.

Howard biraz sendeleyerek de olsa musluğa gidip baktı.

Parmak geri gelmişti. Çok uzun olması dışında normal bir parmaktı bu. Howard anormal derecede uzun olmayan tırnağı ve ilk iki boğumu görebiliyordu. Parmak onun gözleri önünde vurmaya ve çevresini araştırmaya devam etti.

Howard eğilip musluğun altına baktı. Yerden çıkan borunun çapı beş altı santimden fazla değildi. Bir kolun sığacağı genişlikte değildi yani. Ayrıca lavaboya girmeden sert bir dönüş yapıyordu. Peki öyleyse parmak nereye bağlıydı? Nereye bağlı olabilirdi?

Howard yine doğruldu ve bir an için başının boynundan kopup havalanacağını sandı. Gözlerinin önünde kara benekler belirdi.

'Bayılacağım,' diye düşündü. Tıpkı korkan bir yolcunun trende imdat kolunu çekmesi gibi, sağ kulakmemesini tutup sıkıca çekti. Baş dönmesi geçti, ama parmak hâlâ oradaydı.

Bu bir hayal değildi. Nasıl olabilirdi ki? Tırnağın üzerinde bir damla su ve onun altında incecik bir beyazlık görüyordu, sabun olmalıydı bu. Vi tuvaletten çıkmadan önce ellerini yıkamıştı.

'Hayal de olabilir ama. Elbette olabilir. Üzerinde sabun ve su gördüm diye bunun hayal olmadığını söyleyemezsin ki. Ve dinle, Howard, eğer hayal etmiyorsan, o zaman onun orada işi ne? Oraya nasıl girdi ki? Ve nasıl oldu da Vi onu görmedi?'

'Çağır onu,' diyordu beyni ve hemen aynı anda emri geri alıyordu. 'Hayır!' Çağırma! Eğer sen görmeye devam edersen ve o görmezse...'

Howard gözlerini kapattı ve bir an sadece kızıl ışık parıltıları ve kendi çılgın kalp atışları olan bir dünyada yaşadı.

Gözlerini açtığında parmak hâlâ oradaydı.

Gergin dudakları arasından, "Nesin sen?" diye fısıldadı. "Nesin sen ve burada ne işin var?"

Parmak o körü körüne araştırmasını aniden durdurdu. Bir kere döndü, sonra Howard'a doğruldu. Howard geriledi, boğazına kadar yükselen çığlığı bastırmak için ellerini ağzına götürdü. Gözlerini ondan ayırmak, arkasına bakmadan banyodan kaçmak (Vi ne düşünürse düşünsün) istiyordu ama, o an felç olmuş gibi, şimdi organik bir periskopu andıran o pembe, beyaz parmaktan ayıramıyordu gözlerini.

Parmak birden ikinci boğumundan kıvrıldı, ucu aşağıya indi, porselene dokundu ve tıklayarak araştırmasına devam etti.

"Howie, helaya mı düştün?" diye seslendi Vi.

"Şimdi geliyorum," diye çılgıncasına neşeli bir sesle bağırdı Howard.

Tuvalete düşmüş olan bir damla çişin üzerine sifonu çekti, sonra musluktan uzak durmaya çalışarak kapıya doğru yürüdü. Ancak aynada kendini görmüştü; gözleri irileşmişti, rengi bembeyazdı. Dışarı çıkmadan yanaklarını sertçe çimdikledi ve sonra bu kısacık zaman içinde yaşamında ziyaret ettiği en korkunç ve en inanılmaz yer olan banyodan uzaklaştı.

* * *

Vi kocasının neden bu kadar oyalandığını anlamak için mutfağa girdiğinde, Howard'ı buzdolabına bakarken gördü.

"Ne arıyorsun?" dedi.

"Bir Pepsi. Lah'a gidip alayım bari."

"Üç bira ve koca bir tabak vişneli, vanilyalı dondurma üzerine mi? Patlayacaksın, Harold!"

"Patlamam." Ama böbreklerini boşaltamazsa patlayabilirdi.

"İyi olduğundan emin misin?" Vi kocasına eleştirir gibi bakıyorsa da, sesi daha yumuşak ve kaygılıydı. "Korkunç görünüyorsun."

"Eh, büroda gribe yakalanmış birkaç insan vardı, belki de..."

"Gerçekten ihtiyacın varsa ben gider alırım."

"Hayır, gidemezsin," dedi Howard. "Geceliğini giymişsin bak... Ben ceketimi giyerim."

"Howard, sen en son ne zaman kontrolden geçtin, ha? Uzun zaman oldu, ben unuttum bile."

"Yarın bakarım." Howard paltolarının asılı olduğu küçük bölmeye girdi. "Sigorta dosyalarından birinde olacak."

"Bir an önce yaptırsan iyi olur. Ve ille de çılgınlık edip dışarı çıkacaksan, atkımı al."

"Tamam." Howard paltosunu giydi, karısının ellerinin titrediğini görmemesi için sırtını dönerek düğmelerini ilikledi. Döndüğünde Vi banyoya giriyordu. Howard bir süre sessizce durup karısının çığlığını beklerken, musluktan akan suyun sesini duydu. Ardından Vi gayet normal bir şekilde dişlerini fırçalamaya başladı.

Howard biraz daha bekledi; birden aklından, durumunu açıkça belirten iki sözcük geçti: 'Aklımı kaybediyorum.'

Olabilirdi, ama bir de gerçek vardı: Eğer bir an önce işemezse çok utanacağı bir kazaya uğrayacaktı. Ama hiç olmazsa bu çözebileceği bir sorundu ve bundan dolayı da belirli bir rahatlama hissediyordu. Kapıyı açtı, dışarı adımını atarken durup Vi'nin atkısını askıdan aldı.

'Howard Mitla, yaşamındaki bu ilginç gelişmeyi karına ne zaman söyleyeceksin?' diye bir soru belirdi aklında.

Howard bu düşünceyi kafasından kovup atkının uçlarını paltosunun yakaları içine soktu.

* * *

Mitla'ların dairesi Hawking Sokağı'ndaki dokuz katlı apartmanın dördüncü katındaydı. Sağ tarafta ve yarım blok ötede, Hawking ve Queens bulvarlarının birleştiği köşede Lah'ın yirmi dört saat açık olan marketi vardı. Howard sola dönüp binanın sonuna kadar yürüdü. Burada, apartmanın arkasına giden dar bir sokak vardı. Sokağın iki tarafında çöp bidonları sıralanmıştı. Bunların arasında da evsiz yurtsuzların gazeteleri serip döşek yaptıkları yerler bulunuyordu. O akşam sokakta kimsenin olmaması Howard'ı çok sevindirmişti.

Howard birinci ve ikinci bidonlar arasına girdi, fermuarını çözdü ve işemeye başladı. İlk başta duyduğu rahatlama öylesine büyüktü ki, akşamın sıkıntılarına karşın her şeyi unutmuş gibiydi, ancak akış azalınca durumu yine aklına geldi ve kaygı sinsice beynine bir daha sokuldu.

Durumunun savunulacak bir yanı yoktu.

İçinde sıcak ve güvenli bir dairenin bulunduğu apartmanın duvarına işiyor ve bir gören olur korkusuyla sık sık başını çevirip bakıyordu. Böylesine savunmasız bir durumda bir soyguncunun ya da esrarkeşin gelmesi çok kötü olurdu, ama ondan da kötüsü, tanıdığı birilerinin –örneğin 2C'de oturan Fenster'lerin ya da 3F'den Dattlebaum'ların– gelmesiydi. Onlara ne diyebilirdi? Ve o ağzında bakla ıslanmayan Alicia Fenster kim bilir Vi'ye neler anlatırdı?

Howard işini bitirdi, fermuarını çekti, sokağın başına yürüdü. Her iki yanına baktıktan sonra Lah'a gidip zeytin tenli, gülümseyen Bayan Lah'tan bir kutu Pepsi aldı.

Hep gülümseyen kadın, "Bu akşam renginiz çok solgun, Bay Mitla," dedi. "İyi misiniz?"

"Musluktan mikrop kaptım galiba," dedi Howard. Ama kadın gülümsemesi arasında kaşlarını çatınca ne söylediğini fark etti. "Büroda yani," dedi.

"Aman sıkı giyinin," dedi kadın. "Radyo soğuk hava dalgasının geldiğini söyledi."

"Teşekkür ederim." Howard çıktı. Eve dönerken Pepsi'yi açıp kaldırıma boşalttı. Banyosunun düşman toprağı olduğu göz önüne alındığında, o gece başka bir şey içmemesi akıllıca olurdu.

Eve girdiğinde Vi'nin yatak odasından gelen horlamasını duydu. Üç bira karısını hemen yere serivermişti. Boş kola kutusunu mutfak tezgâhının üzerine bıraktı, sonra gidip banyo kapısı önünde durdu. Bir an sonra da başını kapıya dayadı.

'Tak... tak... tak...'

"Seni namussuz," diye fısıldadı.

Howard o gece, on iki yaşında kampa gittiğinde annesinin diş fırçasını eşyaları arasına koymayı unuttuğunu anladığı günden bu yana ilk kez dişlerini fırçalamadı.

* * *

Howard Vi'nin yanına uzanmış dinliyordu.

Banyoda parmağın bir an bile ara vermeden çevresini keşfe çalıştığını duyuyordu. Aslında her iki kapı kapalı olduğu için duymadığını biliyordu, ama duyduğunu hayal ediyordu, ki bu da aynı derecede kötüydü.

'Hayır değil,' diye düşündü. *'Hiç olmazsa hayal ettiğini biliyorsun. Ama parmağın varlığı konusunda o kadar emin değilsin.'*

Ancak bu fazla rahatlatıcı bir şey değildi. Uyuyamıyordu ve yine sorununu çözmeye yanaşmamıştı. Ama yaşamının geri kalanında dışarı çıkmak için, mazeret uydurup sokak köşelerine işeyemeyeceğini biliyordu. Bunu kırk sekiz saat bile sürdüremezdi. Ya büyük tuvaletini yapması gerektiğinde ne olacaktı? Son Riziko'da hiç rastlamadığı bir soruydu bu ve yanıtının ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama en azından sokakta yapamayacağından emindi.

Kafasının içindeki ses, 'Belki de o lanet şeye alışırsın,' dedi.

Hayır. Çılgınca bir fikirdi bu. Vi ile yirmi bir yıldır evli olmasına rağmen, o banyodayken tuvalete giremezdi. Bütün devreleri bir anda kapanırdı. Oysa kendisi tıraş olurken, karısı tuvaletin üstünde oturup hem işini görür hem de gününü anlatabilirdi. Ama Howard bunu yapamazdı. Böyle bir adam değildi.

'O parmak kendi kendine yok olup gitmezse, yapını değiştirmeye bak sen de,' dedi içindeki ses.

Howard başını çevirip komodinin üstündeki saate baktı. Sabahın ikisiydi ve çişi gelmişti.

Howard kalkıp sessizce dışarı çıktı, 'Tak tak,' seslerinin gelmekte olduğu banyonun kapalı kapısı önünden geçti, mutfağa girdi. Küçük tabureyi mutfak lavabosunun önüne çekti, üstüne çıktı ve kulağı Vi'nin kalkmasına karşı kirişte olarak deliğe nişan aldı.

Sonunda başarmıştı, ama asal sayılar listesinde yüz kırk yediye kadar saydıktan sonra. Tabureyi yerine koydu, yatağına döndü. *'Bu böyle devam edemez. uzun süremez. Yapamam,'* diye düşünüyordu.

* * *

Ertesi sabah saat altı buçukta çalınca Howard yataktan kalktı, ayaklarını sürüyerek banyoya yürüdü, içeri girdi.

Lavabo boştu.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye titrek bir sesle söylendi. İçinde büyük bir rahatlama oldu. "Tanrım, sana..."

Parmak birden delikten fırlayıverdi, sanki kendisine seslenilmiş gibi. Üç kere hızla döndü, sonra büküldü ve kendisine yöneldi.

Howard geriledi. Parmağın ucu inip kalkıyordu... Sanki kendisine el sallarmış gibi. 'Günaydın Howard, nasılsın bakalım?'

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Howard. Tuvalete döndü. Israrla işemeye çalıştı ama başaramadı. Birden öfkelen-

di... Dönüp lavabodaki o lanet şeyi yakaladığı gibi mağarasından çekip yere fırlatmak, çıplak ayaklarıyla üzerinde tepinmek istedi.

"Howard?" diye uykulu bir sesle seslendi Vi. Kapıya vurdu. "Çıkıyor musun?"

"Evet," dedi Howard normal olmaya çalışan bir sesle. Sifonu çekti.

Vi'nin sesinin normal olup olmadığına aldırdığı ya da umursamadığı açıkça belliydi, hatta kocasının nasıl göründüğüne de bakmadı. Akşamdan kalmaydı.

"Başım berbat," diyerek Howard'ın yanından geçti, geceliğini kaldırdı ve işini pat diye yaptı. Bir eliyle de alnını tutuyordu. "Bir daha American Grain falan istemem," dedi. "Üç şişe birayla baş ağrısı! Hah! Eh, ucuz etin yahnisi bu kadar olur! Hele malı satan o lanet Lah'larsa! Howie, bana şuradan bir Aspirin versene."

"Elbette," diyen Howard lavaboya dikkatle yaklaştı. Parmak yine kaybolmuştu. Vi yine korkutmuştu o nesneyi. İlaç dolabındaki şişeden iki Aspirin aldı. Şişeyi yerine koymak için uzanırken, parmağın ucunun bir anlığına delikten çıktığını gördü. Bir santim kadar çıkmış, o minicik el sallama hareketini yapıp yine kaybolmuştu.

'Ben senden kurtulmasını bilirim dostum,' diye düşündü Howard. Düşüncesine eşlik eden duygu öfkeydi –saf ve basit öfke– ve bu da Howard'ın çok hoşuna gitmişti. Duygu; o hırpalanmış, şaşkın zihnine buz yığınları arasında giden o dev Sovyet buzkıranları gibi girmişti. *'Seni alt edeceğim, nasıl olacak bilmiyorum, ama bunu yapacağım.'*

Vi'ye Aspirin'i verdi. "Dur da bir bardak su getireyim."

"Zahmet etme." Vi tabletleri ağzına atıp çiğnedi. "Böyle daha çabuk etki eder."

"Ama içini de berbat eder." Vi yanında oldukça banyoda bulunmaktan rahatsızlık duymadığını fark etti.

"Umrumda değil," dedi Vi. Sifonu çekti. "Bu sabah nasılsın?"

"Çok iyi değil."

"Senin de başın ağrıyor mu?"

"Hayır. Sana sözünü ettiğim grip mikrobu olacak. Boğazım ağrıyor ve parmağım çıktı sanırım."

"Ne?"

"Ateşim demek istedim."

"Eh, o zaman evde kal." Vi lavaboya gitti, fırçasını alıp güçlü hareketlerle dişlerini fırçaladı.

"Sen de kalsan iyi olur," dedi Howard. Ancak onun evde kalmasını istemiyordu; Doktor Stone çürüğü doldururken yanında olması daha iyiydi, ama bir şey söylememek de duygusuzluk olurdu.

Vi aynada kocasına baktı. Yanaklarına renk gelmeye başlamış, gözleri parlıyordu. "Ben içkiden başım ağrıdı diye işe gitmezlik edeceğim gün içkiyi bırakırım," dedi. "Üstelik doktorun bana ihtiyacı var. Bir hastanın üstdişlerinin tümünü çekeceğiz. Pis iş, ama birinin yapması gerek."

Vi deliğin içine tükürdü. Howard, bir daha dışarı çıktığında, 'Üstünde diş macunu olacak,' diye düşündü.

"Sen evde kal, kendini sıcak tut ve bol bol sıvı al," dedi Vi. Şimdi başhemşire sesiyle konuşuyordu: 'Eğer beni dinlemezsen, başının çaresine bakarsın. Biraz kitap oku. Ve o Lathrop'a işe gelmediğin zaman nelerin aksadığını göster."

"Bak bu fena fikir değil," dedi Howard.

Vi banyodan çıkarken kocasını öperek göz kırptı. "Senin Violet'inin de bildiği bazı şeyler vardır," dedi. Yarım saat sonra otobüsüne doğru giderken şarkı söylüyordu, baş ağrısını unutmuştu.

* * *

Vi'nin gidişinden sonra Howard'ın yaptığı ilk iş mutfak lavabosunun önüne tabureyi çekip işemek oldu. Vi yokken bunu yapmak daha kolaydı; dokuzuncu asal sayı olan yirmi üçe geldiğinde iş tamamdı.

Bu sorun en az birkaç saat için çözümlendikten sonra, yeniden koridora dönüp başını banyo kapısından içeri uzattı. Parmağı ilk bakışta görmüştü, ki bu hiç de olacak şey değildi. Kendisi çok uzakta olduğundan lavabonun görüşünü kesmesi gerekirdi. Ama bu olmamıştı, bunun anlamı...

"Ne yapıyorsun orada, seni namussuz?" diye bağırdı Howard. Rüzgârı yoklarcasına sağa sola dönen parmak, birden kendisine doğruldu. Üzerinde diş macunu vardı. Yine kendisine doğru büküldü. Ama şimdi üç yerden bükülmüştü. Bu olanaksızdı; çünkü herhangi bir parmağın üçüncü boğumu el demekti.

'Uzuyor. Bu nasıl olur bilemiyorum, ama buradan bakıp da lavabonun üzerinden görebiliyorsam, en az sekiz santim uzamış demektir... Belki daha da fazla!'

Howard banyo kapısını yavaşça kapatıp sendeleyerek oturma odasına döndü. Dizleri tutmuyordu. Zihinsel buz kırıcısı gitmiş, dev bir panik ve şaşkınlığın beyaz ağırlığı altında yamyassı olmuştu. Bu buzdağı değil, koskoca bir buzuldu.

Howard Mitla koltuğuna oturup gözlerini kapattı. Kendini bu kadar yalnız ya da bu kadar güçsüz hissetmiş değildi. Bir süre öylece oturdu, sonunda kolçakların üstünde duran parmakları gevşemeye başladı. Bir gece önce hiç uyumamıştı. Şimdi banyosundaki parmak döne döne, çevresini yoklaya yoklaya uzarken uykuya daldı.

* * *

Howard rüyasında Riziko'da –ama yeni büyük paralıda değil de, eski gündüz programında– yarışmacı olarak gördü kendini. Bilgisayar ekranları yerine oyun tahtasının arkasındaki biri kartları tutup çeviriyordu. Alex Trebek'in yerini o briyantinli saçlarıyla Art Fleming almıştı. Ortadaki yarışmacı yine Mildred'di, kulağında hâlâ o çanak anten gibi kulaklık varsa da, saçları Jacqueline Kennedy gibi kabartılmıştı

ve tel çerçeveli gözlüğünün yerine kedigözü çerçevesi takmıştı.

Ve kendisi de aralarında olmak üzere her şey siyah beyazdı.

Art, "Haydi bakalım, Howard," diye parmağını kendisine uzattı. İşaretparmağı bir karış boyunda, çirkin bir şeydi. Tırnağında kurumuş diş macunu vardı. "Seçme sırası sende."

Howard tahtaya baktı. "Yüz dolar karşılığında böcekler ve sürüngenleri istiyorum, Art."

Üzerinde 100 dolar yazan kare kaldırıldı, Art altındaki yanıtı okudu: "Lavabo borularındaki o belalı parmakları gidermenin en iyi yolu."

Howard tam konuşacakken birden sustu. Siyah beyaz stüdyo izleyicileri kendisine bakıyordu. Siyah beyaz bir kamera, ter içindeki siyah beyaz yüzünü çekmek için yaklaştı.

"Haydi Howard, zamanın doluyor." Art Fleming uzamış parmağını Howard'a doğru salladıysa da, Howard'da yanıt yoktu. Zamanı dolacak, yüz dolar indirilince eskiye geçecek, yarışmayı kaybedecekti. Herhalde kendisine o boktan ansiklopedi takımını bile vermezlerdi...

* * *

Sokakta bir kamyonun egzozu patlar gibi bir ses çıkardı. Howard koltuğundan fırlayacakmış gibi aniden doğruldu.

"Sıvı lavabo açıcı nedir?" diye bağırdı.

Doğru yanıttı bu. Doğru yanıt.

Howard gülmeye başladı. Beş dakika sonra paltosunu giyip kapıdan çıkarken hâlâ gülüyordu.

* * *

Howard Queens Bulvarı'ndaki dükkânın kürdan çiğneyen tezgâhtarının önüne koyduğu plastik şişeyi aldı. Şişenin etiketinde önlüklü bir kadın resmi vardı. Kadın bir elini beline koymuş, diğer eliyle lavabo açıcısını bir şeye boşaltmaktaydı. Şişenin üzerinde 'Diğer bütün markaların iki katı güçlü! Banyo lavabolarını, tıkanmış boruları ve giderleri dakikasında açar, saç ve organik maddeleri eritir,' diye yazıyordu.

"Organik madde nedir?" diye sordu Howard.

Alnında bir sürü etbeni olan çıplak kafalı tezgâhtar omuz silkti. Kürdan ağzının bir yanından diğer tarafa yuvarlandı. "Yiyecek herhalde. Ama yerinizde olsam şişeyi sıvı savunun yanında tutmazdım."

"İnsanın elini de deler mi?" diye sordu Howard, dehşete kapılmış havası vermeye çalışarak.

Adam yine omuz silkti. "Kezzap gibi güçlü değildir sanırım, ama kezzabın satışı da yasak artık. Üstünü görüyorsunuz, değil mi?" Bir kenardaki kurukafayı ve ZEHİR yazısını kısa, güdük parmağıyla gösterdi. Howard adamın parmağına dikkatle baktı. Oraya gelene kadar yolda pek çok parmağa dikkat ettiğini fark etmişti.

"Görüyorum," dedi.

"Eh, onu oraya süs olsun diye koymadılar herhalde. Eğer çocuğun varsa, uzak tutarsın. Ve sakın bununla gargara yapayım deme." Adam kahkahayla gülerken kürdan da altdudağında inip kalktı. "Yapmam," dedi Howard. Şişeyi çevirip küçük yazıları okudu: 'Sodyum hidroksit ve potasyum hidroksit ihtiva eder. Deriye değince yakar.' Eh, fena sayılmazdı. Yeterli olup olmadığını bilmiyordu, ama bunu öğrenmenin bir yolu vardı, değil mi?

Kafasının içindeki ses kuşkuluydu. "Ya onu sadece kızdırırsan, Howard? O zaman ne olacak?"

Ne olacaktı yani? Borunun içinde değil miydi?

Evet ama uzuyor gibi.

Başka bir seçeneği var mıydı? Ses bu konuda suskundu.

Tezgâhtar, "Bu kadar önemli bir alışverişte sizi sıkıştırmak istemem," dedi. "Ama bu sabah yalnızım ve incelemek zorunda olduğum bazı faturalar var..."

"Tamam, alıyorum." Howard cüzdanına uzanırken gözü aniden başka bir şeye ilişti: 'SONBAHAR UCUZLUĞU.' "Şunlar nedir?" diye sordu.

"Onlar mı? Elektrikli çit makası. Haziranda iki düzine almıştık, ama satamadık işte."

"Bir tane alayım," dedi Howard Mitla. Gülümsemeye başladı. Tezgâhtar daha sonra polise o gülümsemeden hiç hoşlanmadığını söyleyecekti.

* * *

Howard eve dönünce aldıklarını mutfak tezgâhına bıraktı. Elektrikli makası bir kenara iterken, ona gerek kalmamasını umuyordu. Herhalde kalmazdı. Sonra şişenin üstündeki talimatı dikkatle okudu.

'Sıvının 1/4'ünü boşaltın... On beş dakika bekleyin. Gerekirse tekrarlayın.'

Ama ona da gerek kalmayacaktı herhalde. Yoksa kalacak mıydı?

Howard işi garantiye almak için şişenin yarısını boşaltacaktı. Hatta yarıdan da fazlasını.

Howard şişenin kapağını açtı, sonra şişeyi elinde biraz ilerde tutarak yüzünde ciddi bir ifadeyle –her an siperden çıkma emri bekleyen bir asker gibi– koridora yürüdü.

Tam kapıyı açmak için elini uzatırken kafasının içindeki sesi duydu yine: *'Dur hele! Çılgınlık bu yaptığın! Sana lavabo açıcı değil, bir ruh doktoru gerek! Bir yerde bir divana yatıp birine gördüğün hayalleri –evet, gerçek sözcük bu,*

HAYAL– banyodaki lavaboda büyüyen bir parmak olduğu hayalini anlatmalısın!'

"Hayır!" Howard başını sertçe iki yana salladı. "Hayır."

Kendini bu hikâyeyi bir ruh doktoruna anlatırken hayal edemiyordu... Hoş, kimseye de söylenmezdi ya. Ya Bay Lathrop haber alırsa? Vi'nin babası aracılığıyla duyabilirdi. Bill DeHorne, Dean, Green ve Lathrop şirketinin otuz yıllık yeminli muhasebecisiydi. Howard'a Bay Lathrop'dan ilk randevuyu o almış, kendisine parlak bir tavsiye mektubu vermişti. Bay DeHorne şimdi emekliydi, ama John Lathrop'la hâlâ sık sık görüşürlerdi. Vi sevgili Howie'sinin psikiyatra gittiğini duyarsa (Howard böyle bir şeyi ondan nasıl saklardı?) bunu annesine söylerdi, Vi her şeyi annesine söylerdi. Bayan DeHorne da doğal olarak kocasına söyleyecekti. Ve Bay DeHorne da...

Howard kayınpederiyle patronunu bir kulüpte yüksek arkalıklı koltuklara oturmuş olarak hayal etti. İki adam 'sherry' içiyor, kristal sürahi Bay Lathrop'un sağ elinin yanında duruyordu. (Howard ikisini de 'sherry' içerken görmemişti ama, bu hayali bunu gerektiriyordu.) Şimdi yetmişli yaşını süren ve çenesini hiç tutamayan Bay DeHorne'un bir sır söyleyecekmiş gibi eğildiğini görebiliyordu: *'Damadım Howard'ın ne yaptığını asla bilemezsin, John. Bir psikiyatra gidecekmiş! Banyo lavabosunun içinde bir parmak olduğunu sanıyormuş. Sence uyuşturucu falan mı alıyordur, ha?"*

Howard aslında bunların olacağını sanmıyordu. Böyle bir olasılık vardı ama. Ayrıca olmasa ne çıkardı? Kendini bir psikiyatra giderken hayal edemiyordu. İçinde bir şey –herhalde arkasında bekleyenler varsa genel tuvalette işeyemememin bir yakın komşusu– böyle bir fikri asla kabul edemiyordu. O divanlardan birine yatıp da, *'Banyomun lavabosundan bir parmak çıkıyor,'* diyerek keçi sakallı bir doktorun kendisini soru yağmuruna tutmasına katlanamazdı.

Yine kapı koluna uzandı.

İçindeki ses umutsuzca çırpınıyordu: *'Öyleyse bir tesisatçı çağır. Hiç olmazsa bu kadarını yap! Ona ne gördüğünü söylemek zorunda değilsin. Boru tıkandı de. Ya da karının nişan yüzüğünü düşürdüğünü söyle. Canın ne isterse onu söyle!"*

Ama bu fikir de psikiyatra gitme fikri kadar kötüydü. Burası New York'tu, Des Moines değil. Lavabonun deliğinden Kaşıkçı Elması'nı düşürsen bile tesisatçının gelmesini bir hafta beklerdin. Önündeki yedi günü Queens'te dolaşıp, Howard Mitla'ya bağırsaklarını boşaltma ayrıcalığı için beş dolarını kabul edecek bir benzin istasyonu pompacısı aramakla geçiremezdi.

'O zaman acele et,' diye pes etti içindeki ses. 'Hiç olmazsa bir an önce yap bitir.'

İşte bu konuda Howard'ın iki zihni aynı şeyi düşünüyordu. Hızlı hareket etmediği takdirde hiçbir şey yapamayacağından korkuyordu.

'Ve mümkünse, onu gafil avla. Ayakkabılarını çıkart.'

Howard bunun çok yararlı bir fikir olduğunu düşündü. Hemen mokasenlerini ayağından çıkardı. Bir ara herhangi beklenmedik bir duruma karşılık lastik eldiven giyip giymemeyi düşündü. Acaba Vi'nin mutfak lavabosu altındaki eldivenleri yerinde duruyor muydu? 'Boş ver,' dedi sonra. Eldiven almaya giderse cesaretini kaybedebilirdi... Belki geçici olarak, belki de sürekli.

Banyo kapısını aralayıp içeri süzüldü.

Mitla'ların banyosu öyle neşeli denilebilecek yerlerden değildi, ama öğle saatinde hiç olmazsa aydınlıktı. Görüş bir sorun olmayacaktı ve parmaktan eser yoktu. En azından şimdilik. Howard elinde lavabo açıcıyla parmaklarının ucuna basarak yürüdü. Lavabonun önünde eğilip pembe porselenin ortasındaki yuvarlak kara deliğe baktı.

Ama delik kara değildi. O karanlıkta bir şey dar boru içinde hızla yükseliyor, iyi dostu Howard Mitla'yı karşılamaya hazırlanıyordu.

"Al bakalım!" diye bağırdı Howard ve şişeyi lavaboya boca etti. Yeşilimsi mavi sıvı parmak çıktığı anda boruya doldu.

Sonuç ani ve ürkütücü oldu. Sıvı tırnağı ve parmağın ucunu örttü. Parmak daracık borunun içinde çılgınlar gibi dönmeye başladı, sıvıyı dört bir yana fırlattı. Bazı damlalar Howard'ın açık mavi gömleğine gelmiş ve kumaşta hemen delikler belirmişti. Ancak gömlek kendisine bol geldiği için göğsüne ve karnına bir şey olmamıştı. Birkaç damla da sağ bileğine ve avuç içine geldiyse de, Howard onların acısını daha sonra çekecekti.

Parmak şimdi boğum boğum yükseliyordu. Dumanlar çıkmaya başlamıştı ve sıcak ızgarada çatırdayan bir lastik ayakkabı gibi kokuyordu.

"Al bakalım! Buyur yemeğini ye!" diye bağıran Howard, parmak delikten bir Hint fakirinin yılanı gibi bir karış kadar çıkarken sıvıyı boşaltmaya devam etti. Parmak tam plastik şişeye erişecekti ki, birden durakladı, titrer gibi oldu ve sonra yolunu değiştirip delikten içeri girdi. Howard parmağı görmek için eğildi ve karanlık boru içinde uzaklaşan bir beyazlık gördü. Havaya dumanlar yükseliyordu.

Howard derin bir soluk aldı, ki bu yapmaması gereken bir şeydi. Lavabo açıcının buharını solumuştu. Birden midesi bulandı ve önce lavaboya kustu, sonra öğüre öğüre tuvalete koştu.

"Başardım!" diye bağırıyordu bir yandan. Kimyasal sıvı ve yanık et kokusundan başı dönüyordu. Ama sevinçliydi. Düşmanıyla karşılaşmış ve onu yenmişti!

Safrası kabardı yine. Sağ elinde şişeyle tuvaletin önünde diz çöktü ve Vi'nin sabah işini bitirdikten sonra klozet kapağını kaldırmadığını çok geç fark etti. Pembe klozet kapağının üzerine kustu ve sonra baygın bir halde kusmukları arasına devrildi.

* * *

Howard uzun süre baygın yatmış olamazdı; banyoya gün ışığı yaz ortasında bile ancak yarım saatten az girer, sonra yüksek binaların gölgesiyle yine karanlığa gömülürdü.

Howard başını ağır ağır kaldırırken saçlarından çenesine kadar yapış yapış kusmukla kaplı olduğunu fark etti. Fark ettiği bir şey daha vardı. Bir sürtünme sesi. Ses arkasından geliyor ve giderek yaklaşıyordu.

Howard aşırı doldurulmuş bir kum torbası gibi hissettiği başını yavaşça sola çevirdi. Gözleri ağır ağır irileşti. Soluğunu tutup bağırmak istedi, ama boğazı tıkanmıştı.

Parmak kendisine doğru geliyordu.

Şimdi en azından iki metre boyundaydı ve uzamaya devam ediyordu. Lavabonun içinde, belki de on boğumlu olarak katı bir yay şeklinde inmiş ve sonra tam aksi tarafa bir yay daha çizmişti. Şimdi de yere vura vura kendisine doğru geliyordu. Uçtaki on beş yirmi santim kadarının rengi değişmişti, üzerinden dumanlar yükseliyordu. Tırnak yeşilimsi bir siyaha dönüşmüştü. Howard ilk boğumun altındaki beyaz kemiği görebiliyordu. Parmak yanmış, ama erimemişti.

"Git buradan!" diye fısıldadı Howard. Garip şey bir an durdu. Sonra kendisine doğru süzülmeye devam etti. Yarım düzine boğumun son yarısı esnekleşti ve parmak Howard Mitla'nın ayak bileğine dolandı.

Sodyum ve potasyum ikizleri naylon çorabını delip derisini yakarken, "Hayır!" diye bağırdı Howard. Ayağını çekti. Parmak bir an ayağı kavradı –çok güçlüydü– sonra bıraktı. Howard kusmuktan katılaşmış saçları yüzüne düşmüş olarak kapıya doğru emeklemeye başladı. Emeklerken geri baktıysa da, saçları arasından hiçbir şey göremedi. Bu arada göğsünün sıkışması geçtiğinden, ürkütücü çığlıklar atıyordu.

Parmağı geçici olarak göremiyorsa da, onun hemen arkasından geldiğini duyuyordu. Hâlâ omzu üzerinden bak-

maya çalışırken kapının solundaki duvara çarptı. Havlular yine yere saçıldı. Howard düşerken parmak öteki bileğini kapıp çevresine dolandı.

Şimdi de kendisini lavaboya çekmeye çalışıyor hatta çekiyordu bile.

Howard, o kibar yeminli muhasebeci, ses tellerinden hiç çıkmamış olan ilkel bir çığlıkla bağırdı. Sağ eliyle kapıyı yakalayıp kendini çekti. Gömleği gerilmiş, sağ kolunun dikişi sökülmüştü. Ama çorabının sadece yarısını kaybetmiş olarak kendini kurtardı.

Ayağa kalkıp arkasına bakınca parmağın hâlâ üzerine gelmekte olduğunu gördü. Ucundaki tırnak şimdi yarılmış, kanıyordu.

Sana bir manikürcü gerek, dostum,' diye düşünen Howard'ın ağzından acı bir kahkaha boşandı. Sonra da mutfağa koştu.

* * *

Biri kapıyı yumrukluyordu.

"Mitla! Hey, Mitla! Neler oluyor orada?"

Karşı daireden Feeney. İriyarı, sarhoş İrlandalı.

Howard mutfağa girerken, "Önemli değil, dostum!" diye bağırdı. Yine bir kahkaha koyverip saçını geriye attı. Ama yapışkan bir tutam saç yine gözlerinin üstüne düştü.

"Beni neden çağırdın?" dedi Feeney.

"Kes sesini! İşim var!"

"Ya susarsın ya da polis çağırırım!"

"Def ol başımdan!" diye bağırdı Howard. Saçlarını yine geri attı. Ama perçemi tekrar gözlerine düşmüştü.

Howard elini kusmuk içindeki saçları arasından geçirip ileri salladı. Vi'nin beyaz mutfak dolaplarına ıslak damlalar serpiştirildi. Howard bunun farkında bile olmadı. O korkunç parmak, ayak bileklerini birer kere kavramıştı ve bi-

leklerine sanki sıcak halkalar geçirilmiş gibi olmuştu. Howard ona da aldırmadı. Elektrikli makasın bulunduğu kutuyu aldı. Kutunun üstünde ağzında piposuyla gülümseyen bir baba, bir konak boyundaki evinin önünde taflanları buduyordu.

Feeney dışardan, "Yoksa orada uyuşturucu partisi mi veriyorsun?" diye sordu.

"Buradan çek git, yoksa seni bir arkadaşımla tanıştırırım," diye bağırdı Howard. Bu sözünü çok komik bulmuştu. Başını geriye atarak mutfak tavanına doğru uludu.

"Tamam," dedi Feeney. "Polis çağırıyorum."

Howard adamı duymadı bile. Dennis Feeney beklemek zorundaydı; kendisinin daha önemli işleri vardı. Elektrikli makası kutudan çıkardı, pil bölmesini görüp açtı.

"Hah! İşte bu güzel! Sorun değil!" dedi.

Lavabonun solundaki çekmecelerden birini öyle sertçe açtı ki, çekmece yerinden fırladı, gaz ocağına çarpıp ters yüz olarak yere devrildi. Çatallar, bıçaklar arasında piller vardı. Howard hâlâ gülerek –artık gülmesine engel olamıyordu– dizüstü çöküp araştırmaya başladı. Bu arada pilleri bulana kadar sebze soyma bıçaklarından biriyle sağ avuç içini kesmişti. Ama bunu da hissetmedi. Feeney, o anıran İrlanda eşeği ağzını artık kapattığı için, "Tak tak" seslerini duyabiliyordu. Ama ses artık lavabodan değil, belki banyo kapısından ya da koridordan geliyordu. Howard kapıyı kapatmayı unuttuğunu hatırladı.

"Kimin umrunda?" dedi. Pilleri yerine taktı, denemek için düğmeye bastı. Ama alet çalışmadı.

"Lanet olsun!" Howard pillerden birini çıkardı, ters çevirip tekrar taktı. Makas çalıştı.

Howard mutfak kapısına doğru giderken makasın düğmesine basıp kapattı ve yine tezgâha döndü. Pil bölmesi kapağını yerine takarak zaman kaybetmek istemiyordu; ancak beyninin düşünebilen yanı kendisine başka seçeneği olma-

dığını söylüyordu. İşe başladığında eli kayacak olursa piller düşebilirdi. O zaman ne olacaktı, ha?

Howard kapağı yerine takmaya çalıştı, beceremeyince bir küfür savurup tersinden denedi.

Omzu üzerinden, "Bekle!" diye bağırdı. "Geliyorum! Seninle işim daha bitmedi!"

Pil kapağını sonunda yerine takınca makası bir silah gibi tutarak oturma odasına döndü. Saçları hâlâ bir punk tıraşı yaptırmış gibi dimdikti. Kolunun altı sökülmüş ve yer yer yanmış gömleği, karnı üzerinde savrulup duruyordu. Çıplak ayaklarıyla basıyordu muşambaya. Naylon çoraplarının kalan kısımları bilekleri çevresinden sallanıyordu.

Feeney dışarıdan, "Polisi çağırdım işte, kuş beyinli!" diye seslendi. "Duydun mu? Polisi çağırdım ve umarım gelenlerin hepsi de benim gibi İrlandalı olurlar!"

Howard'ın Feeney'e aldırış ettiği yoktu. Dennis Feeney başka bir evrendeydi.

Howard bir televizyon filmindeki polis gibi banyo kapısının yanında duruyordu... Ama biri eline 38'lik yerine bir makas sıkıştırmıştı. Başparmağını makasın üst kısmındaki düğmeye bastırdı. Derin bir soluk aldı... Sağduyunun artık çok kısılmış olan sesi son bir fikir iletti.

'Yaşamını ucuzluktan satın aldığın bir elektrikli makasa emanet etmek istediğinden emin misin?'

"Başka seçeneğim yok," diye mırıldanan Howard içeri daldı.

* * *

Parmak hâlâ oradaydı ve lavabodan o sert kıvrımla uzanıyordu. Howard yılbaşı eğlencelerindeki, üfleyince osuruk sesi çıkararak uzayan o oyuncakları hatırladı. Parmak, mokasenlerinden birini ele geçirmişti. Ayakkabıyı yakalıyor ve cezalandırırcasına tekrar tekrar yere vuruyordu.

Çevreye yayılan havluları gören Howard, parmağın ayakkabısından önce onları öldürmeye çalışmış olduğunu anladı.

Howard birden garip bir sevince kapıldı, sanki ağrıyan başı birden yeşil bir ışıkla doldurulmuş gibi olmuştu.

"Buradayım işte, budala! Gel de yakala bakalım!" diye bağırdı.

Parmak ayakkabının içinden fırladı, boğumlarını titreterek doğruldu (Howard boğumların çatırdadığını gerçekten duymuştu) ve havada kendisine doğru uçtu. Howard makası çalıştırdı.

Parmağın yanmış ucu yüzünün önündeydi, kırılmış olan tırnak ileri geri sallanıyordu. Parmak sola dalar gibi yapıp sol kulağına yapıştı. Howard ani bir sancı duydu. Parmak kulağını kopartmaya çalışırken bir yırtılma sesi hissetti. Birden ileri fırladı, parmağı sol eliyle yakaladı ve kesti. Bıçaklar kemiğe gelince motor zorlandı, sesi değişti, ancak küçük ve sert dalları kesmek için yapıldığından, bu bir sorun değildi. İkinci bülümdü bu, Çifte Riziko, puanlar burada gerçekten değişebilirdi ve Howard Mitla yükünü tutmuştu. Kan fışkırdı ve parmağın kalan kısmı geri çekildi. Howard onun ardından koşarken kulağından sarkan yirmi beş santimlik bir kısmı yere düştü.

Parmak yeni bir saldırıya geçti. Howard eğilince parmak başının üstünden geçti. Kördü kuşkusuz. Bu da Howard'ın avantajıydı. Kulağını kavraması ancak talihli bir rastlantıydı. Howard eskrim yapıyormuş gibi makası ileri uzattı ve parmağın elli santimlik bir kısmını daha kesti. Kopan parça yere düştü ve orada titreyerek kaldı.

Geri kalanı deliğine girmeye çalışıyordu.

"Yağma yok!" dedi Howard. "Kaçamazsın!"

Lavaboya doğru koşarken yerdeki kanlar yüzünden az kalsın ayağı kayıyordu, ama sonra dengesini buldu. Parmak tünele giren bir yük treni gibi boğum boğum delikten içeri giriyordu. Howard parmağı yakaladı, tutmaya çalıştı ama

başaramadı, parmak yağlı bir çamaşır ipi gibi avucunun içini yakarak kurtuldu. Howard bir hamle daha yaptı ve parmağın avucunun içinden kurtulmaya çalışan son bir metresini daha kesti.

Soluğunu tutarak tekrar lavabonun içine eğildi ve deliğin karanlığına baktı. Hızla uzaklaşan beyazlığı tekrar görmüştü.

"Canın istediği zaman yine gel!" diye bağırdı. "Ne zaman istersen! Ben burada seni bekliyor olacağım!"

Sonra dönüp tuttuğu soluğunu bir kerede boşalttı. Banyo hâlâ lavabo açıcısı kokuyordu. Sıcak su musluğunun ardında ambalajlı bir kalıp sabun vardı. Howard sabunu aldığı gibi cama fırlattı. Cam parçalandı, sabun tel örgüye çarpıp geri fırladı. Howard o teli oraya taktığını hatırlıyordu, ne kadar da gurur duymuştu kendisiyle.

Howard çevresine bakındı. Ortalık berbat olmuştu. Yerde kan birikintileri ve iki parça parmak vardı. Bir parça da lavabonun içindeydi. Duvarlara ve aynaya kan damlaları sıçramıştı. Lavabonun içi kan lekeleriyle doluydu.

"Pekâlâ, haydi bakalım temizliğe!" diye söylendi. Elektrikli makası çalıştırıp parmakları tuvaletin içine atacak boyda kesmeye başladı.

* * *

Gelen polis hem gençti, hem de İrlandalı. O'Bannion, Mitla'ların kapalı kapısı öne geldiğinde, diğer kiracılar arkasında birikmişti. Gayet öfkeli bir tavır takınmış Dennis Feeney dışında hepsinin yüzleri kaygılıydı.

O'Bannion kapıyı tıklattı, sonra yumrukladı.

Bayan Javier, "Kırsanız iyi olacak," dedi. "Sesini ta yedinci kattan duydum."

"Herif delirmiş," dedi Feeney. "Herhalde karısını öldürmüştür."

"Hayır," dedi Bayan Dattlebaum. "Karısını bu sabah giderken gördüm."

"Geri gelmiş olamaz mı?" dedi Feeney gaddar bir sesle. Bayan Dattlebaum sustu.

"Bay Mitter!" diye seslendi O'Bannion.

"Adı Mitla'dır," dedi Bayan Dattlebaum.

O'Bannion kapıya bir omuz indirdi. Kapı açıldı, polis arkasında Bay Feeney'le içeri daldı. O'Bannion, "Bayım, siz burada kalın," dedi.

"Yok canım!" Feeney mutfaktan içeri başını uzatınca yerdeki mutfak aletleri ile dolaplardaki kusmuk izlerini gördü. Küçük gözlerinde meraklı bir ifade vardı. "Herif benim komşum," dedi. "Sizi çağıran da bendim."

"Beni ilgilendirmez," dedi O'Bannion. "Hemen buradan çık, yoksa bu Mittle ile sen de karakola gidersin."

"Mitla," dedi Feeney. İstemeye istemeye mutfaktan çıktı.

O'Bannion'un adamı gönderme nedeni, Feeney'in kendisinin ne kadar sinirli olduğunu görmesini istememesiydi. Mutfağın durumu başka şeydi, evin içindeki koku başka. Bir labaratuvar kokusu ve altında başka bir koku. Alttaki kokunun kan olmasından korkuyordu.

Polis Feeney'in dışarı çıktığından emin olmak için arkasına baktıktan sonra oturma odasına yürüdü. Kapı önünde birikenlerin göremeyecekleri bir yere gelince tabancasını çekti. Mutfağa girip bakındı. Boş, Karmakarışık, ama boş. Ve dolaplara sıçramış o şey neydi? Emin değildi, ama kokuya bakılırsa...

Ardından duyulan bir ayak sesiyle kendine gelip tabancasını kaldırdı.

"Bay Mitla?"

Yanıt yoktu, ama ayak sesi hâlâ duyuluyordu. Sesler ya banyodan geliyordu ya da yatak odasından. Memur O'Bannion tabancasını kaldırıp namlusunu tavana doğrultarak o

yana yürüdü. Tabancayı, Howard'ın elektrikli makası taşıdığı gibi taşıyordu.

Banyonun kapısı aralıktı. O'Bannion sesin oradan geldiğine emindi. Ayrıca kötü kokuların kaynağı da orasıydı. Çömeldi, tabancasının namlusuyla kapıyı açtı.

"Tanrım!" diye söylendi.

Banyo bir mezbahadan farksızdı. Duvarlar ve tavan kana bulanmıştı. Yerde kan birikintileri vardı, lavabonun içinde de. Kırık bir cam, lavabo temizleyici olduğu anlaşılan bir şişe (içerdeki o pis kokunun nedeni o olmalıydı) ve birbirinden uzakta duran bir çift erkek mokaseni. Ayakkabılardan biri epey hırpalanmıştı.

Kapı biraz daha açılınca adamın kendisini de gördü.

Howard Mitla banyo küveti ile duvar arasına sığınmıştı işini bitirince. Elektrikli makas kucağındaydı, ama pilleri bitmişti; kemik, ağaç dalından biraz daha sert olmalıydı. Saçları hâlâ dimdikti. Yanakları ve alnında parlak kan izleri vardı. İrileşmiş gözlerindeki hemen hemen tümüyle boş bakış, polis O'Bannion'un uyuşturucu alanlarda ve kafadan kontaklarda gördüğü bir ifadeydi.

'Aman Tanrım' diye düşündü. 'Herif haklıymış! Karısını öldürmüş olmalı. En azından birini öldürmüş. Peki ceset nerede?'

Banyo küvetinin içinde yoktu. Olması gereken yer orasıydı, ama odadaki tek temiz ve kana bulanmamış yer de orasıydı.

"Bay Mitla?" dedi. Tabancayı adamın üzerine doğrultmamıştı, ama namlu yine de çok yakınlarındaydı.

"Evet, adım Howard Mitla. Yeminli muhasebeciyim. Tuvaleti kullanmaya mı gelmiştiniz? Buyrun. Artık sizi rahatsız edecek bir şey kalmadı. O sorunun üstesinden gelindi sanırım. En azından şimdilik."

"O, o silahı elinizden bırakır mısınız, efendim?"

"Silah mı?" Howard boş gözlerle baktı polisin yüzüne. Sonra anlar gibi oldu. "Bunu mu?" Elektrikli makası kaldırırken, O'Bannion'un tabancası da ilk kez Howard'a çevrildi.

"Evet, efendim."

"Elbette." Howard makası banyo küvetinin içine attı. Pil bölmesi açıldı. "Önemli değil. Piller bitti zaten. Tuvaleti kullanmayacak mısınız? Hoş, daha ciddi düşününce bunu tavsiye etmem ya."

"Öyle mi?" Adam artık silahsızdı, ama O'Bannion ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ortalıkta bir kurban olsaydı işi epey kolaylaşacaktı. En iyisi herifi kelepçeleyip yardım istemekti. O anda tek istediği, bu pis kokulu banyodan çıkmaktı.

"Evet," dedi Howard. "Şunu düşünün bir kere, Memur Bey. Bir elde beş parmak vardır... Sadece bir elde ve bir banyoda yeraltı dünyasına inen kaç delik olduğunu hiç düşündünüz mü? Muslukların deliklerini de sayarsanız? Ben yedi tane saydım. Yedi asal sayıdır, yani sadece bire ve kendisine bölünür."

"Ellerinizi uzatır mısınız, efendim?" diyen O'Bannion kelepçeleri çıkardı.

"Vi benim bütün yanıtları bildiğimi söylüyor," dedi Howard. "Ama Vi yanılıyor." Ellerini uzattı.

O'Bannion adamın önünde çömelip sağ bileğine kelepçeyi taktı. "Vi kim?"

"Karım." Howard'ın parlak ve boş gözleri memur O'Bannion'un gözlerine çevrildi. "Onun başkası içerdeyken tuvalete gitme sıkıntısı yoktur. Siz içerdeyken bile girebilir."

O'Bannion'un aklına korkunç ama inanılmaz olmayan bir fikir gelmişti: Bu garip ve ufak tefek adam karısını bahçe makasıyla öldürmüş, sonra cesedini lavabo açıcısıyla eritmişti.

Öteki kelepçeyi taktı.

"Bay Mitla, siz karınızı mı öldürdünüz?"

Howard bir an şaşırmış göründü. Sonra yine o garip duygusuzluğa büründü. "Hayır," dedi. "Vi Doktor Stone'un yanında. Üstdişleri çekiyorlar. Vi bunun pis bir iş olduğunu, ama birinin yapması gerektiğini söylüyor. Vi'yi neden öldüreyim ki?"

O'Bannion kelepçeleri takınca rahatlamıştı. Duruma hâkimdi artık. "Ama birini temizlemişsiniz sanırım."

"Bir parmak," dedi Howard. Ellerini hâlâ ileride tutuyordu. Kelepçelerin arasındaki zincirden sıvı gümüş gibi ışık akıyordu. "Ama bir elde birden çok parmak vardır. Veya elin sahibi?" Howard artık iyice kararmış olan banyoda çevresine bakındı. "Canının istediği zaman gelmesini söyledim ona," diye fısıldadı. "Ama... Ama bu işi yapamayacağımı anladım. Büyüyor çünkü. Havayla temas ettikçe büyüyordu."

Kapağı kapalı klozetin içinden bir şapırtı duyuldu. Howard'ın bakışları o yana kaydı. Memur O'Bannion'unkiler de. Şapırtı tekrar duyuldu. Sanki tuvaletin içinde bir balık vardı.

"Yerinizde olsam tuvaleti kesinlikle kullanmam," dedi Howard. "Yerinizde olsam çişimi tutardım, Memur Bey. Olabildiğince tutar, sonra binanın yanındaki dar sokağa yapardım."

O'Bannion ürperdi.

"Kendine hâkim ol, oğlum," diye düşündü. "Kendine hâkim ol, yoksa bu herif gibi kaçırırsın keçileri."

Tuvaleti kontrol etmek için o tarafa yürüdü.

"Kötü bir fikir," dedi Howard.

"Bay Mitla, burada neler oldu? Ve tuvalette ne saklıyorsunuz?"

"Ne mi oldu? Sanki... Sanki..." Howard susup gülmeye başladı. Rahat bir gülümsemesi vardı... Ama gözleri hep klozetin kapalı kapağına kayıyordu. "Tıpkı Riziko programındaki gibi," dedi. "Hatta Son Riziko sanki. Açıklanamayanlar kategorisi. Son Riziko yanıtı 'Çünkü yapabilirler'dir.

Son Riziko sorusunun ne olduğunu biliyor musunuz, Memur Bey?"

O'Bannion gözlerini Howard'dan ayırmadan başını salladı.

Howard bağırmaktan kısılan bir sesle, "Son Riziko sorusu şudur: En korkunç şeyler neden iyi insanların başına gelir? İşte Son Riziko sorusu bu. Bunu iyice düşünmek gerekir. Ama benim zamanım bol. Deliklerden uzak durduğum sürece..."

Şapırtı yine duyuldu. Bu defa daha güçlüydü ses. Kusmuk lekeli tuvalet kapağı sarsıldı. O'Bannion kalktı, tuvalete doğru yürüdü, çömeldi. Howard ilgiyle bakıyordu adama.

"Son Riziko, Memur Bey," dedi. "Kaç para koymak istiyorsunuz?"

O'Bannion bir an düşündü... Sonra klozet kapağını tuttu ve bütün parasını bahse girdi.

